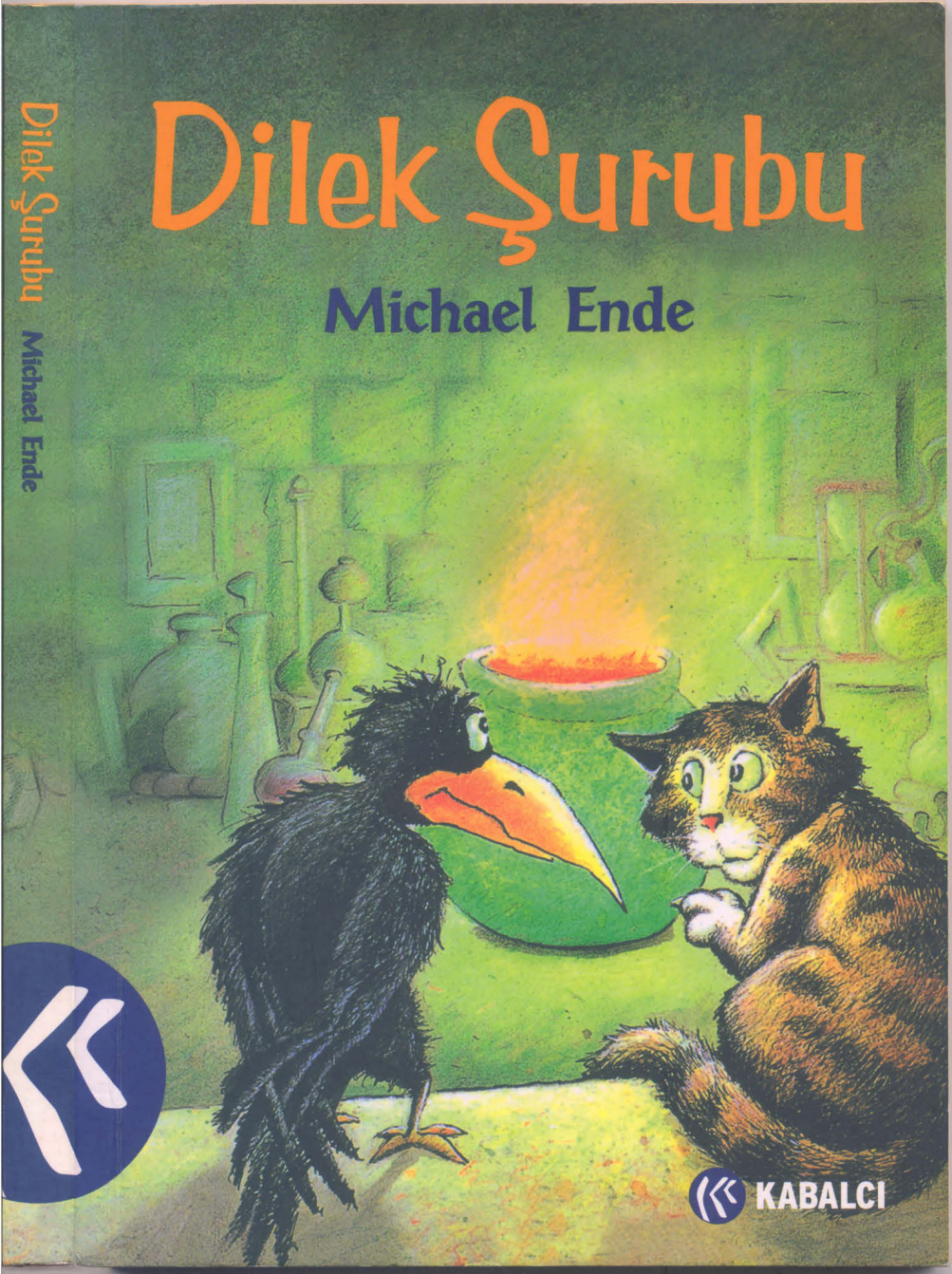
Dilek Şurubu

Michael Ende

KABALCI

Dilek Şurubu Michael Ende

Dilek Şurubu

Michael Ende

Alışılmadık, tuhaf ve bir o kadar da eğlenceli bir öykü ... Büyülü bir dünyaya girmek için aralanan bir kapı ... Dilek Şurubu ... Ama bu şurubu içmeden ve dileklerinizi sıralamaya başlamadan önce saatin kaç olduğuna çok dikkat edin ... bizden söylemesi!

Zalime Vampirsoy ile büyücü İblis Şarlatan'ın alkollü bir cehennem içkisi hazırlayıp suları zehirleyip hayvanları öldürerek bütün dünyayı yok edecek korkunç bir felaketi başlatmasına sadece yedi saat kalmıştı ve her iyi öyküde olduğu gibi onları durdurmak için iki kahraman göreve hazırdı: ancak kahramanlarımız temiz kalpli bir karga ile bir kediden ibaretti.... İki usta büyücüye karşı bu iki küçük hayvan ne yapabilir, bu şurubu nasıl yararlı hale getirebilirlerdi ki?

Her şey geceyarısına kadar olup bitmeliydi, yılbaşı çanları çalıp, gelecek yıl başlamadan Dilek Şurubu hazır olmalı, dilekler dilenmeli .... yoksa ... yoksa sihirli şurup etkisini kaybeder, her şey tersine işlerdi ...

Denir ki ... Michael Ende'nin hayal dünyasına girebilen kişi, onun sihirli çekim gücüne karşı koyamazmış; üstelik hayallerin iyileştirici bir etkisi olduğu da iddia edilir. Dilek Şurubu bize bir kez daha iyilerin her zaman kötülere karşı güçlü olduğunu gösteriyor.

İyi sihirler

ISBN 975-997-075-9

9 789759 970758

MICHAEL ENDE
DİLEK ŞURUBU

KABALCI YAYINEVİ: 276
Michael Ende Dizisi: 7

Michael Ende
Der satanarchäolügenialkohöllische Wunschpunsch
© Thienemann Verlag, 1989 (Onk Ajans aracılığıyla)

Dilek Şurubu
© Kabalci Yayınevi, 2005

Birinci Basım: Eylül 2006

Teknik Hazırlık: Zeliha Güler
Kapak Düzeni: Gökmen Ekincioğlu
Yayıma Hazırlayan: Serap Tuba Yurteser – Bilge Akman
Son Okuma: Seda Çakmakçıoğlu

KABALCI YAYINEVİ
Himaye-i Etfal Sok. 8-B Cağaloğlu 34110 İSTANBUL
Tel: (0212) 526 85 86 Faks: (0212) 513 63 05
www. kabalci.com.tr yayinevi@kabalci.com.tr

KÜTÜPHANE BİLGİ KARTI
Cataloging-in-Publication Data (CIP)
Ende, Michael
Dilek Şurubu

ISBN 975-997-075-X

Baskı ve Cilt: Yaylacık Matbaası (0212 567 8003)
Litros Yolu Fatih Sanayi Sitesi No: 12/197-203 Topkapı

MICHAEL ENDE

DİLEK ŞURUBU

Çeviren:
Leman Çalışkan

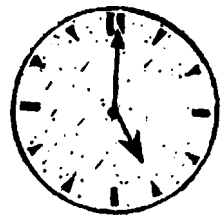

KABALCI YAYINEVİ

İÇİNDEKİLER

Saat Beş 7
Saat Beşi Sekiz Geçiyor 9
Saat Beş Onbir 11
Saat Beş Yirmiüç 20
Saat Beş Buçuk 27
Saat Beş Kırkbeş 31
Saat Beş Elli 33
Saat Altı 35
Saat Altıyı Beş Geçiyor 37
Saat Altı Çeyrek 44
Saat Altı Yirmi 47
Saat Altı Buçuk 52
Saat Altı Otuzbeş 55
Saat Altı Kırk 59
Saat Altı Kırkbeş 62
Saat Altı Elli 65
Saat Yedi 69
Saat Yediyi Beş Geçiyor 71
Saat Yedi On 75
Saat Yedi Onbeş 79
Saat Yedi Yirmi 81
Saat Yedi Yirmi Üç 83
Saat Yedi Yirmibeş 85
Saat Yedi Otuz 91
Saat Yedi Otuzdört 96

Saat Yedi Kırk 99
Saat Yedi Kırkbeş 101
Saat Yedi Elli 107
Saat Sekiz 112
Saat Sekizi Beş Geçiyor 118
Saat Sekiz Onbeş 122
Saat Sekiz Otuz 126
Saat Sekiz Kırkbeş 131
Saat Dokuz 135
Saat Dokuz Onbeş 139
Saat Dokuz Yirmi 143
Saat Dokuz Otuz 147
Saat Dokuz Kırkbeş 152
Saat On 154
Saat On Çeyrek 156
Saat On Otuz 159
Saat On Kırk 163
Saat On Ellialtı 168
Saat Onbir Sekiz 173
Saat Onbir Onbeş 177
Saat Onbir Yirmialtı 181
Saat Onbir Otuzaltı 183
Saat Onbir Kırkbeş 187
Saat Onbir Kırkdokuz 189
Saat Onbir Elliiki 192
Saat Onbir Ellibeş 194
Saat Oniki 195

Yılın bu son ikindisinde hava alışılmışın dışında erkenden kararı vermişti. Gökyüzünü simsiyah bulutlar kaplamıştı ve bir kar fırtınası saatlerdir Ölü Park'ın altını üstüne getiriyordu.

Karabasan Villası'nda hiç hareket yoktu – sadece şöminede yanan ateşin yeşil renkli alevleri çevreyi aydınlatıp Sihir Laboratuvarı'na ürkütücü bir ışık saçıyordu.

Şöminenin üzerinde duran rakkaslı saat sarsılarak çalışıyordu. Bir tür guguklu saatti bu, ama içinden kuş çıkmıyordu, onun yerine zavallı bir başparmağın üzerine inip kalkan çekiç şeklinde bir düzeneğe sahipti.

"Ayy!" diye sesler çıkarıyordu. "Ayy! Ayy! Ayy!"

Saat tam beşti.

Bu ses her zaman büyücü hazretleri İblis Şarlatan'ın keyiflenmesini sağlardı, fakat yılın bu son gününde dönüp saate üzüntüyle baktı. Eliyle hoşnutsuzluğunu belirten bir işaret yapıp dumanlarını savura savura piposundan bir nefes çekti. Kara kara düşüncelere dalmıştı. Onu büyük bir belanın beklediğini biliyordu, hem de çok yakında, en geç gece yarısında – yeni yıla girerken.

Büyücü yüksek arkalıklı, geniş bir koltukta oturuyordu. Koltuk dörtyüz yıl önce marangozluktan anlayan bir vampir tarafından tabut tahtalarından yapılmıştı. Koltuğun üstü kurtadam postlarıyla kaplıydı, ama bunca zaman sonra az da olsa yıpranmıştı elbette. Kol-

tuk, Şarlatan'a ailesinden miras kalmıştı; mesleki uğraşları açısından oldukça ileri görüşlü olup zamana ayak uydurmak konusunda asla zorluk çekmemesine karşın bu koltuğa değer vermekten hiç vazgeçmemişti.

İçtiği pipo küçük bir kurukafa biçimindeydi; göz çukurlarına yerleştirilen yeşil camlar, her nefes çekişte yanıp sönüyordu. Savurduğu dumanlar havada çeşitli garip şekiller oluşturuyordu; sayılar, formüller, oynaşan yılanlar, yarasalar, minicik hortlaklar, ama en çok da soru işaretleri ...

İblis Şarlatan derin bir iç çekip ayağa kalktı ve laboratuvarında bir yukarı bir aşağı dolaşmaya başladı. Kendisinden intikam alacaklardı, bundan emindi. Ama acaba karşısına kim çıkacaktı? Ve kendisini savunmak için öne ne sürebilirdi? Hepsinden önemlisi göstereceği mazeretleri kabul edecekler miydi?

Uzun, sıska ve kemikli bedenini, zehir yeşili, bol kıvrımlı ipek bir sabahlık örtüyordu – zehir yeşili, büyücü hazretlerinin en sevdiği renkti. Kafası küçük ve keldi, pörsümüş bir elma gibi buruşuk görünüyordu. Kanca burnunun üzerinde siyah çerçeveli, camları büyüteç gibi kalın, kocaman bir gözlük duruyor ve gözlerini anormal derecede büyük gösteriyordu. Kulakları kafasının iki yanından tencerenin kulpları gibi sarkıyordu ve dudakları yüzüne bir usturayla çizilmiş gibi incecikti. İlk bakışta insana güven verecek bir tip değildi. Ama bu Şarlatan'ı hiç rahatsız etmezdi; zaten şimdiye kadar hiç kimseyle ahbaplık etmemişti. Olabildiğince yalnız kalmayı yeğliyor ve gizli işler çeviriyordu.

Şarlatan birden dolaşmasını kesip düşünceli düşünceli kafasını kaşıdı.

"Hiç değilse 92 no'lu iksirin bugün bitmesi gerekiyor" diye söylendi, "hiç değilse bu gerçekleşmeli. Şu lanet olası kedi işime karışmasa!"

Şömineye yaklaştı.

Yeşil alevlerin arasında, demirden bir sacayağının üzerinde cam bir kazan vardı ve içinde oldukça iğrenç görünüşlü garip bir sıvı kaynıyordu: Katran gibi simsiyah ve sümüklüböcek gibi yapış yapış bir şeydi bu. Büyücü elindeki uzun çubukla kazandaki sıvıyı düşünceli düşünceli karıştırırken bir yandan da dışarıdaki şiddetli kar fırtınasının panjurlarda çıkardığı uğultulara ve iniltilere kulak kabartıyordu.

Sıvının kıvamını bulması için ne yazık ki bir süre daha kaynayıp fokurdaması gerekiyordu.

İksir hazır olunca tamamen tatsız bir ilaç olacak, her türlü yiyecek ve içeceğe rahatlıkla karıştırılabilecekti. Bunu yiyip içen herkes, Şarlatan'ın ürettiği her şeyin insanlığın gelişip ilerlemesine yararlı olacağına kesinlikle inanacaktı. Büyücü bunu yılbaşından hemen sonra şehirdeki bütün süpermarketlerde pazarlayacaktı; oralarda "Şenbaba Diyeti" ismiyle satılacaktı.

Ama henüz hazır değildi. Zamana ihtiyacı vardı ve işte bütün me-

sele de buradaydı.

Büyücü hazretleri piposunu bıraktı, bakışlarını loş laboratuvarın içinde şöyle bir gezdirdi. Ateşin yeşil alevleri Şarlatan'ın deneylerinde kullandığı reçete ve formüllerle dolu, eski ve yeni kitaplardan oluşan yığınların üzerine yansıyordu. Salonun karanlık köşelerinde içlerinde her renkte sıvının yükselip alçaldığı, buharlaşıp damıtıldığı sır dolu potalar, kavanozlar, şişeler ve helezonlu cam borular parıldıyordu.

Ayrıca bilgisayarlar ve üzerlerindeki minicik lambaların göz kırptığı elektronik aletler vızıldayıp, ditleyip duruyorlardı. Karanlık bir hücrede kırmızı ve mavi ışıklar saçan kürecikler, durmaksızın sessizce inip çıkıyordu. Kristal bir kabın içinde dönmekte olan duman, belli aralıklarla yükseliyor ve kor halinde korkunç bir çiçeğe dönüşüyordu.

Şarlatan, dediğimiz gibi modern gelişmenin zirvesinde, hatta bazı yönlerden onun bir hayli ilerisinde bulunuyordu.

Fakat kendisine tanınan zaman açısından, çaresiz bir şekilde çok geride kalmıştı.

Hafif bir öksürükle irkildi.

Çevresine bakındı.

Yüksek arkalıklı eski koltukta biri oturuyordu.

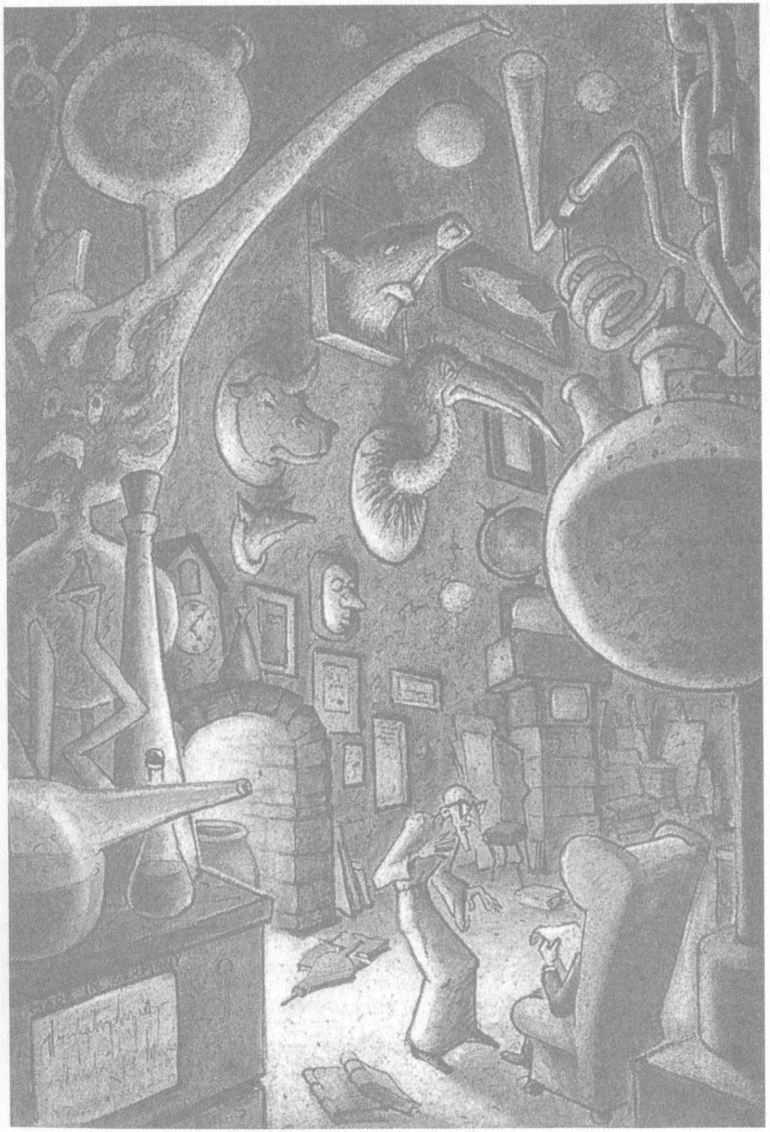
Hah, işte başlıyor, diye düşündü. Ama sakın alttan almaya kalkışma!

Bir büyücü –hele Şarlatan gibisi– her türden acayip yaratığın, sık sık habersizce çıkıp gelivermesine alışkındır; fakat bunlar genellikle başlarını koltuklarının altında taşıyan hortlaklar, üç gözlü ve altı kollu gulyabaniler, ateş püskürten cadılar ya da herhangi türden başka ucubelerdir. Böyleleri büyücü hazretlerini asla korkutamazdı; çünkü onun için bu yaratıklar her gün her gece karşılaşılabilen sıradan olaylardı.

Ama bu ziyaretçi bambaşka biriydi. Sokaktaki herhangi bir adam kadar normal görünüyordu – korkulacak kadar normal. Bu da Şarlatan'ı sinirlendirdi.

Adamın üzerinde kusursuz bir kesime sahip siyah palto, başında siyah bir melon şapka ve ellerinde siyah eldivenler vardı, dizlerinin üzerine siyah bir evrak çantasını yerleştirmişti. Bembeyaz denebilecek kadar solgun ve ifadesiz bir suratı vardı. Patlak ve donuk gözleriyle, gözünü hiç kırpmadan dimdik bakıyordu, çünkü göz kapakları yoktu.

Şarlatan kendini topladı ve misafire yaklaştı.

"Kimsiniz? Burada ne arıyorsunuz?"

Diğeri konuşmak için hiç acele etmedi. Karşısındakinin yüzüne soğuk yusyuvarlak gözleriyle bir süre öylece baktı, sonra ahenksiz bir tonla konuştu: "Büyücü hazretleri, profesör doktor İblis Şarlatan'la mı tanışıyorum?"

"Tanıştınız işte. Ne vardı?"

"Lütfen izin verin, kendimi tanıtayım."

Misafir koltuktan kalkmadan şapkasını hafifçe havalandırdı; bir an için dazlak ve beyaz kafasının üzerindeki ura benzeyen iki küçük kırmızı yumru görünüverdi.

"İsmim Kurtçuk –izninizle, Melun Kurtçuk."

Büyücü hâlâ aldırmamakta kararlıydı.

"Beni rahatsız etmeye ne hakkınız var? Ve bu hakkı size kim verdi?"

"Ooo" dedi Bay Kurtçuk aynı ifadesiz tavrını sürdürerek. "Size şunu söylemem gerekir ki bayım, böyle aptalca bir soruyu özellikle sizin sormamanız gerekirdi."

Şarlatan parmaklarını öylesine sıktı ki çatırdadılar.

"Yoksa siz şey ... den mi geliyorsunuz?"

"Çok doğru" dedi adam, "oradan geliyorum."

Ve başparmağıyla aşağı tarafı işaret etti.

Şarlatan yutkunup kaldı.

"Sizin pek değerli velinimetiniz, Cehennem Zebanisi Hazretleri'nin emriyle geldim."

Büyücü, bu ziyaretten memnun olmuş gibi görünmek için yüzüne bir gülücük yerleştirmeye çalıştı, ama birden dişleri kenetlenivердi. "Aman ne şeref!" diyebildi güçbela konuşarak.

"Öyledir, bayım" dedi misafir. "Ben buraya Endıştaki Karanlığın

Yüce Bakanı ve sizin de hak etmediğiniz halde adını taşımak ayrıcalığına sahip olduğunuz İblis Hazretleri'nin emriyle geldim. Ben düşük rütbeli bir emir kuluyum. Görevimi yerine getirip Hazretleri'ni memnun edebilirsem, terfî etmeyi umabilir ve belki bir zebani bile olabilirim."

"Kutlarım, Bay Kurtçuk" diye Şarlatan mırıldandı, "size verilen görev neydi?" Suratının rengi yeşile dönmüştü.

"Ben burada" dedi Bay Kurtçuk, "tamamen resmi bir görevle bulunuyorum, yani bir çeşit icra memuru olarak."

Büyücü yutkunup öksürdü, sesi boğuklaştı.

"Ne demek bu ... uzayın bütün kara delikleri aşkına ... Siz benden ne istiyorsunuz? Beni haczetmeye mi geldiniz? Bu işte bir yanlışlık olmalı."

"Göreceğiz bakalım" dedi Bay Kurtçuk.

Siyah evrak çantasının içinden bir kâğıt çıkarıp Şarlatan'a doğru uzattı.

"Yaptığınız antlaşmayı herhalde hatırlıyorsunuzdur, sayın Büyücü. Vaktiyle bu sözleşmeyi benim şefimle siz aranızda hazırlamış ve kendi elinizle imzalamıştınız. Burada, velinimetiniz efendiniz tarafından bu yüzyıl içinde size olağanüstü güçler tahsis edildiği yazılı – gerçekten de bütün doğa ve insanlar üzerinde etkili olacak güçler. Diğer yandan belirtildiğine göre, siz de her yılın sonunda, doğrudan veya dolaylı olarak, kelebek, balık veya memelilerden hangi tür olursa olsun, on tür hayvanın kökünü kurutmakla, beş ırmağı zehirlemek veya aynı ırmağı beş kere zehirlemekle, ayrıca onbin ağacı kurutup yok etmekle vesaire vesaire ... en son olarak da her yıl en az bir salgın hastalık çıkararak insanları veya hayvanları ya da her ikisini de kırdırmakla yükümlü kılınmıştınız. Son bir şey daha: Ülkenizin ikli-

mini öyle bir ayarlayacaktınız ki, mevsimler birbirine karışacak, kuraklıkla su baskınları birbirini izleyecekti: Siz bu yükümlülüklerinizin geçen yıl sadece yarısını yerine getirebildiniz sayın bayım. Şefim buna çok ama çok üzüldü. Kendisini –size nasıl söyleyeyim– çok zor zapt ettik. Efendimiz hazretleri için bu ne demektir bilirsiniz. Cevap vermek istiyor musunuz?"

Misafirin birkaç defa sözünü kesmeye yeltenen Şarlatan, nihayet patladı: "Fakat bu yıl daha bitmedi! Sevgili dostum, henüz yılın son akşamı. Gece yarısına kadar vaktim var."

Bay Kurtçuk ona kapaksız gözleriyle baktı.

"Kuşkusuz, ancak siz" saatine bir göz attı, "geri kalan bu kısacık süre içinde, bunların hepsini yapabileceğinizi mi sanıyorsunuz bayım? Gerçekten mi?"

"Elbette!" diye haykırdı Şarlatan. Sonra başını öne doğru eğip kısık bir sesle mırıldandı: "Hayır, olanaksız!"

Misafir ayağa kalktı, şöminenin yanındaki duvarda, büyücü hazretlerinin adına yazılmış ve tertemiz çerçeveler içinde asılı duran onur belgelerine yaklaştı. Pek çok kişi gibi o da böylesi unvanlara çok değer verirdi. Örneğin belgelerden birinde "K.B.A.Ü." (Kara Büyüler Akademisi Üyesi), bir diğerinde "Dr. h.c." (Doktor honoris causa), üçüncüsünde "T.Ş. Öz.Doç." (Tatbiki Şerefsizlik Özel Doçenti) ve bir diğerindeyse "K.G.G. Ü." (Kara Gece Grubu Üyesi) yazılıydı.

"Bakın, dinleyin" dedi Şarlatan, "sizinle mantıklı konuşalım. Mesele benim kötü niyetim değil, inanın bana, bende ondan yeterince var."

"Sahi mi?" diye sordu Bay Kurtçuk.

Büyücü bir mendille kel kafasında oluşan soğuk terleri sildi.

"Hepsini yetiştireceğim. Efendimiz hazretleri bundan emin olabilir. Lütfen ona bunu söyleyin."

"Yetiştirmek mi?" diye sordu Bay Kurtçuk.

"Ah, lanet olsun" diye birden haykırdı Şarlatan. "Yükümlü olduğum görevleri yerine getirmemi engelleyen olaylar çıktı. Küçücük bir gecikme oldu, ama her şey şimdi yoluna girdi."

"Olaylar mı?" diye tekrarladı Bay Kurtçuk, artık onur belgeleriyle ilgilenmiyordu; "Hangi olaylar?"

Büyücü ona arkadan sokuldu ve siyah melon şapkasının tepesinden konuştu:

"Son yıllarda neler yaptığımı herhalde siz de biliyorsunuz. Benim yükümlülüğümün çok üstünde işler yaptım."

Bay Kurtçuk döndü ve cam gibi gözlerini Şarlatan'ın yüzüne dikti.

"Diyelim ki yeterliydi ... şöyle ... böyle ..."

Büyücü hazretleri korkusundan iyice gevezeleşmişti ve nihayet savunmaya geçti:

"Düşmana fark ettirmeden bir kişi nasıl onları yok etme savaşı açabilir? Er geç fark edilir. Özellikle benim başarılı çalışmalarımdan sonra doğa kendini savunmaya geçti. İlk baş kaldıranlar elbette elementel ruhlar oldu; cinler, cüceler, su perileri ve elfler – en akıllıları onlardır. Hakkımızda bilgi edinen ve planlarımızı tehlikeye sokabilecek olanların hepsini yakalayıp etkisiz hale getirmek bana büyük bir çaba ve zamana mal oldu. Ölümsüz oldukları için yok edilmeleri olanaksız, fakat onları hapsediyor ve büyü yeteneğim sayesinde zararsız hale getirebiliyorum. Hem son derece görülmeye değer bir koleksiyonum var ... dışarıda koridorda, eğer görmek isterseniz Bay Larva ..."

"Kurtçuk" diye düzeltti misafir. Daveti kabul etmek gibi bir niyeti yoktu.

"Nasıl? Ha, ah evet – tabii Bay Kurtçuk. Özür dilerim."

Büyücü sinirli sinirli gülümsedi.

"Diğer elementel ruhlar korkularından dünyanın en uzak köşelerine sığındılar. Onlardan kurtulduk. Fakat bu arada hayvanlar kuşkulandı. Yüksek Şura'yı toplayıp dört bir yana, kötülüklerin sebebini araştırmak için gizlice gözlemciler göndermeye karar verdiler. Ne yazık ki benim evimde de böyle bir ajan var – bir yıldan beri. Küçük bir erkek kedi. Ne mutlu ki, pek akıllı değil. Eğer şimdi görmek isterseniz, uyuyor. Zaten hep uyur ... sadece doğası gereği değil elbette."

Büyücü sırıtarak devam etti:

"Gerçek işimin ne olduğunu anlamamasının çaresine baktım. Onun, neden burada bulunduğunu bildiğimin farkında bile değil. Onu besleyip şişmanlamasını sağladım, şımarttım, bu yüzden benim tam bir hayvan sever olduğumu sanıyor. Küçük sersem şey, bana tapıyor. Anlamışsınızdır herhalde, değil mi Bay Larva ..."

"Kurtçuk!" diye yeniden düzeltti diğeri, bu defa oldukça sert bir sesle belirtmişti. Solgun yüzü, şömineden yansıyan biçimsiz alevlerin aydınlığında iyice huzursuz görünüyordu.

Büyücü iki büklüm olmuştu.

"Özür dilerim, çok özür dilerim" diye elini alnına vurdu, "biraz dalgınım, stresten dolayı. Üstlendiğim görevleri yerine getirmek ve aynı zamanda evimdeki bu ajanı atlatmak sinirlerimi bir hayli yıprattı. Çünkü her ne kadar saf olsa da gözleri ve kulakları çok keskin – bütün kediler gibi. Sizin de kabul edeceğiniz gibi son derece güç koşullar altında çalışmak zorunda kaldım. Her şeyden önce ne yazık ki

benim çok, ama çok zamanımı aldı bu, Sayın Bay ... Eee ..."

"Yazık" diye onun sözünü kesti Bay Kurtçuk. "Gerçekten çok yazık. Fakat bütün bunlar *sizin* sorununuz, azizim. Antlaşma değiştirilemez. Yoksa yanılıyor muyum?"

Şarlatan kıvranıyordu:

"Bana kalsa ben bu lanet olası kediyi çoktan yok ederdim, canlı canlı şişe geçirir kızartırdım ya da doğrudan Ay'a fırlatırdım, fakat o zaman da bu durum Hayvanlar Yüksek Şurası'nı harekete geçirirdi. Çünkü onlar kedinin benim yanımda kaldığını biliyorlar. Hem hayvanlarla başa çıkmak, cinlerle, perilerle ... hatta insanlarla başa çıkmaktan daha zor. İnsanlarla hiçbir zorluk yok, bir çekirgeyi veya bir domuzu hipnotize etmeyi hiç denediniz mi? Hiçbir şey yapılamaz! Ve eğer günün birinde dünyadaki bütün hayvanlar, küçüklü büyüklü bir araya gelip hepsi birden üzerimize saldırırlarsa – hiçbir büyünün yararı olamaz! Bunun için son derece dikkatli olmak gerekiyor! Lütfen bu anlattıklarımı sayın şefiniz Cehennem Zebanisi Hazretleri'ne de iletiniz."

Bay Kurtçuk koltuğun üzerindeki evrak çantasını alıp büyücüye döndü.

"Açıklamaları aktarmak benim görev alanıma girmez."

"Ne demek bu?" diye bağırdı Şarlatan. "Efendi Hazretleri'nin bunları bilmesi gerekiyor. Ne de olsa söz konusu onun çıkarları. Ben büyü yapamam ki! Yani yaparım ama bir sınırı var, zaman açısından, benim için bile. Hem bu kadar acele etmeye ne gerek var? Dünya nasıl olsa mahvolacak, biz doğru yoldayız; bir ya da iki yıl erken veya geç, ne fark eder?"

"Bu, uyarıldığınız anlamına geliyor" diye buz gibi bir nezaketle Şarlatan'ın ilk sorusuna karşılık verdi Kurtçuk. "Tam gece yarısı, yıl bitince, buraya döneceğim. Aldığım emir böyle. O zamana kadar

yapmakla yükümlü olduğunuz kötülükleri yerine getiremezseniz ..."

"Ne olacak?"

"O zaman" dedi Bay Kurtçuk, "işinize son verilecek ... haczedileceksiniz. Size mutlu bir yılbaşı dilerim."

"Durun!" diye seslendi Şarlatan. "Lütfen beni dinleyin Bay Larva, şey ... Bay Kurtçuk ..."

Fakat misafir çoktan yok olmuştu.

Büyücü koltuğuna çöktü, gözlüğünü çıkardı, elleriyle yüzünü kapattı. Kara büyücüler ağlayabilselerdi, şimdi o da bunu yapardı. Ama gözlerinden sadece birkaç tuz taneciği döküldü.

"Ne olacak şimdi?" diye inledi. "Tüm azaplar ve eziyetler aşkına, şimdi ben ne yapacağım?"

Büyücülük –ister iyi olsun ister kötü– pek öyle kolay bir iş değildir. Birçok acemi, gizli bir hokuspokus formülünü mırıldanmakla, belki bir de sihirli değneği ele alıp orkestra şefi gibi evirip çevirmekle değişimin olacağı veya görüntünün elde edileceği ya da her ne olursa ortaya çıkıvereceğine inanır.

Fakat iş hiç de öyle değildir. Gerçekte *her türlü* büyü olayı son derece karışıktır; bu iş için geniş bir bilgi birikimi, bir sürü ayrıntı, çoğunlukla çok zor elde edilebilen bir sürü materyal ve günlerce, bazen aylarca sürecek bir hazırlık devresi gerekir. Üstelik *her zaman* son derece tehlikeli olması da cabası, çünkü en küçük yanlış bile akla gelmedik sonuçlar doğurabilir.

İblis Şarlatan sabahlığını savurarak evin odalarında ve koridorlarında, bir çare bulmak için dört dönüyordu. Fakat artık her şey için çok geç olduğunu kendisi de iyi biliyordu. Huzursuz bir ruh gibi ahlayıp ofluyor, kendi kendine konuşuyordu. Evin sessizliğinde ayak sesleri yankılanıyordu.

Antlaşmayı artık yerine getiremeyecekti, şimdi sadece kendisini kurtarması söz konusuydu, ne yapıp edip cehennemin icra memurundan saklanacak bir yer bulmalıydı.

Kuşkusuz kendisini değiştirebilirdi, örneğin bir fareye veya masum bir kardanadama – ya da elektromanyetik dalgalar saçan bir alana dönüşebilirdi (o zaman kentin bütün televizyonlarının görüntüsü bozulurdu). Fakat bütün bunlarla Cehennem Zebanisi Hazretle-

ri'nin elçisini kandıramayacağını iyi biliyordu. Onu, ne şekle girerse girsin, mutlaka tanırdı.

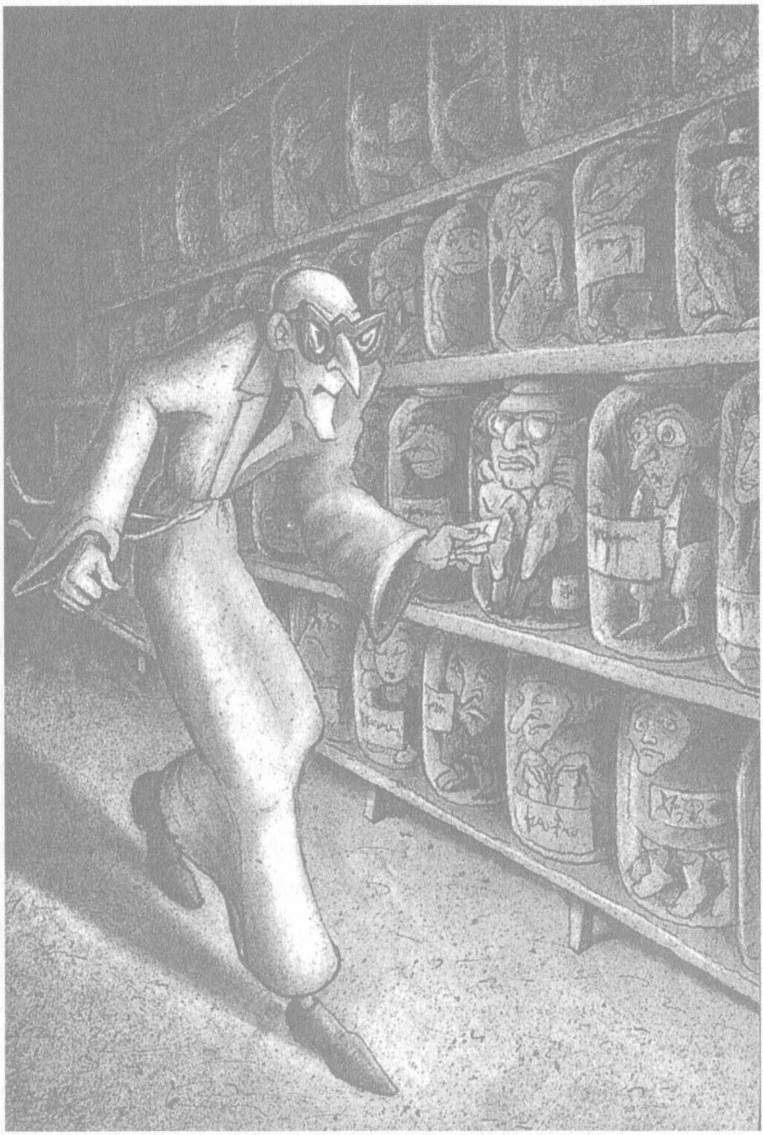
Bir yerlere kaçmak da faydasızdı; ister Büyük Sahra Çölü olsun, ister Kuzey Kutbu veya Tibet'in tepesi, mesafenin bu misafir için hiçbir önemi yoktu. Büyücü bir an için kentin büyük kilisesinin mihrabının arkasında veya çan kulesinde saklanmayı düşündü, fakat bundan da hemen vazgeçti, çünkü aklına şu günlerde cehennem memurlarının oralara canlarının istediği gibi girip çıkabildikleri geldi, orası da güvenli değildi.

Şarlatan kütüphaneye koştu, orada bir sürü eski cilt ve yepyeni baskılar sıra sıra raflarda duruyordu. Deri kaplı kitapların sırtlarındaki başlıkları okudu: *Vicdanın Yok Edilmesi – İleri Kurs, Çeşmeleri Zehirleme Yolları* veya *Bela ve Lanet Dilekleri İçin Ansiklopedik Sözlük,* fakat kendisini içinde bulunduğu durumdan kurtaracak hiçbir şey yoktu.

Odadan odaya koşuşturmayı sürdürdü.

Karabasan Villası koskocaman ve kasvetli bir yapıydı. Bir sürü sivri kuleyle çevrelenmiş bir dolu köşeli oda, eğri büğrü koridorlar, sallanan merdivenler ve örümcek tutmuş kubbelerle donanmış bir evdi – perili bir ev tam olarak nasıl hayal edilirse aynen öyle bir yerdi. Evin planını vaktiyle Şarlatan bizzat kendisi çizmişti, çünkü mimari açıdan son derece tutucu bir zevki vardı. Keyfi yerinde olduğu zamanlar villaya "küçük, rahat yuvam" derdi. Ama şu anda böyle şakalar yapacak hali yoktu.

Şimdi uzun ve karanlık bir koridordaydı; duvarlar boyunca sıralanan raflarda çok büyük boyutlarda yüzlerce, binlerce kavanoz duruyordu. Burası onun "Doğa Bilimleri Müzesi" adını verdiği ve Bay Kurtçuk'a göstermek istediği koleksiyonun bulunduğu yerdi. Kavanozların her birinde cinler, her çeşitten cüce, ev perisi, çiçek perisi,

melek, denizkızı, su cinleri, hatta semender bile vardı; bu çok ender bulunan türü bir gün şöminesinin içinde bulmuştu. Her bir kavanozun üzerine, içindekinin ne olduğunu anlatan ve yakalandığı tarihi gösteren birer etiket yapıştırılmıştı.

Bu şeyler hapsoldukları yerde hiç kıpırdamadan duruyorlardı, çünkü büyücü onları hipnotize etmişti. Bazen, korkunç deneylerinden biri için onları uyandırdığı olurdu.

Bunların arasında son derece çirkin, küçük bir canavar da vardı, halk arasında buna Akıldane de derler, yani bir tür kitap eleştirmeni. Akıldaneler kitapları didik didik ederek yaşamlarını sürdürürler. Bugüne kadar bu canavarların varlığının sebebi tam olarak araştırılmamıştır, büyücü de bunun nedenini ortaya çıkarmak için elinde bir tane bulunduruyordu. Bir gün onun işine yarayacağına emindi. Ama şimdi ona da ayıracak zamanı yoktu. Sadece alışkanlıktan önlerinden geçerken parmağıyla arada bir kavanozların camlarını tıklatıyordu. Hiçbirinde kıpırtı yoktu.

Sonunda cumbalı küçük odanın önünde durdu. Kapının üzerinde şöyle yazıyordu:

ŞARKICI FELLAHOĞLU FELLAH

Küçük oda, şımarık bir kedinin hayal edemeyeceği kadar konforluydu. Tırnaklarını bilemesi için bir sürü eski mobilya, her yana saçılmış yün yumakları ve benzeri oyuncaklar, alçak bir sehpanın üzerinde bulunan bir tabağa dizilmiş kaymak ve türlü iştah açıcı lokmacıklar, hatta bir köşede süslenirken baksın ve kendine hayran kalsın diye kedi boyunda bir de ayna vardı; hepsinden de güzeliyse mavi ipekten minderi olan cibinlikli sepetiydi.

Yatağın üzerinde küçük, tombul bir kedi kıvrılmış uyuyordu. Tombul sözcüğü belki de yetersiz kalır, gerçekte o yusyuvarlak bir

şeydi. Renkli tüyleri –pas rengi, siyah ve beyaz– dört kısacık bacağı ve acınacak incelikteki kuyruğuyla sıkıca doldurulmuş lekeli bir divan yastığına benziyordu.

Bir yıl kadar önce Fellah, Hayvanlar Yüksek Şurası'nın emriyle buraya gönderildiği zaman kaburgaları tek tek sayılacak kadar sıska ve hastalıklı bir şeydi, burada kalabilmek için büyücüye kendini korunmaya muhtaç, zavallı bir kedi gibi göstermişti. Fakat sonradan kovulmak bir yana, bir güzel şımartıldığını görünce, asıl görevini unutuverdi. Kısa sürede bu adamın hayranı oldu. Onun hayran olması zaten çok kolaydı – hele onu şımartan, okşayan, hayal ettiği lüks yaşam biçimini sağlayan biri olursa.

"Biz kibar dünyanın halkı" diye büyücüye açıklamalar yapıyordu, "neyin ne olduğunu biliriz. Fakirken bile seviyemizi koruyabiliriz."

En sevdiği sözlerden biriydi bu, aslında ne demek olduğunu kendisi de pek bilmiyordu.

Birkaç hafta geçtikten sonra büyücüye şunları söylemişti:

"Belki de siz beni önceleri, sıradan, serseri bir kedi zannettiniz. Size bunun için kızmıyorum. Benim aslında çok köklü bir şövalye soyundan geldiğimi nereden bilecektiniz. Fellahoğlu ailesinde pek çok ünlü şarkıcı vardır. Sesim biraz çatlak çıktığı için bana inanmayacaksınız ama ..." –gerçekten de sesi erkek kediden çok bir kurbağayı andırıyordu– "... ben de vaktiyle ünlü bir şarkıcıydım, söylediğim aşk şarkılarıyla en sert yürekleri yumuşatırdım. Benim soyum, bütün büyük şarkıcıların yetiştiği Napoli kentindendir. Armamızın üzerinde 'Güzellik ve Cesaret' yazar; ki benim soyum sopum bunların ikisine de hizmet etmiştir. Fakat sonradan hastalandım. Aslında yaşadığım bölgedeki kedilerin neredeyse hepsi hastalanmıştı. Özellikle de balık yiyenler. Kibar kediler balık yemeyi çok severler. Fakat

balıklar zehirliymiş. İşte bu yüzden de şahane sesimi kaybettim. Öteki kedilerin hepsi öldü. Şimdi bütün ailem, gökyüzündeki Yüce Kedi'nin yanında."

Şarlatan ırmağın nasıl zehirlendiğini çok iyi bildiği halde, bu olaya çok üzülmüş gibi göründü. Fellah'a baş sağlığı dilemiş, hatta ona "bir trajedi kahramanı" olduğunu bile söylemişti; özellikle de bu söz küçük kedinin çok hoşuna gitmişti.

"Sen istersen ve bana inanırsan" demişti büyücü. "Seni iyileştirir, sesine yeniden kavuşturururum. Senin için bir ilaç yapacağım. Fakat bunun için bana bir süre gerekiyor, sen de sabırlı olmalısın. Hepsinden de önemlisi, bundan sonra ben sana ne söylersem yapacaksın. Anlaştık mı?"

Anlaştılar elbette. O günden sonra da Fellah, Şarlatan'a "Benim sevgili üstadım" demeye başladı. Hayvanlar Yüksek Şurası'nın emirleri aklına bile gelmiyordu.

İblis Şarlatan'ın, Kara Ayna ve diğer sihirli haber alma yöntemleri sayesinde kendisinin büyücünün evine ne amaçla gönderildiğinden haberi olduğunu nereden bilecekti? Büyücü hazretleri, kuşkulandırmadan kediyi nasıl zararsız hale getireceğine hemen karar vermişti. Onun zaafından yararlanacaktı. Küçük kedi kendisini bir rüya ülkesinde sanıyordu. Yiyor ve uyuyordu, uyuyor ve yiyordu; gittikçe daha çok yağ bağladı, rahata alıştı, hatta fare avlamaya bile üşenir oldu.

Öte yandan hiç kimse, bir kedi bile olsa, haftalar ve aylar boyunca sürekli uyuyamaz. Fellah da ara sıra yerinden kalkıyor ve kısacık bacaklarıyla, karnı neredeyse yere sürünerek evin içinde dolaşıyordu. Şarlatan kötülük büyülerini yaparken, onun tarafından basılmamak için devamlı tetikte olmak zorundaydı. İşte bu nedenle de şimdi içinde bulunduğu çaresiz duruma düşmüştü.

İşte şimdi de karyolanın karşısında durmuş, kadife şilteler üzerinde uzanarak ve derin derin nefesler alıp vererek yatan rengârenk tüy yumağını kem gözlerle izliyordu.

"Kahrolasıca kedi piçi" diye homurdandı Şarlatan, "hepsi de senin suçun!"

Küçük kedi uykusunda hırıldıyordu.

"Ben mahvolduğuma göre" diye söylendi Şarlatan, "hiç değilse senin boynunu koparmak zevkini tadabilirim."

Uzun ve kemikli parmakları Fellah'ın boynuna doğru uzandı, kedi uyanmadan sırtüstü dönüp dört ayağını açarak boynuna ulaşılmasını kolaylaştırdı.

Büyücü geri çekildi.

"Hayır" dedi kısık bir sesle, "bunun bana hiç yararı olmaz, hem zaten bu iş için daha vaktim var."

Biraz sonra büyücü tekrar laboratuvarda, lambası açık bir masanın başına oturmuş yazıyordu.

Vasiyetnamesini hazırlamaya karar vermişti.

Kâğıdın üzerinde eğri büğrü el yazısı ile şunlar okunuyordu:

Son Arzum

"Ben, İblis Şarlatan, Profesör Doktor, Büyücü Hazretleri vs ...
Şu anda yüz seksenyedi yıl, bir ay ve iki hafta yaşında olarak ..."

Durdu ve içinde mürekkep yerine mavi renkli zehirli bir sıvı bulunan dolmakalemin sapını hafifçe çiğnemeye başladı.

"Gerçekten güzel bir yaş" diye söylendi, "ama benim gibi biri için daha çok erken ... en azından şimdi cehenneme gitmek için çok erken."

Örneğin teyzesi, şu cadı, üçyüz bahar görmüştü, fakat hâlâ mesleğini son derece aktif bir şekilde sürdürüyordu.

Küçük kedinin aniden masanın üzerine zıplamasıyla irkildi, kedi dilini zarif bükülüşlerle göstererek esniyor, öne ve arkaya doğru gerildikçe geriniyor, arada bir de aksıyordu.

"Mav, mav" diye miyavladı, "burada pis pis ne kokuyor böyle?" Vasiyetnamenin üzerine oturup yalanmaya başladı.

"Şarkıcı beyefendi iyi uyudular mı?" diye sordu Şarlatan ve ters bir el hareketiyle kediyi yana doğru hafifçe itti.

"Bilmiyorum" dedi Fellah yakınarak, "hâlâ öyle yorgunum ki. Neden olduğunu hiç bilmiyorum. Kim geldi buraya?"

"Hiç kimse" diye büyücü can sıkıntısı içinde homurdandı. "Lütfen beni rahatsız etme. Çalışmam gerek, işim acil."

Fellah havayı kokladı.

"Ama garip bir koku var. Buraya yabancı biri gelmiş."

"Yok canım!" dedi Şarlatan. "Sana öyle geliyor. Artık çeneni kapa!"

Kedi patisiyle yüzünü temizlemeye başladı, fakat birden durup gözlerini açarak büyücüye baktı: "Ne oldu sevgili üstadım? Çok sinirli görünüyorsunuz?"

Şarlatan eliyle ters bir işaret yaptı.

"Bir şey yok. Beni artık rahat bırak, anladın mı?"

Fakat Fellah öyle yapmadı.

Aksine, yeniden vasiyetnamenin üzerine yattı, kafasını büyücünün eline sürterek mırıldanmaya başladı.

"Neden böyle mutsuz olduğunuzu anlayabiliyorum, üstat. Bugün yılbaşı gecesi, bütün dünya bugünü kutluyor, siz ise burada yapayalnız ve terk edilmiş olarak oturuyorsunuz. Sizin için çok üzülüyorum."

"Ben bütün dünyaya ait değilim" diye homurdandı Şarlatan.

"Doğru" diye onayladı küçük kedi: "Siz bir dâhisiniz, büyük bir insan ve hayvan seversiniz. Gerçekten büyük olanlar daima yalnızdır. Ben bunu biliyorum. Fakat siz de, değişiklik olsun diye, bir defacık şöyle bir çıkıp eğlenmek istemez miydiniz? Eminim size çok iyi gelirdi."

"Tipik bir kedi aklı" diye daha da kızgın bir şekilde yanıtladı büyücü. "Ben mutlu insanlardan hoşlanmam."

"Fakat üstadım" dedi Fellah heyecanla, "paylaşılan mutluluklar iki kat artar, denmez mi?"

Şarlatan elini masaya vurdu.

"Bilimsel olarak kanıtlanmıştır ki" dedi sertçe, "bir nesnenin parçası, daima bütünden küçüktür. Ben kimseyle bir şey paylaşmam, bunu böyle bil!"

"Tamam, tamam" diye cevapladı kedi, korkarak. Gene de yaltak-

lanan bir sesle ekledi: "Neyse, en azından ben yanınızdayım."

"Evet" diye gürledi büyücü, "zaten bir sen eksiktin."

"Sahi mi?" diye Fellah sevindi. "Eksikliğimi duyuyor muydunuz?"

Şarlatan artık burnundan soluyordu.

"Kaybol artık, çabuk! Defol! Odana git! Düşünmem gerek. Derdim var."

"Acaba size herhangi bir yardımda bulunabilir miyim, sevgili üstat?" diye merakla sordu küçük kedi.

Büyücü oflayıp gözlerini devirdi.

"Öyle olsun" diye derin bir iç çekti. "İlle de istiyorsan, şöminenin ocağı üzerindeki kazanda kaynayan 92 no'lu iksiri karıştır. Ama dikkat et de gene uyuyup kalma, başıma iş çıkarma."

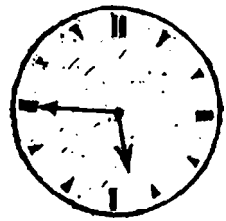
Fellah masadan atladı, kısacık bacaklarıyla şöminenin kenarına zıplayıp ön patileriyle kristal çubuğu yakaladı.

"Mutlaka çok önemli bir ilaçtır" diye mırıldandı, dikkatle karıştırmaya başlarken. "Yoksa bunca zamandır benim sesim için aradığınız ilaç bu mu?"

"Sen artık şu çeneni kapatır mısın!" diye büyücü onu payladı.

"Baş üstüne üstat" dedi Fellah, itaatkâr bir tavırla.

Sessizlik uzun sürdü, sadece evin çevresinde kar fırtınasının çıkardığı ıslık sesleri duyuluyordu.

"Üstat" dedi küçük kedi, fısıldar gibi konuşmaya başlayarak, "Üstat, vicdanım rahat değil."

Şarlatan'ın cevap vermeyip yorgun bir halde kafasını ellerine dayadığını gördüğündeyse biraz daha yüksek sesle devam etti: "Çoktandır vicdanımı rahatsız eden bir şey var, bunu size anlatmalıyım."

"Vicdan mı?" diye dudağını büktü Şarlatan. "Şuna bak, demek kedilerin de vicdanı varmış."

"Hem de çok" diye Fellah ciddiyetle onayladı. "Hepsinde yoktur belki, ama ben de var. Ne de olsa köklü bir şövalye soyundanım."

Büyücü arkasına yaslandı ve yüzünü buruşturarak gözlerini yumdu.

"Yani durum şu" dedi Fellah, "ben aslında sizin tanıdığınız kişi değilim."

"Kim öyle ki" diye büyücü iki anlama gelecek şekilde konuştu.

Kedi ocağın üzerindekini karıştırmayı sürdürüyordu. Kapkara renkli sıvıya gözlerini dikti.

"Üstadım, ben burada bulunduğum süre içinde sizden bir şey sakladım. Şimdi bu yaptığımdan çok utanıyorum. Bu yüzden, bugün, bu özel akşamda size her şeyi anlatmaya karar verdim."

Büyücü gözlerini kocaman açtı ve kalın gözlüklerinin ardından Fellah'ı süzdü. Dudaklarında alaycı bir gülümseme vardı, fakat küçük kedi bunu fark etmedi.

"Dünyanın her yanında kötü şeyler olduğunu siz herkesten iyi bilirsiniz üstat. Gittikçe daha çok hayvan hastalanıyor, daha çok ağaç ölüyor, daha çok su zehirleniyor. Bunun için, biz hayvanlar uzun bir süre önce büyük, gizli bir toplantı yaptık ve orada bütün bu belaların kimden ve nereden kaynaklandığını ortaya çıkarmaya karar verdik. Bizim Yüksek Şura her tarafa, ne olup bittiğini anlamak için gizli ajanlar gönderdi. Böylece, ben de size geldim sevgili üstat ... sizi gözetlemek için!"

Susup ışıldayan iri gözleriyle bir an için büyücüye baktı. "İnanın bana üstat" diye devam etti, "bu bana çok zor geldi, çünkü bu işler benim zarif kişiliğime uygun düşmüyor. Mecbur olduğum için yaptım. Bu benim öteki hayvanlara karşı görevimdi."

Tekrar sustu, sonra kısık bir sesle ekledi. "Bana çok kızdınız mı?"

"Karıştırmayı unutma!" dedi büyücü, tüm can sıkıntısına karşın gülmemek için kendini zor tutuyordu.

"Beni affedebilir misiniz, üstat?"

"Pekâlâ Fellah, seni affediyorum. Üstüne sünger çektim!"

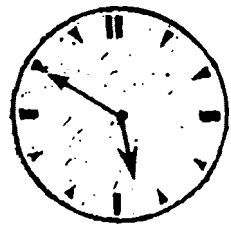
"Oh" dedi kedi. Çok rahatlamıştı. "Ne soylu bir yürek! Tekrar sağlığıma kavuşup şu miskinliği üzerimden atınca, Hayvanlar Yüksek Şurası'na gidip sizin nasıl iyi biri olduğunuzu anlatacağım. Size yeni yılda bu sözü resmen veriyorum."

Son sözler büyücünün tekrar canının sıkılmasına sebep olmuştu.

"Bırak bu dokunaklı gevezelikleri!" diye bağırdı. "Sinirimi bozuyorsun."

Fellah şaşırarak sustu. Üstadının bir anda bu kadar sinirlenmesine bir anlam veremedi.

Tam bu sırada kapı vuruldu.

Büyücü irkilip doğruldu.

Kapı daha gürültülü biçimde ikinci defa vuruldu.

Fellah iksiri karıştırmayı bıraktı ve en saf haliyle konuştu,

"Üstat, sanırım kapı çalınıyor."

"Hişt" dedi öteki. "Sus!"

Rüzgâr pencere panjurlarını sarsıyordu.

"Şimdi bunun sırası mı!" diye büyücü dişlerini gıcırdattı. "Tüm kimyasal silahlar adına, bu hiç hoş değil!"

Kapı üçüncü defa sabırsızca vuruldu.

Büyücü elleriyle kulaklarını kapattı.

"Beni rahat bıraksınlar. Evde yokum."

Kapı sanki çekiçle dövülüyormuş gibi vuruluyordu; üstelik şimdi dışarıdaki fırtınanın uğultusuna anlaşılmaz, çatlak, hırıltılı bir ses karışıyordu.

"Fellah" diye fısıldadı büyücü, "benim sevgili kediciğim, ne olursun, kapıyı açıp benim aniden yola çıktığımı söyler misin? Yeni yılı sevgili teyzem Zalime Vampirsoy'la birlikte geçirmeye gittiğimi söyleyiver."

"Fakat üstat" dedi kedi şaşkınlıkla, "bu düpedüz yalancılık olur. Gerçekten benden bunu istiyor musunuz?"

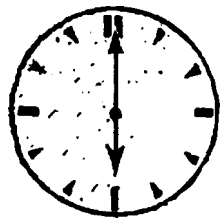
Büyücü gözlerini devirerek derin bir iç çekti.

"Herhalde bunu ben kendim söyleyecek değilim."

"Pekâlâ üstat, pekâlâ! Sizin için her şeyi yaparım."

Fellah sokak kapısına doğru atıldı, bütün gücüyle bir tabureyi kilidin altına sürdü ve üzerine zıplayıp kocaman anahtarı çevirdi; kilit açıldı, kendisi de kilide tutundu. Şiddetli bir rüzgâr kapıyı ardına kadar açarken, içeri dolan hava bütün o koridorları aşıp laboratuvardaki kâğıtları uçurdu ve şöminedeki yeşil alevleri söndürecek gibi dalgalandırdı.

Fakat dışarıda kimse yoktu.

Kedi kapının önüne doğru dikkatle birkaç adım attı, karanlıkta etrafa bakındı, tekrar içeri girdi ve tüylerinin üzerindeki karları silkeledi.

"Dışarıda hiçbir şey yok" dedi, "bir yanlışlık olmalı. Nerdesiniz üstat?"

Şarlatan yüksek arkalıklı koltuğun arkasından çıktı.

"Gerçekten kimse yok mu?"

"Kesinlikle, hiç kimse" diye karşılık verdi Fellah.

Büyücü koridora koştu, kapıyı çarparak kapatıp anahtarı birkaç kez çevirdi. Sonra tekrar içeri gelip koltuğuna oturdu ve yakınmaya başladı. "Bekleyemediler. Daha şimdiden beni çıldırtmak istiyorlar."

"Kim?" diye sordu Fellah, şaşkınlıkla.

Kapı tekrar vuruldu; kapıyı çalan bu defa öfkeden kudurmuş gibiydi.

Şarlatan'ın yüzünde hem korkmuş hem de kızmış bir ifade belirdi. Hiç iyi görünmüyordu.

"Bunu bana yapamazlar!" diye bağırdı. "Hayır, yapamazlar! Görürüz bakalım."

Koridora çıktı, kedi de peşindeydi.

Büyücünün sol elinde, kocaman yakut taşlı bir yüzük vardı. Elbette bu sihirli bir taştı, bol miktarda ışığı emip depolayabiliyordu. İyice yüklenince de yok edici bir silaha dönüşüyordu.

Şarlatan yavaşça elini kaldırdı, bir gözünü yumup nişan aldı ... ip gibi ince, kırmızı bir lazer ışını koridoru geçip kalın kapının üzerinde iğne gibi, duman tüten bir iz bıraktı. Büyücü ikinci defa ateş açtı, sonra bir daha, bir daha, bir daha ... Kapının kaplamaları artık kalbura dönmüştü ve sonunda yakutun enerjisi tükendi.

"İşte bu kadar" dedi ve ardından derin bir nefes aldı. "Artık ses kesildi."

Laboratuvara döndü, masanın başına oturup yazmaya hazırlandı.

Küçük kedi dehşet içinde söylendi: "Fakat üstat, ya dışarıda birini vurduysanız?"

Şarlatan homurdandı. "O da bunu hak etmiş olur. Benim kapımın önünde ne işi var?"

"Ama kim olduğunu bilmiyorsunuz ki! Belki de bir dostunuzdur."

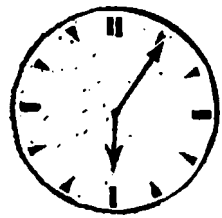
"Benim hiç dostum yoktur."

"Belki de sizden yardım isteyen biridir."

Büyücü kısa ve sevimsiz bir kahkaha attı.

"Sen dünyayı tanımıyorsun küçüğüm. Tetiği ilk çeken her zaman kazanır. Bunu unutma."

Kapı yeniden vuruldu.

Şarlatan dişleriyle yanaklarını kemiriyordu.

"Pencere" diye haykırdı Fellah. "Üstat, sanırım cama vuruluyor."

Pervazın üzerine zıpladı; kanadın birini açıp panjurun aralığından dışarı baktı.

"Burada biri var" diye telaşla bağırdı, "kuşa benziyor, sanırım bir çeşit karga."

Şarlatan hâlâ konuşmuyor, sadece elleriyle istemem diye işaret ediyordu.

"Belki bir sıkıntısı vardır" dedi küçük kedi ve büyücünün işaretine aldırmaksızın panjuru açtı.

Bir kar bulutuyla birlikte laboratuvara bir kuş giriverdi; öyle perişandı ki, orasına burasına siyah tüyler sıkıştırılmış kocaman, biçimsiz bir patatese benziyordu. Orta yere kondu, incecik bacaklarının üzerinde birkaç adım atıp durdu, sefil tüylerini silkeledi, kocaman gagasını ardına kadar açtı.

"Ay! Aman! Of!" diye oldukça sert çıkıştı. "Açıncaya kadar ne çok beklediniz. Adamın canı çıkabilirdi. Biri bana ateş etti. Bakın şuraya lütfen ... kuyruk tüylerimin sonuncusu da gitti, delik deşik oldu. Bu da yeni moda mı? Nerede yaşıyoruz canım?"

Sonra birden, ateş gibi yanan gözleriyle orada kendisine bakan bir kedi olduğunu fark etti. Başını kanatlarının arasına sokup kamburunu çıkardı ve kısık sesle gakladı: "Eyvah bir kuş yiyici! Bir bu

eksikti! Anlaşıldı, sonumuz kötü."

Kısacık ömründe şimdiye kadar daha hiç kuş tutmamış olan Fellah –hele böyle kocaman ve ürkütücü olanını– önce kendisinden söz edildiğini anlamadı.

"Merhaba!" diye gururla miyavladı. "Hoş geldin yabancı!"

Büyücü acayip tüylü yaratığa kuşkuyla bakıyor, hiç konuşmuyordu.

Karga gittikçe kendini daha huzursuz hissediyor ve başını eğerek, yan yan bir kediye bir büyücüye bakıyordu; en sonunda gakladı:

"Sizce bir sakıncası yoksa beyler, biri şu pencereyi kapatabilir mi, çünkü arkamdan başka gelen yok ve cereyan yapıyor, benim de sol kanadımda romantizma mı momatizma mı, ne diyorlarsa, ondan var."

Kedi pencereyi kapatıp aşağı atladı ve davetsiz küçük misafirin çevresinde tur atmaya başladı. Kargaya bir şey olmuş mu diye merak ediyordu, diğeriyse daha çok onun hareketlerini inceliyor gibiydi.

Bu sırada Şarlatan kendinde konuşacak gücü yeniden buldu.

"Fellah" diye emretti, "sor bakalım şu terbiyesiz kuşa, kimmiş ve burada ne arıyormuş."

Kedi olabildiğince kibar bir ses tonuyla konuştu: "Sevgili üstadım, adınızın ve isteğinizin ne olduğunu bilmek istiyor."

Bu arada kuşun etrafındaki çemberi de iyice daraltıyordu.

Kuş da onunla birlikte başını döndürüp duruyor, kediyi gözden kaçırmıyordu.

"Üstadına benden selam söyle" –bu arada kediye göz kırptı– "izninizle ismim Yakup Sarsak'tır, saygıdeğer üstadın çok sayın teyzeleri Zalime Vampirsoy'un, deyim yerindeyse, haberci kuşuyum." Bu arada diğer gözünü de kırptı. "Ayrıca terbiyesiz bir kuş da değilim, izninizle, yaşamın sillesini yemiş yaşlı bir kargayım, bana yalnızca uğursuz karga diyebilirsiniz."

"Kargaya bakın hele!" diye Şarlatan alay etti. "Bunu kesinlikle söylemek zorundaydın, yoksa kimse senin ne olduğunu anlamazdı."

Yakup Sarsak kendi kendine kıkırdadı: "Aman ne komik."

"Uğursuz mu?" diye merakla sordu Fellah. "Sen hangi uğursuzluktan söz ediyorsun, çekinmeden söyle, benim sevgili üstadım sana yardım eder."

"Her zamanki şanssızlığımdan söz ediyorum" diye açıkladı Yakup. "Örneğin, burada bir kuş yiyiciyle karşılaşmam; vaktiyle uçarken zehirli bir bulutun içinden geçip tüylerimi kaybedişim; bu bulutlar son zamanlarda pek çoğaldı, nedenini kimse bilmiyor." Kediye yeniden göz kırptı. "Sevgili üstadına söyle, eğer kıyafetim hoşuna gitmiyorsa, bana hiç bakmasın. Bundan daha iyi bir kılığım yok çünkü."

Fellah başını kaldırıp Şarlatan'a baktı.

"Gördünüz mü üstat, yardıma muhtaç biri."

"Sor bakalım şu kargaya" dedi büyücü. "Sana neden gizlice birkaç defa göz kırptı?"

Yakup Sarsak kediden önce davrandı.

"Kasıtlı değil, büyücü hazretleri. Hiçbir anlamı yok. Sadece sinirsel bir şey."

"Yaa öyle mi?" dedi Şarlatan. "Neden böyle sinirliyiz acaba?"

"Çünkü karşımda şişinen biri var, benim de yüksekten atarak konuşan, bununki gibi suratında iki stop lambası yanan ve keskin tırnaklı pençesi olanlar sinirimi bozar."

Fellah, artık kendisine hakaret edildiğini anlamıştı. Bunu kendine yediremezdi. Gururlu bir tavırla tüylerini kabarttı, kulaklarını arkaya yatırıp tısladı: "Üstat, izin verin de şu utanmaz arlanmaz gaganın tüylerini yolayım."

Büyücü, kediyi kucağına alıp okşamaya başladı.

"Şimdi değil, küçük kahramanım. Sakin ol. Benim saygıdeğer teyzem tarafından gönderildiğini söylüyor ya, ne anlatacak, dinleyelim bakalım. Ben sadece acaba ona inanmalı mı diye kuşkuluyum. Sen ne dersin?"

"Pek kibar bir hali yok" diye mırıldandı kedi.

Karga kanatlarını aşağı sarkıttı ve öfkeyle gakladı: "İkiniz de benim arkamı gagalayın!"

"Hayret doğrusu" diye söylendi Şarlatan ve kediyi okşamaya devam etti, "şimdiye kadar pek nazik olan teyzeciğimin çevresinde bu derece seviyesiz kişilerin bulunması şaşılacak şey."

"Ne?!" diye bağırdı karga. "Artık tepem atıyor ama! Kimmiş bakalım seviyesiz? Benim durumumda birinin gecenin fırtınasında hanımının geleceğini haber vermek için uçup gelmesi şaka değil herhal-

de; tam akşam yemeği zamanı geliyorum ve gagama göre bir şeyler beklerken, kendimi yemek listesinde buluyorum. Sorarım şimdi size, burada seviyesiz kimmiş acaba?"

Şarlatan telaşlanarak sordu: "Sen ne diyorsun, karga? Zalime teyzem mi geliyor? Ne zaman?"

Yakup Sarsak hâlâ kızgındı, yerde zıplayıp duruyordu.

"Hemen! Şimdi! Derhal! Şu anda! Her an! Neredeyse buradadır!"

Şarlatan koltuğun içine gömüldü ve inledi: "Ah, seni gidi şişko patates! Bir bu eksikti!"

Karga başını eğip yan yan ona baktı ve kendi kendine sevinçle gakladı: "Belli ki uğursuz bir haber. Tam bana göre."

"Zali teyzeyi yarım yüzyıldır gördüğüm yoktu" diye söyleniyordu büyücü. "Ne işi var şimdi? Tam da bugün gelmesi hiç hayra alamet değil."

Karga kanatlarını silkti.

"Bu yılbaşı gecesini mutlaka çok sevgili yeğeniyle geçirmek zorundaymış, çünkü yeğeninin elinde şurup reçetesi mi ne varmış, bu da ona çok lazımmış, işte öyle bir şeyler diyordu."

Şarlatan, kediyi kucağından itip ayağa fırladı.

"Her şeyi biliyor. Tüm şeytani tümörler üzerine yemin ederim ki durumumdan yararlanmak istiyor. Kan bağımızdan yararlanıp yanıma sokulacak ve bilgi hırsızlığı yapacak. Onu tanırım, ah onu iyi tanırım!"

Ardından öylesine ağır bir Babil ya da eski Mısır küfürü savurdu ki, odadaki camdan yapılmış bütün nesneler şıngırdayıp tıngırdamaya başladı, bir düzine şimşek çakıp yerde zikzaklar çizdi.

Şimdiye kadar üstadının bu yönüne hiç tanık olmamış olan Fel-

lah ise öylesine korktu ki bir sıçrayışta duvarda dizili duran madalyaların arasındaki doldurulmuş köpekbalığının kafasına çıkıp oturdu.

Ancak o zaman, karganın da aynı şeyi yaptığını ve şimdi birbirleriyle sarmaş dolaş olduklarını fark edip yeni bir korkuya kapıldı. İrkilerek birbirlerinden ayrıldılar.

Büyücü hazretleri, masanın üzerindeki kâğıt tomarını, titreyen elleriyle karıştırıp bir şeyler arıyor, oraya buraya uçuşan kâğıtlar arasında homurdanıyordu: "Asit yağmurları üzerine yemin ederim ki, o kadın benim değerli buluşlarımın bir virgülünü bile göremeyecek! Bu sinsi sırtlan benim yaptığım araştırmalara *beleşe* konacağını sanıyor galiba! Ama aldanıyor! Hiçbir şeye konamayacak, hiçbir şeye! En önemli formüllerimi kesinlikle sihirli mahzenimde saklayacağım. O belgelere asla ulaşamayacak, o ya da bir başkası asla oraya giremeyecek."

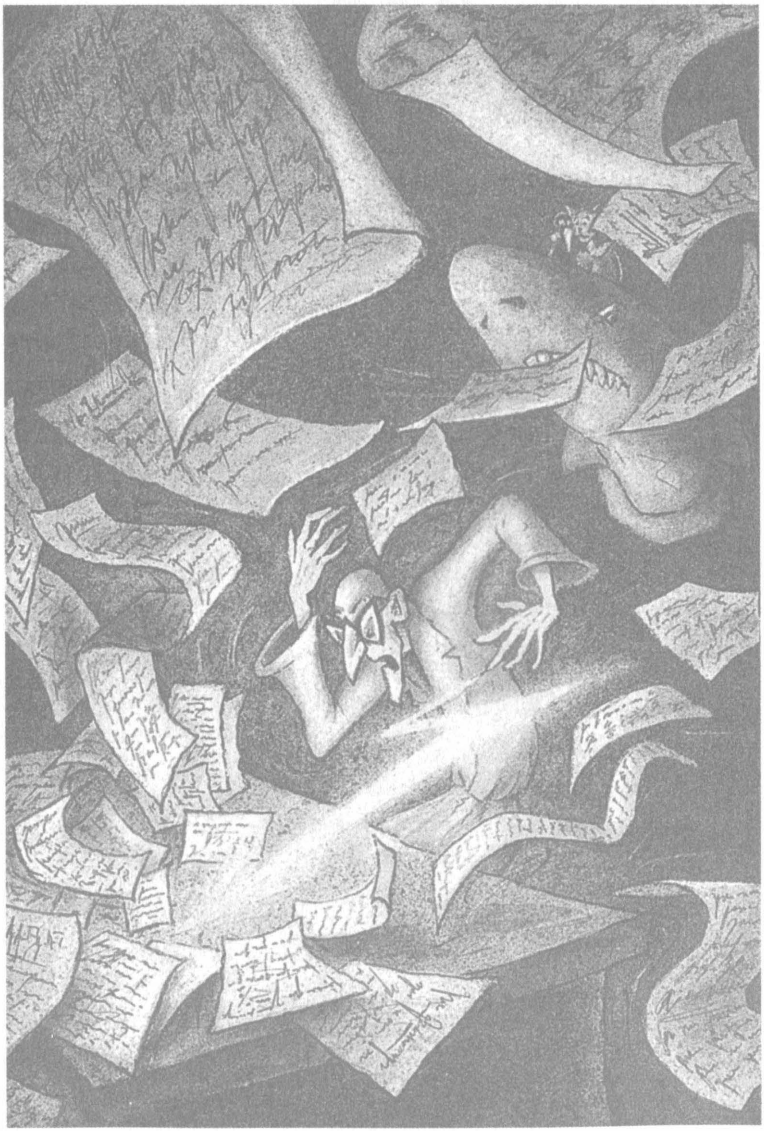
Koşmak üzereyken birden durup çevresine bakındı, yabani gözlerini laboratuvarın içinde gezdirdi.

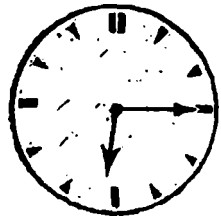
"Fellah, vebaya uğrayasıca, neredesin?"

"Buradayım üstat" diye köpekbalığının kafasının üzerinden aşağı doğru bağırdı Fellah.

"Dinle" dedi büyücü, ona dönüp. "Ben yokken, şu küstah karga bozuntusuna göz kulak olacaksın. Dikkat et gagasını üzerine vazife olmayan şeylere sokmasın! En iyisi onu kendi odana götür ve sen de kapının önüne otur. Sakın uyuyakalma. Ona hiç güvenme, konuşmaya veya yaltaklanmaya kalkışmasın. Bundan sen sorumlusun!"

Aceleyle çıkıp giderken, zehir yeşili sabahlığı arkasından uçuşup havalandı.

İki hayvan karşılıklı oturuyorlardı.

Karga kediye, kedi de kargaya bakıyordu.

"Eee?" dedi bir süre sonra Yakup.

"Ne demek, 'Eee'?" diye tısladı Fellah.

Karga gene göz kırptı.

"Hiçbir şey çakmadın mı gerçekten, Arkadaş?"

Fellah şaşkındı ama bozuntuya vermek istemiyordu: "Koca gaganı kapat! Üstat, gevezelik etmeyin dedi."

"Ama şimdi o yok" diye gakladı Yakup. "Artık açık açık konuşabiliriz, Arkadaş."

"Yaltaklanmaya kalkışma!" diye sert bir karşılık verdi Fellah. "Hiç uğraşma. Sen küstah birisin ve kibarlıktan anlamıyorsun. Senden hoşlanmadım."

"Benden kimse hoşlanmaz zaten, buna alışkınım" dedi Yakup. "Öte yandan biz birbirimize yardım etmek zorundayız. Bu bizim görevimiz."

Küçük kedi elinden geldiğince korkunç görünmeye uğraşarak gırtlağından hırıltılı bir ses çıkardı: "Sus! Şimdi hemen benim odama gidiyoruz. Hemen oradan aşağıya atla ve sakın kaçmaya kalkışma! Haydi!"

Yakup Sarsak başını sallayarak Fellah'a baktı ve sordu: "Bu kadar aptal mısın, yoksa öyle mi görünüyorsun?"

Fellah nasıl davranması gerektiğini bilemiyordu. Kargayla yalnız kaldığından beri kuş, gözüne daha büyük görünmeye, gagası daha keskinmiş ve daha tehlikeliymiş gibi gelmeye başlamıştı. Elinde olmadan sırtını iyice kamburlaştırıp bıyıklarını dikleştirmişti. Zavallı Yakup bunu bir tehdit sandığı için yüreği ağzına gelmişti. Söz dinleyip yere uçtu. Küçük kedi bu yaptığına kendisi de şaşarak karganın arkasından yere atladı.

"Sen bana dokunma, ben de sana dokunmayayım" dedi Yakup sinerek.

Kedi böbürlendi.

"Yürü, yabancı!" diye emretti.

"Eh, iyi geceler!" diye üzgün üzgün gakladı Yakup. "Keşke, yuvada Klara'nın yanında kalsaydım."

"Klara da kim?"

"Ah" diye derin bir iç çekti Yakup, "sadece zavallı karım."

İnce ayakları üzerinde sekerek ilerledi, kedi de onu izledi.

Bir sürü büyük cam kavanozun dizili olduğu koridora çıktıkları zaman, aklını başına toplayan kedi bir soru sordu: "Neden sen bana devamlı '*Arkadaş*' diyorsun?"

"Hay, aklımı koru" diye söylendi Yakup, "çünkü öyleyiz ya da eskiden öyleydik."

"Hayal kurma karga!" Fellah gururla açıklamasını yaptı: "Bir kediyle bir kuş asla arkadaş olamaz, kedilerle kuşlar doğal düşmanlardır."

"Doğal" diye tekrarladı Yakup. "Yani doğal olarak öyle olurdu. Eğer durum doğal olsaydı; doğal olurdu: Bazı olağandışı durumlarda doğal düşmanlar arkadaş olabilir."

"Dur!" dedi Fellah. "Bunu anlamadım. Daha açık anlat."

Yakup durdu, dönüp baktı.

"Sen burada senin üstadı gözetlemekle görevlendirilmiş gizli ajansın, öyle değil mi?"

"Nasıl yani?" dedi Fellah, iyice şaşırmıştı: "Sen de mi? Fakat Yüksek Şura neden bir ajan daha yolladı?"

"Hayır, buraya yollamadı" diye karşılık verdi Yakup. "Yani beni değil. Aman senin bu laf anlamayışın benim de kafamı karıştırıyor. Yani, sen nasıl Bay Büyücü'nün yanında görev için bulunuyorsan ben de Bayan Cadı'nın yanında aynı sebeple bulunuyorum. Şimdi kafana dank etti mi?"

Fellah şaşırıp kalmıştı.

"Doğru mu bu?"

"Benim uğursuz bir kuş olmam kadar doğru" diye iç çekti Yakup. "Biraz kaşınırsam kusura bakmazsın değil mi? Bir süredir kaşıntım var."

"Aman, rica ederim!" diye Fellah patisiyle lütfedercesine bir işaret yaptı. "Madem ki Arkadaşız."

Kuyruğunu zarif bir biçimde vücuduna dolamış olan kedi, Yakup'un kafasını pençesiyle kaşımasını seyrediyordu.

Birden bu yaşlı karga ona olağanüstü sevimli görünmüştü.

"Neden kendini daha önce belli etmedin?"

"Ettim ya" diye gakladı Yakup. "Sana devamlı göz kırpıyordum."

"Yaa, şimdi anlıyorum!" dedi Fellah. "Ama bunu yüksek sesle de söyleyebilirdin."

Şimdi de hiçbir şey anlamama sırası kargaya gelmişti.

"Yüksek sesle söylemek mi?" diye tekrarladı. "Senin şef her şeyi duysun diye mi? Ama ne akıl seninki."

"Benim üstat zaten her şeyi biliyor."

"Ne?!" diye yutkundu karga. "Kendisi mi öğrenmiş?"

"Hayır" dedi Fellah, "ona her şeyi ben anlattım."

Karganın gagası açık kaldı.

"Bu doğru olamaz" diye bağırdı. "İşte buna çok gülerim! Bir daha söyle bakayım!"

"Yapmak zorunda kaldım" dedi Fellah ciddi bir tavırla. "Onu daha fazla aldatmak şövalyeliğe yakışmazdı. Onu uzun süre izledim, denedim; sonunda onun soylu bir insan, gerçek bir dâhi ve güvenimize layık biri olduğunu saptadım. Gerçi bugün biraz komik davrandı, bunu kabul ediyorum. Fakat bana prensler gibi baktı. Bu da onun ne kadar iyi, ne kadar hayvan sever biri olduğunu gösterir."

Yakup Fellah'a şaşırmış gözlerle bakıyordu.

"Yok, olamaz! Bir kedi tek başına bu kadar aptal olamaz. Belki ikisi üçü bir arada olur, ama tek başına olmaz. Şimdi her şeyi berbat ettin yavrum, bitti, şimdi hayvanların yaptığı tüm planlar başarısızlıkla sonuçlanacak, hem de çok acı biçimde son bulacak. Bunun böyle olacağını biliyordum. En başından beri biliyordum!"

"Sen benim üstadımı hiç tanımıyorsun" diye mırıldandı. "O genelde bambaşkadır."

"Belki sana karşı öyledir!" dedi Yakup. "Seni iyi uyutmuş – hem de yağ içinde, belli oluyor."

"Sen kendini ne sanıyorsun?" diye Fellah iyice kızararak tısladı. "Benden daha mı iyi bileceksin?"

"Senin gözün yok mu?" diye bağırdı Yakup. "Şöyle bir çevrene bak! *Şunların* ne olduğunu sanıyorsun?"

Kanadını uzatıp raflarda duran büyük kavanozları işaret etti.

"Bunlar mı? Burası bir sağlık ocağı" dedi Fellah. "Üstat kendisi söyledi. Burada zavallı cinlerle perileri iyileştirmeye çalışıyor. Hem sen ne anlarsın ki!"

"Ne anlarım, öyle mi?" Yakup Sarsak iyice sinirlenmişti. "Bunların ne olduğunu sana söyleyeyim mi? Burası bir hapishane! Bir işkence yuvası! Senin iyi yürekli üstadın aslında dünyadakilerin en kötüsü, böyle biri o! Seni gidi aptal seni, sen ne sanıyorsun! Hıh! Güzelmiş! İyiliksevermiş! Evet, en az boğmaca öksürüğü kadar iyi! O neler yapar biliyor musun? Havayı kirletir, suları zehirler, insanları hayvanları hasta eder, ormanları tarlaları yok eder – senin üstadın bu konularda çok başarılıdır, başka bir şeyde değil!"

Fellah sinirden nefes alamıyordu.

"Bu ... bu ... sözünü hemen geri al, seni iftiracı, yoksa ... yoksa"

Tüyleri öyle kabarmıştı ki, olduğundan da şişman görünüyordu.

"Senin bu büyük insana hakaret etmene göz yumamam, özür dile, yoksa senin terbiyeni veririm, sersem kuş!"

Fakat Yakup, tam gaz gidiyordu, frenlenecek gibi değildi.

"Gel, yaklaş" diye gakladı: "Seni yağ tulumu, anasının kuzusu, seni tembel, rahat düşkünü! Yün yumaklarıyla oynamaktan, şiltelerin üzerinde yatıp yuvarlanmaktan başka işe yaramazsın! Yıkıl karşımdan çanak yalayıcı, yoksa seni paketleyip o alçak yaltakçı kedi soyunun yanına yollarım."

Fellah'ın gözleri ateş gibi parlamaya başlamıştı.

"Ben Napolili çok köklü bir şövalye soyundan geliyorum. Atalarım ünlü Büyük Miyavderik'e dek uzanır. Ben soyuma hakaret ettirmem! Hele senin gibi nereden geldiği belli olmayan bir serseriye hiç ettirmem!"

"Hah hah hay!" diye güldü Yakup. "Herhalde ataların olanca akıllarını kendileri için kullanmış ve sana bir şey bırakmamışlar."

Fellah pençelerini açtı.

"Sen kiminle konuştuğunu biliyor musun, süpürge kılıklı? Senin karşında büyük bir sanatçı duruyor. Ben ünlü bir aşk şarkıcısıyım, sesimi kaybetmeden önce en katı kalpleri yumuşatırdım."

Yaşlı karga küstah küstah gaklayarak güldü. "Bu küçücük halin ve küçücük beyninle ancak küçücük bir şarkıcı olduğuna inanırım. Boşuna şişinip durma, şişko şişe fırçası!"

Fellah karşısındakini küçümsercesine tısladı: "Cahil, seviyesiz kuş, sen aşk şarkıcısının ne demek olduğunu bile bilemezsin. Saçma sapan konuşma, sefil serseri!"

"Sen bana karışamazsın!" diye Yakup bağırdı. "Gagama ne gelirse söylerim. Çünkü benim bir gagam var, senin yok, zavallı kedi haz-

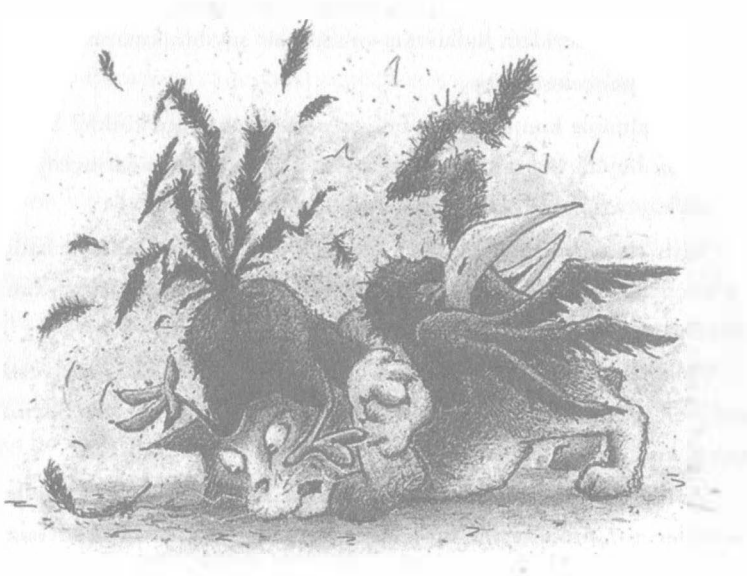
retleri ..."

Birdenbire, ikisi de ne olduğunu anlayamadan, bir kürk ve tüy yumağı halinde yerde yuvarlanmaya başladılar. Kedi ısırıp tırmalıyor, karga gagasıyla didikliyordu. Fakat boyları bosları hemen hemen aynı olduğu için biri diğeri üzerinde üstünlük sağlayamıyordu. Bazen biri kaçıyor öteki kovalıyor, bazen de tam tersi oluyordu. Böylece farkına bile varmadan tekrar laboratuvara kadar geldiler. Yakup, Fellah'ın kuyruğunu ısırmış, küçük kedinin de fena halde canı yanmıştı, fakat Fellah da karganın boğazına sarıldığı için diğeri de bir süre nefessiz kalmıştı.

"Teslim ol!" diye ciyakladı Fellah. "Yoksa ölürsün!"

"Önce sen teslim ol!" diye gakladı Yakup. "Yoksa kuyruğunu koparırım!"

İkisi birden birbirlerini bırakıp nefes nefese karşılıklı oturdular.

Küçük kedi, artık şık görünmek şöyle dursun, yerde cansız biçimde uzanan kuyruğunu, gözyaşları içinde düzeltmeye çalışıyordu. Karga ise kıyamadığı tüylerinin yerlere saçılmış halini üzgün üzgün seyrediyordu.

Fakat bu tür kavgalardan sonra, sık sık rastlandığı gibi ikisi de kendilerini rahatlamış, hatta barışmaya hazır hissediyordu.

Yakup, küçük tombul kediye bu kadar kaba davranmaması gerektiğini düşünüyor, Fellah da acaba zavallı, mutsuz kargaya haksızlık mı ettim diye aklından geçiriyordu.

"Affedersin" diye miyavladı kedi.

"Kusura bakma" diye gakladı karga.

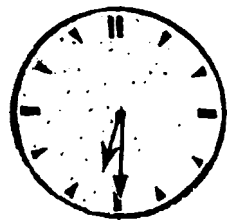
Bir süre sonra Fellah titrek bir sesle konuştu: "Biliyor musun, senin az önce söylediklerine ben bir türlü inanamıyorum. Nasıl olur da bir insan benim gibi bir sanatçı kediye bu kadar iyi davranır ve öte yandan aşağılık bir sahtekâr olur? Olacak şey değil!"

"Fakat ne yazık ki oluyor" diye başını salladı Yakup, "o sana hiç iyi davranmadı ki! Sadece seni *evcilleştirdi*, buraya alıştırdı. Benim şefim Bayan Zalime de aynı şeyi bana yapmak istedi. Ama ben evcilleşmedim. Sadece ona öyle göründüm. O da farkına varmadı. Onu *kandırdım*."

Kurnaz kurnaz güldü.

"Neyse ki, böylece onun ve senin kusursuz üstadın hakkında pek çok şey öğrendim. O da nerede kaldı ki acaba?"

Etraf oldukça sessizdi. Sadece fırtınanın iniltisi ve uğultusu duyuluyordu.

Şarlatan, büyüye karşı kesin güvenlikli olan gizli mahzenine gitmek için yeraltındaki dehlizlerden oluşan karmaşık bir labirentten geçmek zorundaydı; bunların her birine, son derece karışık sihirlerle açılıp kapanan kapılardan geçiliyordu. Bu, oldukça zaman isteyen bir işti.

Yakup, Fellah'ın yanına sokularak fısıldadı: "Bak, şimdi iyi dinle kedicik. Benim bayan, senin üstadın sadece teyzesi değil, ona para da ödüyor. Teyze ne isterse, büyücü ona buluyor, kaynatıp hazırladığı zehirlerle teyzesi büyük işler çeviriyor. Kadın bir para cadısı, anlıyor musun?"

"Hayır" dedi Fellah, "para cadısı ne demek?"

"Tam olarak ben de bilmiyorum" dedi Yakup. "Paraya büyü yapabiliyor. Nasıl yapıyorsa para kendiliğinden çoğalıyor. İkisi de kendi başına yeterince kötü zaten, ama para cadılarıyla laboratuvar büyücüleri birlikte çalışınca –iyi geceler!– artık dünya zindana dönüyor."

Fellah birdenbire kendisini çok yorgun hissetmişti. Bu kadar çok şeyi bünyesi asla kaldıramazdı ve kadife şilteciği şimdiden gözünde tütüyordu.

"Madem her şeyi bu kadar iyi biliyorsun" diye ağlamaklı ağlamaklı belirtti kedi, "neden hemen bizim Yüksek Şura'ya gidip anlatmadın?"

"Aklıma sen geldin" dedi Yakup, suratını asmış bir şekilde kediye bakıyordu. "Çünkü şimdiye kadar ikisinin birlikte çalıştıklarına dair elimde hiçbir kanıt yoktu, insanlar için para en can alıcı noktadır. Hele benim bayanla senin üstat gibileri için. Onlar para için her şeyi yaparlar ve parayla da her şeyi yapabilirler. Para en kötü büyü araçlarıdır. Bu yüzden biz hayvanlar şimdiye kadar onların kurnazlığına bir türlü erişemedik, çünkü bizde böyle bir şey yok. Ben sadece Şarlatan'ın yanında da bir ajanımız olduğunu biliyordum, ama kim olduğunu bilmiyordum. Sonra da eh artık, arkadaşla birlikte bu kanıt işini nasıl olsa hallederiz dedim. Bunun için özellikle bu akşamı seçtim."

"Neden özellikle bu akşam?" diye sordu Fellah.

Kargaysa aniden, bütün koridorda yankılanan ve küçük kediyi iliklerine kadar titreten, uzun, tüyler ürpertici, cayırtılı bir gaklama koparttı.

"Affedersin" diye Yakup alçak sesle devam etti, "bir yerde kötü bir şeyler olunca biz hep böyle yaparız. Çünkü öyle şeyleri önceden hissederiz. Ne yapacaklarını bilmiyorum ama son tüyümün üzerine yemin ederim ki, korkunç bir insanlık olacak."

"Korkunç bir ne?"

"İnsanlık. Eee, domuzluk diyemem herhalde, o hayvanların günahı ne! Bu yüzden fırtınalı gecede buraya kadar uçup geldim. Benim hanımın haberi yok. Ben sana güvenmiştim. Ama sen, sen üstada her şeyi anlatıp işi berbat etmişsin. Ah keşke, sıcak yuvamda, karım Amalia'nın yanında kalsaydım."

"Karının adının Klara olduğunu sanıyordum?"

"Bu öteki karım" diye Yakup can sıkıntısı içinde gakladı, "zaten şimdi karımın adının ne olduğundan söz etmiyoruz, senin her şeyi

berbat ettiğini konuşuyoruz."

Fellah, kargaya şaşkınlıkla baktı.

"Galiba sen her yeri ve her şeyi siyah görüyorsun. Sen kötümser birisin."

"Doğru!" dedi Yakup Sarsak kuru bir sesle. "Bu sayede de her zaman haklı çıkıyorum. Bahse girelim mi?"

Küçük kedi asık bir suratla da olsa bunu kabul etti. "Olur. Nesine?"

"*Sen* haklı çıkarsan ben paslı bir çivi yutacağım, *ben* haklı çıkarsam sen yutacaksın. Anlaştık mı?"

Fellah kendinden eminmiş gibi görünmeye çalışıyordu, ama gene de cevap verirken sesi titredi: "Tamam! Kabul!"

Yakup Sarsak başını salladı ve laboratuvarın içinde bir şey arıyormuş gibi dolanmaya başladı. Fellah da onu takip ediyordu.

"Şimdiden yutacağın çiviyi mi arıyorsun?"

"Hayır, saklanabileceğimiz uygun bir yer arıyorum" diye yanıtladı karga.

"Neden?"

"Çünkü bir yerde gizlenip efendilerimizi dinlememiz gerekiyor."

Küçük kedi durdu ve çekinerek konuştu: "Hayır, ben böyle bir şey yapmam, bu benim asaletime yakışmaz."

"Neyine?" diye sordu Yakup.

"Yani, bu şövalyeliğe sığmaz demek istiyorum. Olmaz. Ben serseri değilim."

"Ben öyleyim" dedi karga.

"Ama gizlice dinlenilmez" diye karşılık verdi Fellah. "Bu doğru olmaz!"

"Sen ne yapardın?"

"Ben mi?" Fellah düşündü. "Ben üstadın karşısına geçer, gözünün içine baka baka sorardım!"

Karga, kediye yan yan baktı, sonra gakladı: "Bravo Baron Hazretleri! Demek gözünün içine bakardın! Evet, o zaman gerçekten gözüne girerdin."

Bu sırada loş bir köşede duran nikel bir bidonun yanına gelmiş-

lerdi, kapağı açık duruyordu. Üzerinde ÖZEL ÇÖP yazılıydı.

İki hayvan da yazıya baktı.

"Okuma bilir misin?" diye sordu Yakup.

"Sen bilmez misin?" diye yanıtladı Fellah, biraz küçümseyerek.

"Ben hiç öğrenmedim" dedi karga. "Ne yazıyor orada?"

Fellah kargaya hava atmaktan kendini alamadı.

"MUTFAK ARTIKLARI ... şey ... yok, hayır ... yani YANICI MADDE ... başında Z harfi var çünkü ..."

Aynı anda dışarıdaki fırtınanın uğultusu arasından siren sesi gibi bir gürültü duyuldu, ses giderek yaklaşıyordu.

"Bu benim hanım" diye fısıldadı Yakup, "hep böyle cehennem gürültüsü benzeri sesler çıkarır, bunu usulden sanıyor. Gel çabuk, doğru bidona!"

Karga bidonun kenarına kondu, ama kedi çekingen davranıyordu.

O sırada şömineden cırlak bir ses yankılandı:

"Trali, trala!
İşte misafir burada.
Bilmek istersen kim?
Baksana bu yana!"

Bacadan esen soğuk bir rüzgâr sayesinde yeşil ateşin alevleri dalgalandı ve odayı kapkara bir duman kapladı.

"Eyvah!" dedi Yakup Sarsak. "İşte geldi. Çabuk kedicik, acele et!"

Bacadan gelen ses giderek yakınlaştı, sanki uzun bir borunun ucundan birisi çığırtkanlık yapıyordu.

"Paralı işler! Paralı işler!
Haydi kara güçler.
Siz de bana katılın!
Yararlanın! Kazanın!"

Sonra bacadan, önce bir inleme sesi, ardından mırıldanmalar yükseldi: "Dur ... aman ... galiba takıldım? ... Ih! ... Ah! ... tamam, şimdi oldu."

Karga bidonun kenarında zıplayıp duruyordu: "Haydi gel artık! çabuk ol, şimdi, hop!"

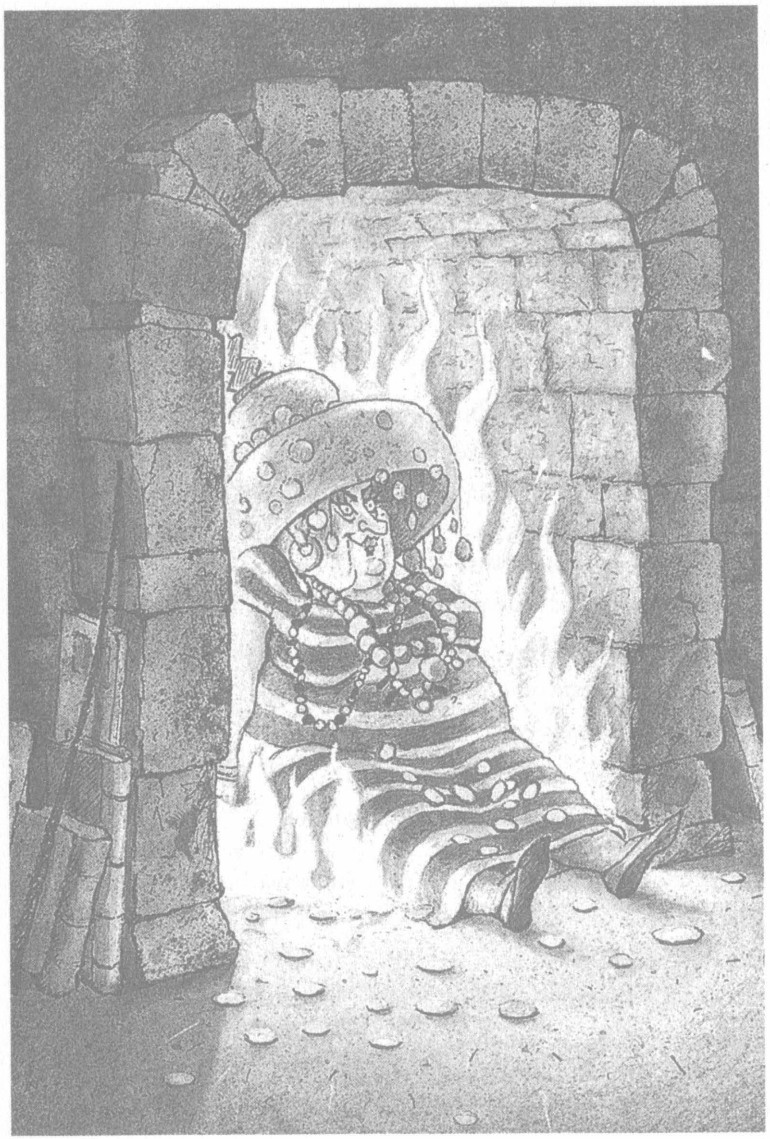
Küçük kedi onun yanına zıpladı, karga onu gagasıyla içeri itti, kendisi de arkasından atladı. Son anda bidonun kapağını örttüler.

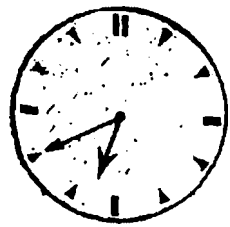
Bacadan gelen cırtlak ses şimdi çok yakındaydı.

"Ne eder şu dünya?
Çok para! Çok para!
Önemli olan
Satmaktır onu toptan,
Bizde para çok,
Hemen öderiz beklemek yok!
Değer sonunda çektiğimiz zahmete ..."

O anda, bacadan dolu gibi para yağmaya başladı, şöminenin içi bir anda parayla doldu. 92 no'lu iksirin kaynamakta olduğu kazan devrilip cızırdayarak ateşi söndürdü (artık "Şenbaba Diyeti" piyasaya çıkamayacaktı) ve sönmekte olan alevlerin arasında Zalime Vampirsoy oturdu ve cıvıldadı:

"Hani ya alkış nerede?"

Cadı denince çoğu insanın gözünün önüne, buruşuk yüzlü, kara kuru ihtiyar bir kadın gelir, sırtında kocaman bir kamburu, yüzünde et benleri, ağzında upuzun kocaman tek bir dişi olan. Ama bugünün cadılarının görünüşü çoğunlukla başka türlüdür; en azından Zalime Vampirsoy öyledir. Gerçi, Şarlatan'ın uzun boyu yanında bir hayli kısa kalıyordu, ama buna karşın adamakıllı şişman ve yağlıydı. Eniyle boyu tam anlamıyla birbirine eşitti.

Üzerindeki enine siyah çizgileri olan kükürt sarısı gece elbisesiyle koskocaman bir arıya benziyordu (kükürt sarısı *onun* en sevdiği renkti).

Kat kat mücevher takmıştı, dişleri bile altındandı; diş dolgularındaki pırlantalar pırıl pırıl parlıyordu. Sosis gibi parmaklarının her birinde yüzükler vardı, uzun tırnakları bile altın kaplamaydı. Başında, kenarı yüzlerce parayla çevrelenmiş, şıngırdayan, araba tekerleği büyüklüğünde bir şapka vardı.

Ocağın içinden çıkıp doğrulunca ayaklı bir abajura benzedi, hem de en pahalısından. Eski dönem cadılarının aksine, ateşe karşı duyarsızdı, ateş ona dokunmuyordu. Elbisesinin üzerinde kıpırdayan alevleri eliyle vurarak söndürdü.

Şişkin gözaltı torbacıkları ve sarkık yanakları öylesine makyajlıydı ki, boya küpüne düşmüş gibiydi. El çantası olarak da koltuğunun altına yerleştirdiği ve üzerinde numaralı kilidi olan minik bir kasa taşıyordu.

"Heey, huuu!" diye cırtlak sesine tatlılık vermeye çalışarak seslendi. Çevresine bakınıyordu. "Kimse yok mu burada? Huuu! Oğulcuğum!"

Cevap yok.

Zalime Vampirsoy saygısızlığa hiç katlanamazdı. Özellikle baskın şeklindeki gelişi kendince çok önemliydi. Şarlatan'ın bu sahneyi görmemiş olmasına çok kızdı.

Hemen masanın üzerinde duran kâğıtları karıştırmaya koyuldu, kısa bir süre sonra ayak sesleri duydu. Bu, nihayet geri dönen Şarlatan'dı. Cadı kollarını açarak yeğenine doğru koştu.

"İblis!" diye cıvıldadı. "İblisçik! Dur bakayım sana! Bu sen misin?"

"Benim Zali teyze, benim" diye karşılık verdi Şarlatan ve yüzünü ekşitti.

Zalime onu kucaklamaya yeltendi; tabii koca vücuduyla ne kadar yapabilirse.

"Sensin, benim *çok* kıymetli yeğenim" dedi, "sen olduğunu biliyordum. Başka kim olabilirdi ki, değil mi?"

Kıkır kıkır gülerken vücudu sarsılıyor, şapkasındaki paralar şıngır şıngır şıngırdıyordu.

Şarlatan onun kolları arasından sıyrılmaya çalışarak homurdandı. "Ben de gelenin sen olduğunu hemen anlamıştım, teyzeciğim" dedi.

Cadı onun yanağını sıkmak için ayak parmakları üzerinde yükseldi.

"Umarım, bu sana hoş bir sürpriz olmuştur. Ama yoksa sen başka birini mi bekliyordun, şöyle ufacık tefecik, nazenin bir cadıyı mı, ha?"

"Yok canım, Zaliciğim" diye Şarlatan karşılık verdi, "beni tanırsın, öyle şeyler için zamanım olmuyor."

"Elbette seni tanırım, oğulcuk" diye alaylı bir ifadeyle konuştu cadı, "hem de herkesten çok daha iyi tanırım, değil mi? Nihayetinde seni ben büyütüp okuttum ve tüm masraflarını karşıladım. Gördüğüm kadarıyla şu anki durumun da hiç fena değil – hepsi de benim sayemde."

Şarlatan bunun hatırlatılmasından memnun olmuş görünmüyordu. Kindar bir ses tonuyla karşılık verdi. "Bakıyorum da, sen de fena görünmüyorsun – sayemde!"

Zalime onu bırakıp bir adım geriledi ve sertçe sordu: "Bununla ne demek istiyorsun?"

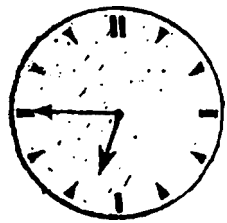
"Ah, hiçbir şey" diye kaçamakça yanıtladı, "son defa karşılaştığımızdan beri, yani yarım asırdır hiç değişmemişsin sevgili teyzeciğim."

"Oysa sen" dedi cadı, "çok fena yaşlanmışsın zavallı yavrum."

"Öyle mi?" diye karşılık verdi Şarlatan. "O halde, ben de sana söylemeliyim ki, sen de korkunç derecede şişmanlayıp yağlanmışsın, yaşlı kız."

Bir saniye kadar birbirlerini kötü kötü süzdüler ve sonra Şarlatan lafı değiştirdi. "Her neyse, ikimizin de eskisi gibi olması ne kadar da güzel."

"Kesinlikle" diye başıyla onayladı Zalime. "Aramızda, tıpkı eskisi gibi tam bir uyum var."

Çöp bidonuna saklanan kargayla kedi birbirine öyle sokulmuşlardı ki, kalp atışlarını karşılıklı duyabiliyorlardı. Nefes almaya bile cesaret edemiyorlardı.

Büyücüyle cadı arasındaki aptalca konuşmalar biraz daha sürdü. İkisi de karşısındakine güvenmiyor ve birbirini kolluyorlardı. Fakat sonunda bütün boş sözler tükendi.

Karşılıklı sandalyelere oturmuşlardı ve poker partisine başlayan oyuncular gibi birbirlerini süzüyorlardı. Odaya dondurucu bir sessizlik hâkimdi. Aralarında, bakışlarının tam kesiştiği noktada, havada bir buz saçağı oluştu ve düşüp kırıldı.

"Artık işimize bakalım" dedi Zalime.

Şarlatan'ın yüzü asıktı.

"Zaten buraya benimle bir yılbaşı içkisi içmek için gelmeyeceğini biliyordum."

Cadı doğruladı.

"Evet, bunu nereden biliyorsun?"

"Şu senin kargadan –Yakup Sarsak mıdır, nedir?"

"O burada mıydı?"

"Evet, onu sen göndermişsin."

"Ben *göndermedim*" dedi Zalime öfkelenerek. "Ben sana sürpriz yapmak istiyordum."

Şarlatan zorla gülümsedi.

"Üzülme sevgili Zali teyze, hiç değilse ben seni karşılamaya hazırlanabildim."

"Şu karga da" diye devam etti cadı, "çok küstahlaştı."

"Bu konuda sana katılıyorum" diye karşılık verdi Şarlatan. "Gerçekten çok terbiyesiz."

Teyze başını sallayarak onayladı.

"Yaklaşık bir yıldır yanımda. Fakat başından beri çok inatçı biri."

Şarlatan ile cadı birbirlerine baktılar.

Sonunda büyücü sordu: "Peki, seni ve yaptıklarını ne kadar biliyor?"

"Hiçbir şey" dedi Zalime, "önemsiz, sıradan biri o."

"Bundan emin misin?"

"Yüzde yüz!"

Karga için için güldü ve küçük kedinin kulağına fısıldadı: "İnsan yanılabilir."

"Bu arsız tüylü hayvanı neden yanında tutuyorsun?" diye söylendi Şarlatan.

"Çünkü *ben ondan* çok şey öğreniyorum."

"Ondan ne öğreniyorsun?"

Cadının pırlantaları parıldadı.

"Her şeyi."

"Ne demek bu?"

"Aslında o, Hayvanlar Yüksek Şurası'nın beni gözetlemek için yolladığı bir ajanı. Ama bu aptal kuş kendini çok akıllı zannettiği için bugüne kadar bunu fark etmediğimi sanıyor.

Yakup, çat diye gagasını kapattı. Fellah onu dürttü. "İnsanlar ya-

nılabilir, Arkadaş."

Büyücü kaşlarını kaldırdı ve öyle anlamında düşünceli düşünceli başını salladı.

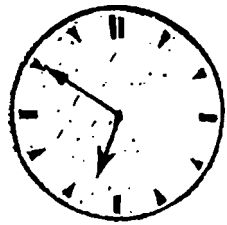
"Bak şu işe" dedi. "Bir süredir benim evde de böyle bir ajan var – kendisini şarkıcı zanneden aptal bir kedi. Pek saf, obur ve tembel, yani çok hoş bir karakter – tam bana göre yani. Onu zararsız hale getirmek çocuk oyuncağıydı. Onu tıka basa besledim – uyuşturucu verdim. Mutlu mesut uyuklayıp duruyor küçük sersem. Bana da tapıyor."

"Hiçbir şey sezmedi mi?"

"Çok çabuk inanıyor" diye yanıtladı Şarlatan. "Bugün ne yaptı biliyor musun? Burada neden bulunduğunu, onu kimin yolladığını ben hiç sormadan anlattı. Hatta bunca zamandır beni kandırdığı için benden özür bile diledi. Böylesine bir aptallığı düşünebilir misin?"

Cadı ile büyücü arasındaki gerginlik, attıkları kahkahadan bile belli oluyordu. İki kişi karşılıklı attığı halde bunlar hiç de ahenkli kahkaha sesleri değildi.

Bidonun içinde Fellah, kendisine kahkahalarla gülünmesine sessizce hıçkırmadan edemedi. Tam o sırada alaycı bir şeyler söylemeye hazırlanan Yakup, bunu hissetti ve büyük bir incelik gösterip yorum yapmadı.

"Buna rağmen" dedi yeniden ciddileşen Zalime, "son derece dikkatli olmalıyız, oğlum! Hayvanlar Yüksek Şurası evlerimize ajan gönderdiğine göre bizden kesinlikle şüpheleniyorlar demektir. Ben sadece, bunun hangimizin suçundan dolayı olduğunu merak ediyorum."

Şarlatan, ona ters ters baktı. "Bunu bana mı soruyorsun? Belki de *sen* bir düşüncesizlik yaptın Zali. Şu karganın kafasından neler geçtiğini kim bilebilir? İnşallah herif benim aptal kedimi de etkileyip aklını karıştırmaz."

Zalime laboratuvara bir göz gezdirdi.

"Her ikisini de sorguya çekmek gerekiyor. Nereye saklandılar ki?"

"Kedinin odasındalar" dedi büyücü. "Fellah'a, kargayı oraya kapatıp beklemesini tembih ettim."

"Dediğini yapacak mı?"

"Hiç kuşkusuz."

"O halde şimdilik orada kalsınlar" dedi. "Nasıl olsa onları daha sonra sorguya çekebiliriz. Şimdi sana söylemem gereken daha önemli ve acil bir şey var."

Şarlatan alaycı haline yeniden büründü.

"Neymiş o teyzeciğim?"

"Bana gelişimin asıl *sebebini* hâlâ sormadın."

"Öyleyse şimdi soruyorum."

Cadı arkasına yaslandı, yeğenine gözünü dikip ciddi ciddi bir süre baktı. Büyücü, onun, her zamanki maksadı farklı vaazlarından birine başlayacağını biliyordu, bundan nefret ederdi. Parmaklarıyla koltuğun kenarlarında trampet çalmaya başladı, tavana bakıyor ve oflayıp pufluyordu.

"Bak İblis Şarlatan, şimdi beni iyi dinle" diye konuşmaya başladı Zalime. "Bugün sahip olduklarının hepsini bana borçlusun. Bunu biliyor musun? Annenle baban –tatlı kız kardeşim Lilith ile eniştem Asmodeus– kendilerinin yol açtıkları bir gemi kazasında yaşamlarını trajik bir biçimde yitirdikleri zaman, seni ben yanıma alıp büyüttüm. Senin hiçbir şeyini eksik etmedim. Daha çok küçükken sana hayvanlara eziyet etmenin faydalarını ilk ben öğrettim. Daha sonra seni Sapkınlar Lisesi, Kötü Ruhlar Koleji gibi en şeytanca okullara gönderdim. Fakat sen zor eğitilen biriydin oğlum. Kokarkent'teki Sihir Tekniği Üniversitesi'nde öğrenciyken, ailemizden son ikimiz kaldığımız için, senin inatçılıklarını, beceriksizliklerini hep ben örtbas etmek zorunda kaldım. Biliyorsun ki bütün bunlar bana epeyce pahalıya mal oldu. Yüksek şeytanlık imtihanında aldığın iyi notları da bana borçlusun, çünkü ben Uluslararası Kötülükler Anonim Şirketi başkanı olarak gücümü kullandım. Senin Karanlık Sanatlar Akademisi'ne kabul edilmeni de ben sağladım, üstelik seni en nüfuzlu çevrelere de tanıttım; orada velinimetin ve haminle tanıştın. Uzun sözün kısası, demek istiyorum ki bana yeterince borçlusun ve herhalde sana hiçbir külfet yüklemeyecek küçücük bir ricamı da geri çevirmezsin."

Şarlatan suratını astı. Teyzesi söze böyle başladı mı genellikle altından bir iş çıkardı.

"Bana hiçbir külfet yüklemeyecek olan şey de neymiş?" diye ge-

rindi. "Çok merak ettim doğrusu."

"Şey ..." dedi cadı. "Aslında sözünü etmeye bile değmez. Büyükbaban Şeytan Şarlatan'ın sana bıraktıkları arasında, yanlış hatırlamıyorsam iki buçuk metre uzunluğunda çok eski bir parşömen rulosu olacaktı."

Şarlatan biraz çekinerek de olsa bunu başıyla evet anlamında onayladı.

"Depoda bir yerlerde duruyor olmalı. Aramam gerek. Bir işe yaramadığı için onu ortadan kaldırdım. Aslında belli ki daha uzunmuş, ama bizim Şeytan büyükbaba, ünlü kızgınlık anlarından birinde onu yırtmış, iki parçaya ayırmış. Kötülüğünden bana sadece ikinci parçasını bırakmış. Birincinin nerede olduğunu kimse bilmiyor. Herhalde bir formülle ilgili ama ne yazık ki tamamen değersiz, senin işine de yaramaz teyzeciğim."

"Olsun!" diye Zalime dişleri şekerdenmiş gibi tatlı tatlı gülümsedi. "Sen, gelecekte de benim seni maddi açıdan desteklememi istediğine göre, değersiz olduğunu düşündüğün bu parşömen parçasını bana hediye edersin."

Teyzesinin bu miras parçasına gösterdiği ani ilgi büyücünün dikkatinden kaçmadı.

"Hediye etmek mi?!" Bunu sanki pis bir şeyi tükürürmüş gibi söylemişti. "Ben hiçbir şey hediye etmem. Bana kim ne hediye ediyor?"

Zalime iç çekti.

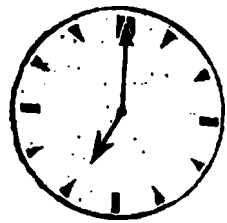
"Senin böyle diyeceğini tahmin etmiştim zaten. Pekâlâ dur bir dakika!"

Teyze, altın parmaklarını kucağında duran kasa şeklindeki çantanın şifre kilidi üzerinde gezdirmeye başladı. Bir yandan da kasayı aç-

mak için gerekli sözleri mırıldanıyordu:

Ey para, dünyanın hâkimi,
Herkesin ve her şeyin üzerinde gücün var!
Hiç kimse tüketemez seni
Her şeye yeten gücün var.

Sonra küçük çelik kapıyı açıp birkaç kâğıt para destesi çıkardı ve Şarlatan'ın önünde, parmaklarının arasında, kitap sayfası gibi desteleri havalandırdı.

"İşte!" diye konuşmaya devam etti cadı. "Belki bu sana, gene senin çıkarlarını gözettiğimi kanıtlar. Bin ... ikibin ... üç ... dört ... Ne kadar istiyorsun?"

Şarlatan bir kurukafa gibi sırıttı. İhtiyar teyzesi işte şimdi bir hata yapmıştı. Gerçi ne kadar para isterse istesin, onun istediği kadarını ortaya dökebileceğini biliyordu –bu, kara büyü uzmanlığı gerektiren bir şeydi ve kendisinin uzmanlık alanı farklı olduğu için o bunu yapamazdı– fakat aynı zamanda teyzesinin çok cimri biri olduğunu ve kimseye boş yere bir kuruş bile vermeyeceğini biliyordu. Böyle bir para önerdiğine göre, o yarım parşömen rulosu *çok değerli* olmalıydı.

"Sevgili Zali teyze" dedi umursamaz bir tavırla davranarak, "benden bir şeyler sakladığını düşünüyorum ve bunu sana hiç yakıştıramıyorum."

"Bunu söylemeyeceğime dair kendime söz vermiştim!" dedi cadı canı sıkılmışçasına. "Ama seninle böyle çalışamayız."

Ayağa kalktı, şömineye yaklaştı ve küsmüş gibi alevlere bakmaya başladı.

"Hey, kedicik" diye Yakup kader arkadaşının kulağına fısıldadı, "şimdi uyuklamanın sırası değil!"

Fellah irkildi.

"Özür dilerim" diye iç çekti. "Uyuşturucu yüzünden ... Beni iyi-

ce bir çimdikler misin?"

Yakup söyleneni yaptı.

"Daha kuvvetli!" dedi Fellah.

Yakup onu öyle bir gagaladı ki, küçük kedi neredeyse ciyaklayacaktı, fakat kahramanca davranarak kendini tuttu.

"Teşekkür ederim" dedi gözlerinde birikmiş yaşlarla, "artık iyiyim."

"Biliyor musun İblis" diye heyecanlı bir sesle yeniden konuşmaya başladı cadı, "böylesi akşamlarda ben hep hepimizin bir arada olduğu eski güzel günleri hatırlarım: Zerberus amcayı, çekici eşi Medusa'yı, Küçük Neron ile kız kardeşi Gulyabanicik'i ve her zaman bana kur yapan kuzenim Virüs'ü, anneni babanı, Şeytan büyükbabanın seni dizinde hoplatışını. Hatırlıyor musun, hani bir gün piknik yapmıştık da bütün ormanı nasıl yakmıştık? Ne kadar da keyifliydi ama!"

"Sen sözü nereye getirmek istiyorsun?" diye sordu Şarlatan keyifsizce.

"Şu parşömen rulosunu senden satın almak istiyorum, oğlum. Sadece büyükbaba Şeytan'dan bir anı olsun diye: Ailemiz için bunu yap!"

"Zali teyze saçmalıyorsun." dedi büyücü.

"Pekâlâ" dedi cadı, sakin bir ses tonuyla ve tekrar kasa-çantaya el attı. "Ne kadar! Söyle! Beş bin daha koyuyorum."

Artık iyice kızmaya başladığı için yeni para desteleri çıkarıp büyücünün önüne attı. Ortada bir hayli büyük bir yığın oluştu, en azından nispeten küçük olan kasa-çantaya bile sığamayacak kadar çok para.

"Eeee?" dedi bekleyiş içinde. "Onbin – son önerim! Bunu al ya da vazgeçelim."

Şarlatan'ın yüzündeki kırışıklıklar derinleşmişti. Kalın gözlüklerinin ardından paralara bakıyordu. Elleri oraya doğru gidiyor, ama kendini tutuyordu. Onun içinde bulunduğu zor durumda paranın zaten bir değeri yoktu. Fakat cadı ona daha fazlasını önerdikçe, o bunun çok az olduğunu düşünüyordu. Kadının asıl amacının ne olduğunu öğrenmeliydi.

Büyük bir araştırma taktiği deneyerek, boş atıp dolu tutmak istedi.

"Dur, dur ihtiyar kız" dedi gayet sakin bir sesle. "Rulonun birinci parçasının *sende* olduğunu biliyorum."

Kalın makyajın altında teyzenin yüzü değişti.

"Nereden ... yani, nasıl ... bu gene senin pis bir numaran!"

Şarlatan zafer kazanmışçasına güldü.

"Eee, ikimizin de kendince ufak haber alma yolları var."

Zalime yutkundu sonra kendi kendine söylendi: "Pekâlâ, madem ki biliyorsun ... Birinci parçanın kime miras kaldığını ben çoktan biliyordum. Senin üçüncü dereceden kuzenin, Hollywood'daki film yıldızı Yosma Mumya'nın elindeydi. Lüks bir hayatı olduğu için daima çok para harcıyordu. Bunun için ondan parşömen rulosunu satın alabildim – epeyce bir miktar tuttu kuşkusuz."

"Hah şöyle" dedi Şarlatan. "Şimdi asıl meseleye geliyoruz. Aslında ben senin kandırılmış olmandan korkuyorum. O çevreden gelen şeyler çok ender olarak otantiktir."

"Ne demek bu?"

"Yani orijinal olmayabilir, bence tam aksine bilenen taklitlerden biridir."

"Hayır, kesinlikle orijinal, hem de yüzde yüz!"

"Onu herhangi bir uzmana gösterdin mi? Ver bir de ben baka-

yım." Gözlerinde sinsi bir bakış belirmişti.

"Sen bana seninkini göster, ben de sana benimkini göstereyim" dedi Teyze ağzını büzerek.

"Aman canım, bana göre hava hoş. Seninki sende, benimki bende kalsın" dedi Şarlatan, sanki durumla hiç ilgilenmiyormuş gibi davranarak.

Bu yetti.

Zalime Teyze başındaki kocaman şapkayı çıkarıp geniş kenarından uzun bir parşömen rulosunu çekmeye başladı. Bu sırada, teyzesinin tepesinde soğan gibi ufacık bir topuz halinde topladığı birkaç tel kızıl saç görüldü.

"*Bu* orijinali" diye kızgın kızgın konuştu ve yırtılmış ikinci parçayı yeğenine doğru uzattı.

Şarlatan eğildi, gözlüğünü düzeltti ve özel işaretle yazılmış yazıları görünce teyzesinin haklı olduğunu anladı.

Hemen teyzesinin elindeki parçayı kapmak istedi, ama teyze çabucak geri çekti.

"Çek elini yavrum! Yeter" dedi.

"Hımm" dedi Şarlatan ve çenesini sıvazladı. "Gerçekten de formülün birinci parçası galiba – ama bu neyin formülü?"

Zalime, koltuğunda kıpır kıpır kıpırdanıp duruyordu.

"Seni hiç anlamıyorum, İblis. Neden bu kadar çok soru soruyorsun ki? Onbin gümüş lira, kâğıt parçası değil. Yoksa sen bedeli daha da mı yükseltmek istiyorsun, ihtiyar cellat? Pekâlâ, ne kadar, söyle artık!"

Ve sonra yeniden kasa-çantadan büyü gücüyle paralar döktürmeye başladı.

Şarlatan ter içinde kalmıştı.

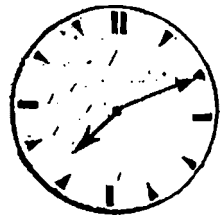
"Kendime soruyorum da" diye mırıldandı Şarlatan, "burada acaba kim kimin gırtlağını sıkıyor Sevgili Teyzeciğim. Haydi artık açık konuş – bu ne biçim formül?"

Zalime, küçük tombul parmaklarını sıkarak yumruk yaptı.

"Ah! Merakına da, sana da lanet olsun! Sadece eski bir şurup reçetesi. Bunun son derece lezzetli olduğunu düşünüyorum ve bu gece onu içmek istiyordum. Biz, ağzımızın tadını bilenler, böyle şeyler için paradan çekinmeyiz. Ben ağzının tadını bilen biriyim."

"Yok canım teyzeciğim" diye Şarlatan başını iki yana salladı. "Senin en az yüzyıldır güzel şeylere karşı tat duygunu yitirdiğini ikimiz de biliyoruz. Ahududu likörünü, sülfürik asitten ayıramazsın. Sen kimi kandırıyorsun?"

Zalime ayağa fırladı ve laboratuvarın içinde dört dönmeye başladı. Pazarlık sırasında iyice telaşa kapılmıştı ve durmadan saate bakıyordu.

"Pekâlâ" diye aniden bağırdı kadın. "Sana söyleyeceğim, lanet olası kalın kafalı büyücü! Ama sen de elindeki parşömen rulosunu bana satacağına dair Kara Para Bankası üzerine yemin edeceksin."

Büyücü bir şeyler mırıldandı ve sanki onaylıyormuş gibi başını salladı.

Cadı sandalyesini ona doğru yaklaştırdı, nefes nefese kalmıştı – boğuk bir sesle konuştu:

"Dinle bak! Söz konusu reçete, şu ünlü efsanevi Şeytanarşiv-atmasyondehalkolcehennemi Dilek Şurubu'nun formülünü içeriyor. Bu evrenin en eski ve en güçlü kötü büyüsüdür. Bu büyü, o gecede dilekler çok özel etkili olduğu için sadece yılbaşı gecelerinde işe yarar. Bugün tüm cehennem güçlerinin ortalıkta cirit attığı oniki kutsal gecenin ortasındayız. Bu sihirli içkinin bir dikişte içilecek her bardağı için dilenecek her bir dilek, yüksek sesle söylendiğinde yüzde yüz yerine gelir."

Teyzesi açıklama yaparken Şarlatan da bütün dikkatiyle onu dinliyordu.

Sonra heyecanlanarak sordu. "Süper Dev Atom Patlaması adına! Sen bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Bendeki rulonun başında prospektüsü var. Yanılmam olanaksız."

Kelimenin Açıklaması

ŞEYTANARŞİVATMASYONDEHALKOLCEHENNEMİ

Burada yapmaya çalıştığımız şey, söz konusu kelimenin okurlarımıza açıklanmasıyla ilgilidir ki, bu tür kelimeler büyü kitaplarında çok sık bir şekilde kullanılırlar ve bunlara *Perspektif Kelimeleri* denir. Onlara bu ismin verilmesinin ana nedeni de bunların bir zamanlar perspektif adı verilen ve pirinçten yapılma eski model dürbünler gibi uzamaları, kısalmaları, hatta iç içe geçmeleridir.

Birçok satıra, hatta bütün bir sayfaya kadar yayılan "Perspektif Sözcükleri" vardır; çok ender durumlarda olsa da bazen bunlar kocaman bir bölüm uzunluğunda bile olurlar. Bir zamanlar bu şekilde tek bir kelime azmanından oluşmuş koca bir kitabın da var olduğu söylenmektedir.

Perspektif kelimeleri büyücü ve cadı çevrelerinde özellikle etkilidir. Bunları oluşturmak için konulmuş kurallar basittir, ama kelimeleri oluşturmak tam tersine çok zordur. Bir kelimenin baştaki ya da sondaki hecesi "tam ya da eksik biçimde" diğer kelimenin baştaki ya da sondaki hecesine kaynaştırılır. Ayrıca uzun bir perspektif kelimenin içindeki kelimeler de buna göre hem öncekine hem de bir sonra gelene uymak zorundadır.

Şimdi önümüzdeki örneğe gelirsek:

Bu perspektif kelimede tam yedi tane yapıcı kelime söz konusudur:

1. ŞEYTAN 2. ANARŞİ 3. ARŞİV 4. ATMASYON
5. DEHA 6. ALKOL 7. CENENNEMİ

Buradan altı tane "basit" (tek eklemli) perspektif kelimesi oluşur:

1. ŞEYTANARŞİ 2. ANARŞİV 3. ARŞİVATMASYON
4. ATMASYONDEHA 5. DEHALKOL 6. ALKOLCENENNEMİ

Burada beş tane "ikili" (iki eklemli) perspektif kelimesi oluşur:

1. ŞEYTANARŞİV 2. ANARŞİVATMASYON
3. ARŞİVATMASYONDEHA 4. ATMASYONDEHALKOL
5. DEHALKOLCENENNEMİ

Burada dört tane "üçlü" (üç eklemli) perspektif kelimesi oluşur:

1. ŞEYTANARŞİVATMASYON 2. ANARŞİVATMASYONDEHA
3. ARŞİVATMASYONDEHALKOL
4. ATMASYONDEHALKOLCEHENNEMİ

Burada üç tane "iki-ikili" (dört eklemli) perspektif kelimesi oluşur:

1. ŞEYTANARŞİVATMASYONDEHA
2. ANARŞİVATMASYONDEHALKOL
3. ARŞİVATMASYONDEHALKOLCEHENNEMİ

Burada iki tane "beşlemiş" (beş eklemli) perspektif kelime oluşur:

1. ŞEYTANARŞİVATMASYONDEHALKOL
2. ANARŞİVATMASYONDEHALKOLCEHENNEMİ

Ve nihai olarak da sonuncu "ikili-üçlü" (altı eklemli) perspektif kelime oluşur:

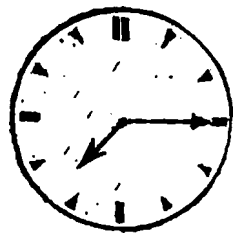
ŞEYTANARŞİVATMASYONDEHALKOLCEHENNEMİ

Büyücünün kafasının içinde binlerce düşünce –sanki bir fırtına çıkmışçasına– binlerce şimşek gibi çakmaya başladı. Bu şurupla, yapmakta geciktiği kötülükleri bir çırpıda halledeceğine aklı yatmıştı. Hiç beklemediği bir anda eline geçen bu şey onun kurtuluşu olacaktı! Cehennemin infaz elçisine iyi bir oyun oynayabilirdi. Ama bu şahane içkiye tek başına sahip olmalıydı. Artık ne kadar para önerirse önersin, kendisindeki parşömen rulosunu kesinlikle teyzesine satmayacaktı – aksine, ister teyzeyi başka bir gezegene büyüyle uçurmak isterse dünyadan yok etmesi gereksin, ne pahasına olursa olsun onun elindeki parçayı da almak zorundaydı. Böyle bir şeyi düşünmek kolay, ama gerçekleştirmek zordu. Teyzesinin gizli güçlerini iyi biliyor, onun karşısında çok dikkatli olması gerektiğini aklından çıkarmıyordu.

Ellerinin titrediğini fark ettirmemek için ayağa kalktı, ellerini arkasına kenetledi, dolaşmaya başladı. Üzerinde ÖZEL ÇÖP yazılı bidonun önünde durakladı, parmaklarını bidona vurarak en yeni cehennem müziğinin ritmiyle mırıldandı:

"Matmazel Rosa'yı görünce karşısında,
Yavaş kanım! yavaş dedi Dracula ..."

Bidonun içinde iki hayvancık birbirlerine sokulup kenetlendiler ve nefeslerini tuttular. Konuşmaların her kelimesini duymuşlardı.

Şarlatan birden geri dönüp dedi ki: "Korkarım Zali, bundan bir şey çıkmaz – senin adına üzüldüm. Küçük bir ayrıntıyı unuttun, daha doğrusu iki ayrıntıyı, yani kediyle kargayı. Onlar da burada olacak. Sen dileklerini yüksek sesle söyleyeceğin için hepsini duyacaklar. O zaman da Hayvanlar Yüksek Şurası senin gırtlağına yapışır. Eğer o ikisini hapsetmeye veya ortadan kaldırmaya kalkışırsak, gene kendimizi ele vermiş oluruz. Doğrusu, bendeki parçayı sana vermem sorumsuzluk olur. Senin böyle bir tehlikeyle karşı karşıya kalmana izin veremem sevgili teyzeciğim."

Zalime tekrar altın dişlerini gösterdi.

"Beni bu kadar düşünüyor olman ne kadar hoş, yavrum. Ama yanlış düşünüyorsun. Kediyle karga yanımızda *olmalı*! Hem ben onların da burada olmalarını, bu olaya tanıklık etmelerini çok istiyorum. Bu işin en eğlenceli yanı da bu."

"Nasıl yani?" diye şaşkınlıkla dönüverdi büyücü.

"Söz konusu olan" diye açıklamaya başladı cadı. "Bu öyle sıradan bir içki değil. Şeytanarşivatmasyondehalkolcehennemi Dilek Şurubu'nun inanılmaz bir özelliği var. Yani tuttuğun dileklerin tam *tersi* oluyor. Sağlık diliyorsun, salgın hastalık başlıyor; zenginlik diliyorsun, sefalet veriyor; barış istiyorsun, savaş çıkıyor. Şimdi bunun ne hoş bir şey olduğunu anladın mı oğlum?"

Zalime sevinçten kıkır kıkır gülerek konuşmaya devam etti: "Be-

nim hayır kurumlarını ne kadar çok sevdiğimi bilirsin. Onlar benim tutkumdur. Bugün gerçek bir ziyafet olacak –aman, ne diyorum– tam bir hayırseverlik *savurganlığı* yapacağım!"

Kalın gözlüklerin altında Şarlatan'ın gözleri parıldıyordu.

"Işıldayan stronsiyumlar adına!" diye haykırdı. "Demek bizim ajanlar da elimizden gelen iyiliği yaptığımıza tanık olacaklar – zavallı, acınası dünya için iyilikten başka bir şey istemiyoruz!"

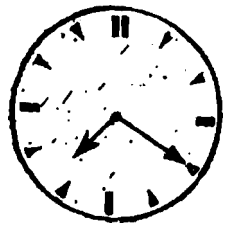
Zalime'nin tiz sesi çın çın ötüyordu: "Para büyüsünü dört dörtlük öğrendiğim günden beri hayal ettiğim en keyifli yılbaşı gecesi olacak bu!"

Yeğeni ise gürültülü bas sesiyle ona eşlik ediyordu: "Dünya yüzyıllar sonra bile bu geceyi hatırlayacak – büyük felaketin başladığı geceyi!"

"Ve bu belanın nereden geldiğini hiç kimse bilemeyecek" diye çığlık attı cadı.

"Hayır, hiç kimse bilmeyecek" diye ekledi büyücü, "çünkü biz ikimiz, ben ve sen Zali, kuzular kadar masumuz!"

İkisi kol kola girip dans etmeye başladılar. Odada camdan yapılmış ne kadar nesne varsa şıngır şıngır sallanıyor, mobilyaların ayakları inip kalkıyor, şöminedeki ateşin yeşil alevleri tempoyla yükselip azalıyor, duvardaki doldurulmuş köpekbalığı kafasının dişleri de trampet gibi birbirlerine çarparak onlara tempo tutuyordu.

"Heey, kedicik" diye fısıldadı Yakup, "ben fena oluyorum galiba. Başım bir tuhaf ..."

"Benim de" dedi Fellah kısık bir sesle, "bu müzikten olmalı. Biz şarkıcıların kulakları çok hassastır."

"Kedilerin belki" dedi karga, "ama bizim gibileri müzik hiç etkilemez."

"Belki de uyuşturucudandır" diye tahmin de bulundu küçük kedi.

"Senin için olabilir, ama benim için değil" diye karşı çıktı karga. "Sen şu bidonun üzerindeki yazıyı doğru okuduğundan emin misin?"

"Neden?" diye korkuyla sordu Fellah.

"Belki de burası zehirlidir."

"Ne?! Yani zehirlendik mi demek istiyorsun?"

Küçük kedi panikleyip hemen bidondan dışarı atlamaya kalkıştıysa da Yakup buna izin vermedi.

"Dur! Şimdi olmaz! İkisi gidinceye kadar beklemeliyiz, yoksa her şey biter."

"Ama ya hiç gitmezlerse?"

"O zaman" diye gakladı karga, "sonumuz kötü olur."

"Beni bağışla!" diye ezik bir ses tonuyla konuştu kedi.

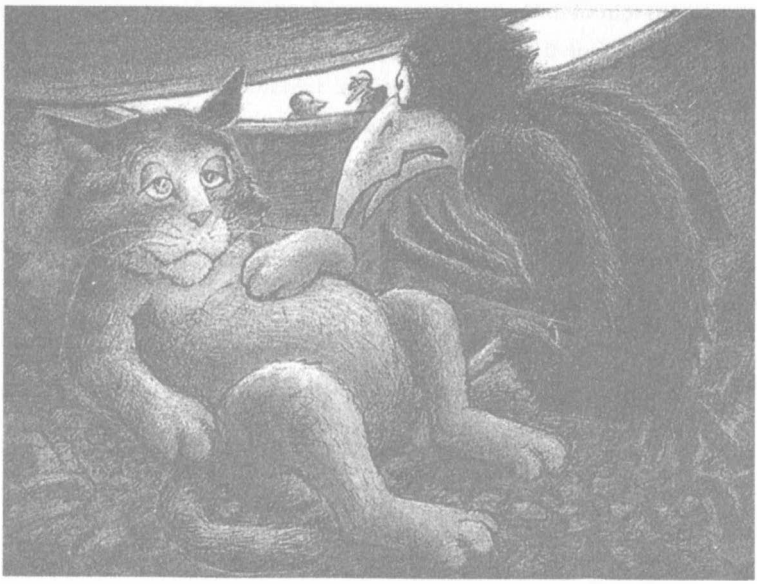
"Neyi bağışlayayım?"

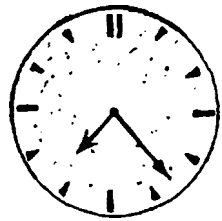
"Ben okuma yazma bilmem."

"Ah, keşke yuvada Tamara'nın yanında kalsaydım"diye gakladı karga ve bunun ardından gelen bir anlık sessizliğin ardından.

"O da başka bir karın mı?" diye sordu Fellah.

Fakat Yakup bu soruya cevap vermedi.

Cadı ile büyücü nefes nefese kalıp sandalyelerine çökmüşlerdi. Ara sıra birinden biri kötü kötü kıkırdıyordu. Şarlatan sabahlığının koluyla gözlüğünün buğulanan kalın camlarını siliyordu. Zalime makyajını bozmamak için elindeki dantelli mendille dudaklarının üzerini pür dikkat kuruluyordu.

"Şey, oğlum" diye umursamaz bir tavırla söze başladı cadı, "sen az önce birkaç kez 'biz' ve 'bizim' dedin sanki. Hani yanlış anlaşılma olmasın. Gerçi rulonun sendeki parçasına ve uzman olarak sana ihtiyacım var, ama bunun için sana zaten fazlasıyla para ödüyorum, değil mi? Elbette ki içkiyi yalnızca ben içip dilekleri de yalnızca ben söyleyeceğim. Sen karışmayacaksın."

"Yanılıyorsun teyzeciğim" dedi Şarlatan, "alkolcehennemi bir içki içeceksin, belki de hastalanırsın. Ben senden daha gencim. Bu işi bana bırak. Sen ne dilemek istiyorsan bana söyle. Ancak bu koşulla sana yardım ederim."

Bu sözler Zali teyzeyi çileden çıkarmaya yetti.

"Doğru duymadım galiba!" diye bağırdı. "Sendeki parçayı bana vereceğine dair Kara Para Bankası üzerine yemin etmiştin!"

Şarlatan ellerini ovuşturdu.

"Öyle mi? Bunu hiç hatırlamıyorum."

"Şeytan aşkına oğlum" diye haykırdı cadı, "herhalde böyle bir yemini bozacak değilsin!"

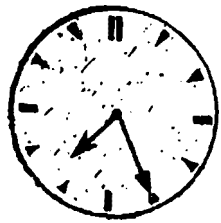
"Ben yemin etmemiştim" diye sırıttı büyücü, "anlaşılan sen yanlış duymuşsun!"

"Bizim aile bağlarımıza ne oldu" diye cadı yüzüklü elleriyle yüzünü örttü, "zavallı yaşlı bir teyze, artık en sevdiği yeğenine de güvenemeyecek demek!"

"Rica ederim Zaliciğim" dedi büyücü, "yine bu saçmalığa başlama!"

Bir süre iki düşman gibi birbirlerine baktılar.

"Böyle devam edecek olursak" dedi sonunda cadı, "gelecek yıl da burada böyle oturur kalırız."

Kadın bir kez daha saate baktı, gücünü toplamakta zorluk çekiyor gibiydi. Sarkık yanakları ve çifte gerdanı titriyordu.

Şarlatan onun bu halini keyifle izliyordu – oysa kendisi de pek iyi durumda sayılmazdı. Uzun yıllar boyunca para cadısına öyle bağımlı kalmıştı ve cadı da bunu o kadar iyi kullanmıştı ki, şimdi onu böyle kıstırılmış görmek Şarlatan'a tam bir keyif veriyordu.

Elinden gelse bu oyunu daha da uzatırdı, ama artık gece yarısına çok az kalmıştı.

Başını çevirdi ve "Gelecek yıl neredeyse başlıyor" dedi.

"İyi ya işte" diye Zalime patladı, "biliyor musun o zaman ne olacak, seni ahmak? Yılbaşı çanlarının daha ilk vuruşunda, Dilek Şurubu ters etkisini kaybedecek!"

"Her zamanki gibi gene abartıyorsun Zali" dedi Şarlatan kuşkuyla, "mide yanması yaptığı için ben çan sesine hiç tahammül edemem, ama bir tek çan sesinin bu kadar güçlü bir sihirli şurubun etkisini yok edeceğine beni inandıramazsın."

"Etkisi yok olmuyor" diye atıldı cadı, "dilekleri *tersine döndürme etkisi*ni yitiriyor! En kötüsü de bu! O zaman yalancıktan dilenen şey gerçek oluyor, anladın mı? Yani o zaman ne dilersen, aynen öyle oluyor."

"Dur bakalım" dedi büyücü irkilerek, "ne demek bu?"

"Bu demek oluyor ki, bizim gece yarısından önce, mümkünse

uzun bir süre önce şurubu hazırlamamız gerek. Ben onu, yeni yıl çanlarının ilk vuruşundan önce içmeli, bitirmeli ve dileklerimi tutmuş olmalıyım. Küçük bir yudum bile artarsa, her şey bozulur! Düşünsene o zaman ne olur: Sözde iyi diye tuttuğum bütün dilekler –çok önceden söylenmiş bile olsalar– tersine dönmeyip aynen yerine gelecek."

"Korkunç!" diye inledi Şarlatan. "İğrenç! Berbat! Ürpertici!"

"Yaa, gördün mü" diye teyze başını salladı, "ama acele edersek, iyi olur."

"İyi mi?" Şarlatan yüzünü buruşturdu. "Ne demek iyi?"

"Yani elbette kötü demek istedim" diye onu yatıştırdı cadı, "bizim için iyi, ama gerçekte kötü. Dileyebileceğimizden de kötü."

"Fevkalade!" dedi Şarlatan. "Harika! Olağanüstü! Bayıldım!"

"Dediğin gibi yavrum" diye cevap verdi Zalime, heveslensin diye bir yandan da eliyle onun dizine vuruyordu, "haydi, artık yürü bakalım!"

Yeğeninin hâlâ kararsızca kendisine baktığını görünce, çanta-kasadan yeni para desteleri çıkartarak onun önüne yığdı.

"Belki bunlar felce uğramış beynini harekete geçirmeye yardım eder. Al sana yirmibin ... ellibin ... seksenbin ... yüzbin! Fakat bu gerçekten son sözüm! Artık git, sendeki ruloyu getir bana! Çabuk! Koş! Yoksa fikrimi değiştiririm!"

Fakat Şarlatan yerinden kıpırdamıyordu.

Teyzesinin tehdidinin ne kadar ciddi olduğuna emin değildi, belki de bu bir blöftü, ama bu riski göze almalıydı.

"Paran sana kalsın Zali teyze" dedi duvar gibi bir yüzle. "Beni ilgilendirmiyor!"

Cadı dört dönüyordu. Nefes nefese daha çok para destesini onun

suratına fırlatarak bağırıyordu: "İşte, işte, işte ... daha ne vereyim sana? Ne kadar istiyorsun canavar? Bir milyon mu? Üç mü? Beş mi? On mu?"

Ellerini kâğıt paraların içine daldırıp çıldırmışçasına havaya fırlattı, laboratuvarın içine para yağıyordu.

Sonunda yorgun düşüp koltuğa yığıldı ve ofladı. "Ne oluyor sana İblis'çiğim? Eskiden ne güzel söz dinlerdin, parayı severdin, sevimli ve akıllı bir çocuktun. Seni böyle değiştiren ne oldu?"

"Yararı yok Zali" dedi büyücü, "ya sendeki parşömeni bana verirsin ya da bendekini niçin bu kadar çok istediğini açıklarsın!"

"Kim? Ben mi?" Cadı bir kere daha aptal numarası yapmak istedi. "Nasıl yani? Israr eden de kimmiş? Sadece bir yılbaşı şakası söz konusu."

"Buna" dedi Şarlatan soğuk bir tavırla, "artık gülmem bile. Bizim mizah anlayışımız çok farklı sevgili teyze! En iyisi bütün bu saçmalıkları unutalım. Sünger çekelim! Şimdi bir fincan baldıran çayı içmeye ne dersin?"

Fakat Zalime bu nazik öneriye teşekkür edeceği yerde kızdı ve iyice köpürdü. Boyalı suratı ayva sarısı gibi bir renk almıştı; siren sesine benzeyen çığlıklar atıp bağırarak anlaşılmaz sözler sarf ediyordu; arsız bir çocuk gibi ter ter tepinmeye başlamıştı.

Ama bilindiği gibi böyle kızgınlıklar, yaramaz çocuklarınkine benzemez, cadılar ve büyücülerde başka sonuçlar verir. Odanın zemini bir anda gök gürültüsüyle yarıldı, alevler ve dumanlar arasından kıpkırmızı bir deve başı göründü, boynu yılana benziyordu, ağzını kocaman açıp büyücü hazretlerine doğru, kulakları sağır edercesine böğürdü.

Fakat o, buna hiç aldırmadı.

"Rica ederim teyzeciğim" dedi yorgun bir sesle, "sen böyle yaparak yalnızca evin temellerine ve kulak zarıma zarar veriyorsun."

Zalime deveye gitmesi için işaret etti, yer tekrar kapandı ve geride hiçbir iz kalmadı, fakat bu defa cadı, büyücüyü şaşırtan bir şey yaptı: Ağlamaya başladı.

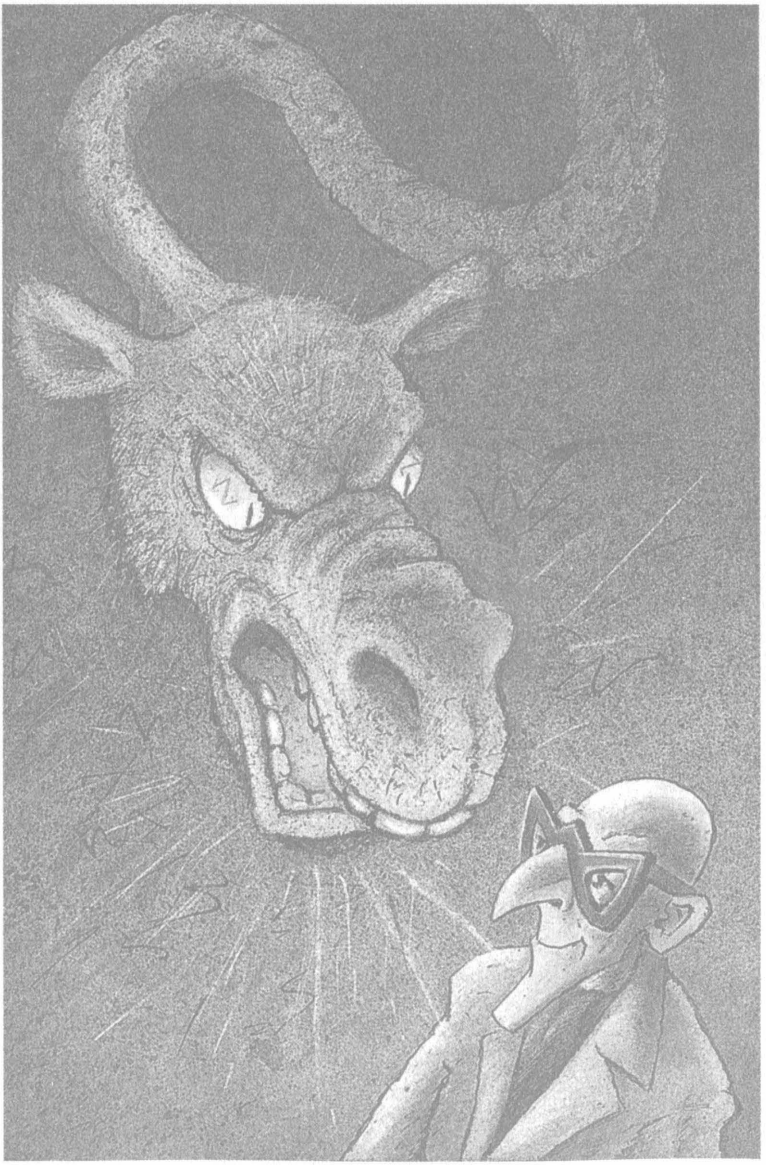
Daha doğrusu öyle göründü; çünkü cadılar gerçek gözyaşı dökemezler. Suratını kurumuş bir limon gibi buruşturdu, gözlerini dantelli mendiliyle kurulayıp zırlamaya başlamıştı. "Ah, oğlum, kötünün kötüsü oğlum! Neden beni her zaman kızdırıyorsun? Benim ne kadar sinirli olduğumu bilmez misin."

Şarlatan ona tiksinerek bakıyordu.

"Utanç verici" dedi. "Gerçekten, son derece utanç verici!"

Kadın bir iki hıçkırmayı denedi, sonra bu gösteriden vazgeçip kırgın bir sesle konuştu: "Pekâlâ, sana söylersem, senin eline düşerim – tanıdığım kadarıyla, sen de bundan hiç utanmadan faydalanırsın. Fakat ne yapalım, nasıl olsa ben mahvoldum. Bugün bana Melun Kurtçuk adında bir cehennem memuru geldi; benim velinimetim olan Cehennemin Maliye Bakanı Para Babası göndermiş. Bu gece yıl bitiminde beni görevden alacakmış. Ve bu sadece senin suçun İblis Şarlatan! Senin amirin olarak ben de gümbürtüye gidiyorum. Çünkü sen işin arkasını getiremedin. Ben de sözleşmede belirttiğim felaketleri! En aşağıdakiler de bundan beni sorumlu tutuyor! Aile bağlarımızdan dolayı, yeteneksiz ve beceriksiz yeğenime para yardımı yaptığım için beni sorumlu tutuyorlar! Sen de bir parça suçluluk duygusu varsa, hemen şimdi formülün sendeki kısmını bana verirsin, ben de Dilek Şurubunu içerim. Son umudum bu. Yoksa en kötü biçimde lanetlenirsin: Öz-teyze-lanetiyle!"

İblis uzun bir iskelet gibi ayağa dikildi. Zalime konuştukça burnunun ucu yeşil bir renk alıyordu.

"Dur!" diye bağırarak elini kaldırdı. "Pişman olacağın bir şey yapmadan önce dur, dinle! Mesele söylediğin gibiyse, işbirliği yapmaktan başka bir çare kalmıyor. Yani birbirimize muhtacız, sevgili teyzeciğim. Şu cehennemin icra memuru bana da geldi, eğer geciken işleri yetiştiremezsem gece yarısı bizzat gelip beni de görevden alacak. İkimiz de aynı gemideyiz canım; birlikte batacağız ya da birlikte kurtulacağız."

O konuşurken, Zalime de ayağa kalkmıştı. Başını kaldırıp yeğenine baktı ve kollarını açtı.

"Oğlum" dedi, "gel seni öpeyim!"

"Sonra, sonra" diye karşılık verdi Şarlatan kendini geri çekerek. "Şimdi acele etmemiz gerekiyor. Hiç vakit kaybetmeden şu sihirli Şeytanarşivatmasyondehalcehennemi Dilek Şurubu'nu birlikte hazırlayalım, birlikte içelim; bir bardak ben, bir bardak sen, dileklerimizi birlikte söyleyelim, bir ben, bir sen, sonra gene ben ..."

"Hayır" diye teyze onun sözünü kesti. "Önce *ben*, sonra *sen*, daha iyi olur!"

"Kura çekeriz."

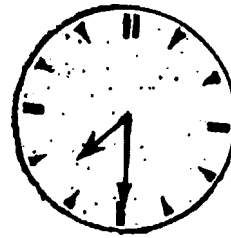
"Olur."

İkisi de bir punduna getirip ötekini atlatarak şurubu tek başına içmeyi aklından geçiriyordu. Ve gene ikisi de ötekinin bunu düşündüğünü biliyordu. Ne de olsa aynı aynı kanı taşıyorlardı.

"Ben şimdi artık gidip diğer parçayı getireyim" dedi büyücü.

"Ben de seninle geleyim oğlum" diye atıldı cadı. "Güvenmek iyidir, ama kontrol etmek daha iyi, öyle değil mi?"

Şarlatan koştu ve Zalime de beklenmedik bir çeviklikle peşinden gitti.

İkisinin de ayak sesleri kesilince, küçük kedi bidondan dışarı fırladı. Başı dönüyordu, iyice kötüleşmişti. Aynı durumda olan karga da uçup çıktı.

"Eee" diye gakladı Yakup, "her şeyi duydun mu?"

"Evet" dedi Fellah.

"Her şeyi çaktın mı?"

"Hayır" dedi Fellah.

"Ama ben anladım. Bahsi kim kazandı şimdi?" diye sordu karga.

"Sen" dedi Fellah.

"Paslı çivi ne olacak, Arkadaş? Onu kim yutacak?"

"Ben" dedi Fellah. Sonra da biraz daha sert bir ses tonuyla ekledi. "Olsun varsın! Zaten ölmek istiyorum."

"Saçma!" diye gakladı karga, "bu yalnızca bir şakaydı. Unut gitsin! Asıl önemli olan şey şimdi benim haklı olduğuma inanmış olmandır."

"Ben de bunun için ölmek istiyorum ya!" dedi Fellah trajik bir tavırla. "Şövalye soyundan gelen hiçbir aşk şarkıcısı böyle bir utançla yaşayamaz. Sen bunu anlayamazsın."

"Eeeh, böyle şişinerek konuşup durma!" diye kızarak söylendi Yakup. "Her zaman ölebilirsin. Ama şimdi yapacağımız çok iş var."

İncecik bacakları üzerinde sekerek laboratuvarın içinde dolaşmaya başladı.

"Doğru, ölmeyi biraz erteleyebilirim" dedi Fellah, "önce üstadım dediğim şu vicdansız, sefil adama düşündüklerimi söylemeliyim. Yüzüne karşı hakaret edeceğim. Anlasın bakalım ..."

"Hiçbir şey yapmayacaksın!" diye sözünü kesti Yakup. "Yoksa gene her şeyi berbat etmek mi istiyorsun?"

Kedinin gözleri parlıyordu.

"Korkmuyorum. Kızgınlığımı belli etmeliyim, yoksa kendi yüzüme bile bakamam. Fellahoğlu Fellah'ın kendisi hakkında ne düşündüğünü o büyücü bilmeli ..."

"Yaa, tabii" dedi Yakup kuru bir sesle, "çok da umurundaydı adamın. Bana bak, artık beni iyi dinle, kahraman tenor! Şu ikisi, onların amacını bildiğimizi kesinlikle öğrenmemeli."

"Neden?" diye sordu küçük kedi.

"Çünkü onlar bizim her şeyi bildiğimizi öğrenmedikleri sürece, belki de biz onların yapacaklarını önleyebiliriz, anlayabiliyor musun?"

"Önlemek mi? Nasıl yani?"

"Mesela ... aman canım, ben de daha bilmiyorum. Öyle bir şey yapmalıyız ki, şu sihirli içkiyi zamanında bitiremesinler. Şurup kabını devirelim ve işi aptallığa vuralım veya ... aklımıza bir şeyler gelir nasılsa. Yani diken üstünde oturmalıyız."

"Ne üstünde oturmalıyız?"

"Oğlum, sen de hiçbir şey anlamıyorsun. Yani onları sıkı bir takibe almalıyız, çaktın mı? Çok dikkatli olmalıyız ve yaptıkları her şeyden haberdar olmalıyız. Onun için onları dinlediğimizi bilmemeliler. Tek yol bu, Arkadaşım. Artık uçuş yönünü anladın mı?"

Karga uçup masaya kondu.

"Yaaa!" diye inledi Fellah. "Demek ki, dünyanın geleceği bizim

pençelerimizde."

"Aşağı yukarı öyle" dedi karga, bir yandan da kâğıtları karıştırıyordu. "Ama ben olsam 'pençe' demezdim."

Fellah yüzükoyun yatıp mırıldandı: "Ah, ne büyük olay ... Kader çağırıyor ... Asil bir şövalye tehlikeden korkmaz ..."

Ünlü Kedi aryasının sonunu hatırlamaya çalışıyordu ki Yakup birden gakladı:

"Hey, buraya gel!"

Karga, Zalime'nin masa üzerinde duran parşömen rulosunu görmüştü, bir sağ gözüyle, bir sol gözüyle başını çevire çevire onu inceliyordu.

Küçük kedi bir sıçrayışta onun yanına çıktı.

"Bak, bak!" dedi karga. "Eğer biz bunu ateşe atarsak, sihirli içki sorunu sona erer. Sadece ikinci parçayla bir şey yapılamayacağını senin üstadın söylemişti."

"Biliyordum!" diye bağırdı Fellah. "Aklımıza harika bir fikrin geleceğinden emindim. Haydi, çabuk, bunu yok edelim! Hainler bunu arayınca, karşılarına çıkar deriz ki ..."

"Rüzgâr yaptı" diye kesti Yakup, "... deriz – eğer mutlaka bir şey söylemek gerekirse ... ama en iyisi biz bir şey bilmiyoruz. Sonuçta, bu kötülerin boynumu koparmasını asla istemem."

"Sen çok banalsin" dedi Fellah canı sıkkın sıkkın. "Büyüklük nedir bilmiyorsun."

"Doğru, bunun için hâlâ yaşıyorum" diye cevapladı Yakup. " Gel, sen de bir ucundan tut!"

İkisi tam harekete geçmek üzereyken parşömen kendiliğinden yılan gibi açılıverdi ve ön kısmı kocaman bir kobra gibi havaya dikildi.

İki kahramanın da yürekleri ağızlarına gelmişti ve birbirlerine sıkı sıkı sarılıp sağa sola savrulan aşağı uca korkuyla öylece bakakaldılar.

"Acaba ısırır mı?" diye fısıldadı Fellah.

"Bilmiyorum" dedi karga, gagası korkudan tıkırdayıp duruyordu.

Daha ne olduğunu bile anlayamadan, parşömen şimşek gibi hareket ederek onların çevresini sarıp sarmaladı ve üst kısmından bir kargayla bir kedi başının göründüğü bir paket haline geldi. İkisi de artık kıpırdayamıyor, zar zor nefes alabiliyorlardı. Parşömense onları gittikçe sıkıştırıyordu.

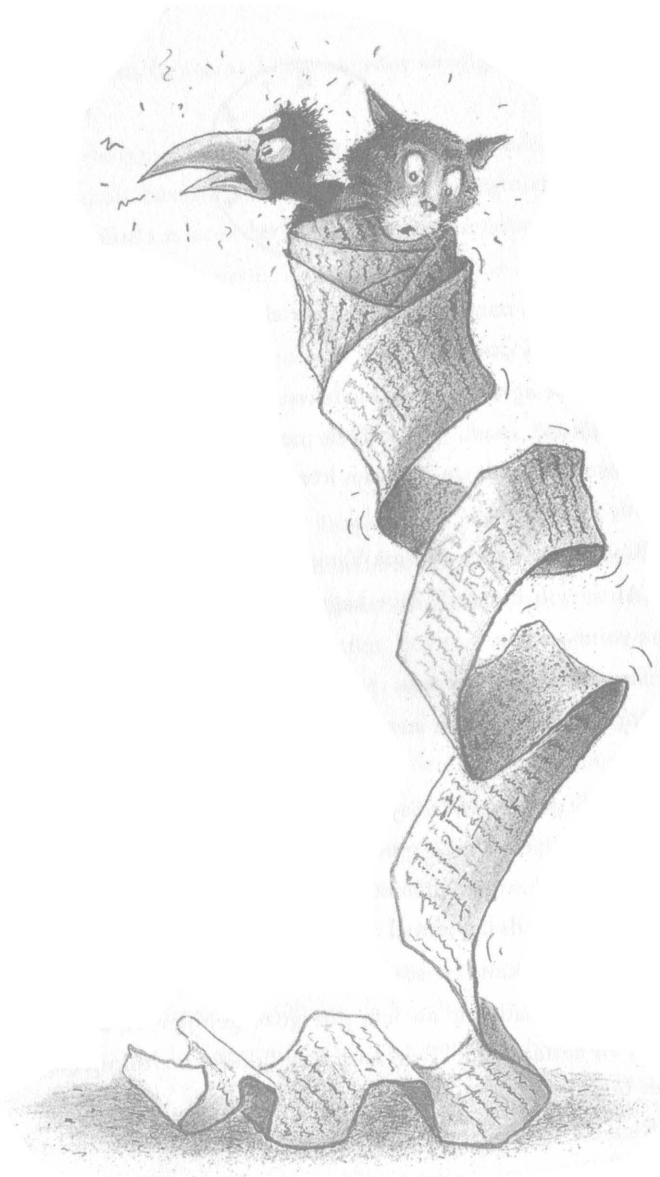
Direndiler, fakat parşömen yırtılmıyordu.

"Ahh! Uff! Öff!" Çıkarabildikleri tek ses buydu.

O anda Şarlatan'ın bas sesi duyuldu:

"Başına buyruk, Keyfi ruh!
Çember Ustası'nın yanında:
Yalana dolana tuh, tuh, tuh,
Bırak şunları, dön kâğıdına!"

Der demez parşömen çözülüp açıldı, bir süre titrediyse de sonra hareketsiz ve sadece üzeri yazılı bir ruloymuş gibi yerde öylece uzanıp kaldı.

"Lütfunuza naçizane teşekkürler efendim!" dedi Yakup, soluk soluğa kalmıştı. "Çok kötüydü!"

Fellah ise ağzını bile açamıyor ve bütün kemikleri sızlıyordu, daha da kötüsü esaslı bir küfürle cezalandırmak istediği Şarlatan, görünüşe göre onların hayatını kurtarmıştı. Böylesine karışık işlere aklı hiç ermiyordu.

Büyücüden sonra Zalime Vampirsoy da göründü.

"Ah sevgili Faizim!" diye bağırdı. "Zavallı küçükler, umarım canınız yanmamıştır."

Karganın başını okşadı.

Büyücü de Fellah'ın sırtını sıvazlayıp yumuşak, sakin bir ses tonuyla konuştu:

"Burada gördüğünüz şeyler oyuncak değil, duydunuz mu? Aslında senin bunları bilmen gerekir Fellahoğlu Fellah. Benden izinsiz hiçbir şeye dokunmamalısınız. Bu çok tehlikeli. Size kim bilir ne olacaktı ve bu zavallı üstadınızı çok üzecekti."

Karga kendi kendine söyleniyordu: "Laf, laf, laf ..."

Büyücüyle cadı bir an için göz göze geldiler ve ardından cadı sevimli bir sesle sordu: "Peki ama sevgili kargam, Yakup'çuğum, sen neden buradasın?"

"Rica ederim hanımım" dedi karga, saf saf. "Sadece sizin geleceğinizi haber vermek istemiştim."

"Öyle mi? Ama ben sana böyle bir emir verdiğimi hiç hatırlamıyorum, kuşum."

"Ben kendiliğimden geldim, çünkü sizin romatizmalarımdan ötürü bu fırtınalı havada beni korumak isteyeceğinizi düşündüm. Oysa ben sizi mutlu edecek bir şey yapmak istemiştim."

"Aaa evet, çok iyi etmişsin Yakup'çuğum. Fakat bir dahaki sefere önce bana sor."

"Gene yanlış bir şey mi yaptım?" Yakup alınmış numarası yapıyordu. "Ah, işte ben böyle uğursuz bir kargayım."

"Söyle bakalım" diyen büyücü de kedisine döndü, "bunca zaman neredeydiniz, küçük yaramazlar?"

Fellah tam cevap verecekti ki karga atıldı:

"Şu kuş yiyici beni odasına sürüklemek istedi, efendimiz, fakat ben elinden kurtulup aşağı kilere uçtum, ama o beni gene de yakalayıp pis bir sandığa kapattı; ben direttim, böyle olmaz, misafire böyle davranılmaz diye; sonunda o da sandığı açtı, bana gagamı kapatmamı söyledi, yoksa beni şişe geçirip kızartacakmış, ben de onu iyice bir haşladım; *ondan* sonra kıyamet koptu, birden kendimizi burada bulduk, itişip kakışırken de şu kâğıt, yılan olup bizi sardı, sonra da çok şükür siz geldiniz. Fakat size bir şey söyleyeyim mi? Bu kedi tam kafeslik, son derece tehlikeli, kana susamış bir canavar!"

Karganın gevezelikleri karşısında Fellah'ın gözleri faltaşı gibi açılmıştı. Birkaç kere onun sözünü kesmeye yeltenmiş, ama konuşmaya bile fırsat bulamamıştı. Şimdi de büyücü ona dönmüş haykırıyordu: "Bravo, bravo, işte benim küçük cesur şövalyem! Ama bundan sonra ikiniz iyi anlaşacaksınız. Bu konuda bize söz veriyor musunuz?"

"Bir bu eksikti!" diyen Yakup gaklayarak Fellah'a sırtını döndü.

"Bana kızarmış tavuk diyen birisiyle anlaşamam. Önce sözünü geri alsın!"

"Ama ..." diye Fellah tam söze başlayacakken cadı atıldı.

"Aması maması yok!" dedi tatlı bir ses tonuyla. "Sizi gidi küçük yaramazlar, birbirinizi sevmelisiniz! Harika yeğenimle ben sizin için çok güzel şeyler planlıyoruz. Eğer birbirinizle güzel güzel anlaşır ve kavga etmezseniz, yılbaşı eğlencemize katılabilirsiniz. Çok eğlenceli olacak, değil mi oğlum?"

"Kuşkusuz" diye çarpık bir gülüşle karşılık verdi Şarlatan, "eğer uslu durursanız, bu sizin için gerçekten de çok güzel bir hediye olacak."

"Öyle olsun" diye gakladı karga. "Başka çare yoksa, barışalım bari, ne dersiniz beyefendi?"

Bir yandan da kanadıyla Fellah'ı itiştirdi; ama diğeri ne olup bittiğini hâlâ kavrayamamıştı ve şaşkın şaşkın kafasını öne eğmekle yetindi.

Bu sırada cadı parşömeni tekrar toplayıp rulo haline getirmişti. Büyücü de sabahlığının kolundan buna benzer başka bir parşömen rulosu çıkardı.

"İlk iş olarak Zali" dedi, "bir deneme yapalım, acaba bu iki parça gerçekten eskiden bir bütün müydü? Sen formülü ve ne yapılacağını biliyorsun değil mi?"

"Hepsi yazılmış" diye yanıtladı cadı.

Sonra ikisi birden söylemeye başladılar:

"Tersine dönmüş altmışaltı
Sihirli sayının gücü ile
Bir bütünün üstü, altı
Uyar mı, uymaz mı bütün ile.
Kara gecelerin formülü,
Eğer sensen göster gücünü!
Alev ol yak, şimşek ol çak!
İki parçayı birbirine tak!
Dikkat! –Haydi!– Başla!"

İkisi birden, aynı anda parşömen rulolarını havaya fırlattılar. Roket atılmış gibi sessiz bir patlamayla birlikte havada şimşekler çaktı ve binlerce yıldız gözleri kamaştırarak etrafa saçıldı.

Her iki parçanın ucu, şiddetli bir manyetik çekimle birbirine ya-

pıştı, öyle ki sanki hiç ayrılmamışlar gibi en küçük bir ek izi bile kalmamıştı.

Parşömen beş metreye yaklaşan bir yılan uzunluğunda, laboratuvarın tavanından aşağı doğru geniş dalgalanmalarla yavaş yavaş salınıp yere serildi.

Cadıyla büyücü sevinçle birbirlerine baktılar.

"Şimdi" dedi Şarlatan hayvanlara dönerek, "bizi kısa bir süre için yalnız bırakacaksınız. Yılbaşı eğlencesini hazırlarken size ihtiyacımız yok."

Dilek Şurubu'nun zamanında bitmesini engellemek niyetinden vazgeçmeyen Yakup, orada kalmaları için yalvarıp yakardı, çok uslu olacağına dair söz verdi. Fellah da onu destekledi.

"Olmaz, sizi gidi meraklı afacanlar" dedi Zalime, "durmadan konuşup bizi rahatsız edersiniz – hem ayrıca bu size bir sürpriz olacak."

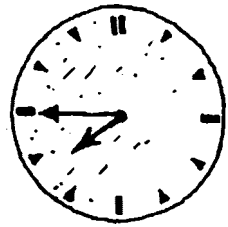
Konuşmanın yararı olmayınca, sonunda cadı kargayı, büyücü de kediyi yakaladı. Onları Fellah'ın odasına götürüp kapattılar.

"Önce siz biraz uyuyun" dedi Şarlatan. "Parti sırasında yorgun düşmeyin. Hele sen kedicik."

"Ya da isterseniz bu arada yün yumağıyla oynayabilirsiniz" diye ekledi Zalime. "Yeterki siz uslu durun, kavga etmeyin. İşimiz bitince biz sizi çağırırız."

"Daha önceden görmeye kalkıp keyfimizi kaçırmamanız için işimiz bitene kadar sizi kilitleyeceğiz" dedi Şarlatan.

Dışardan kapıyı kapatıp anahtarı çevirdi ve ayak sesleri giderek uzaklaştı ...

Yakup Sarsak, kedinin sık sık tırnaklarını bilediği ve bu yüzden de içinden birkaç yayı fırlamış durumdaki eski bir kadife divanın arkalığına kondu.

"İşte böyle!" dedi acı acı. "Biz iki süper ajan tüm bu olup bitene seyirci kaldık!"

Fellah önce cibinlikli lüks yatağına koştu, fakat sonra kendisini hiç olmadığı kadar yorgun ve bitkin hissetmesine rağmen kahramanca bir karar verip içine girmedi. Bulundukları durum şekerleme yapmayı düşünemeyecek kadar ciddiydi.

"Şimdi ne yapacağız?" diye çaresizce sordu.

"Şimdi ne yapacağız?" diye tekrarladı Yakup. "Acınacak durumdayız ve yapılacak hiçbir şey yok. Onları engellemek fikri suya düştü. Ben derim ki,

İlerledikçe saatler
Her şey eskisinden beter.

İşte böyle kafiyeli de oldu. Ama sonu kesinlikle çok kötü olacak!"

"Neden hep bunu söylüyorsun?" diye kızdı Fellah.

"Benim felsefem bu" diye açıkladı karga. "Daima en kötüyü düşünmeli, sonra buna karşı ne yapılabilirse yapılmalı."

"Peki biz ne *yapabiliriz*?"

"Hiçbir şey!" dedi Yakup.

Fellah, üzerinde kaymaklar ve çeşitli lezzetlerde kurabiyelerin bulunduğu sehpanın önünde duruyordu. Kendine hâkim olmakta güçlük çekiyordu, ama bu yiyeceklerin üzerinde nasıl kötü bir etki yaptığını artık bildiği için yemeye yanaşmıyordu. Bir süre ses seda çıkmadı, sadece rüzgâr evin çevresinde ıslık çalıyordu.

"Sana bir şey söyleyeyim mi, kedicik" diye karga sonunda bu sessizliği bozdu, "ben artık bu ajanlık işinde yokum. Kimse benden bunu isteyemez. Bu benim karga gücümün üstünde! Ben burada daha fazla kalamam. Benden paydos!"

"Tam da şimdi mi?" diye sordu Fellah. "Ama bunu yapamazsın!"

"Yaparım" diye karşılık verdi Yakup. "Artık hoşuma gitmiyor. Yine eskisi gibi normal bir göçebe hayatı sürmek istiyorum. Keşke şimdi sıcak yuvamda Ramona'nın yanında olsaydım."

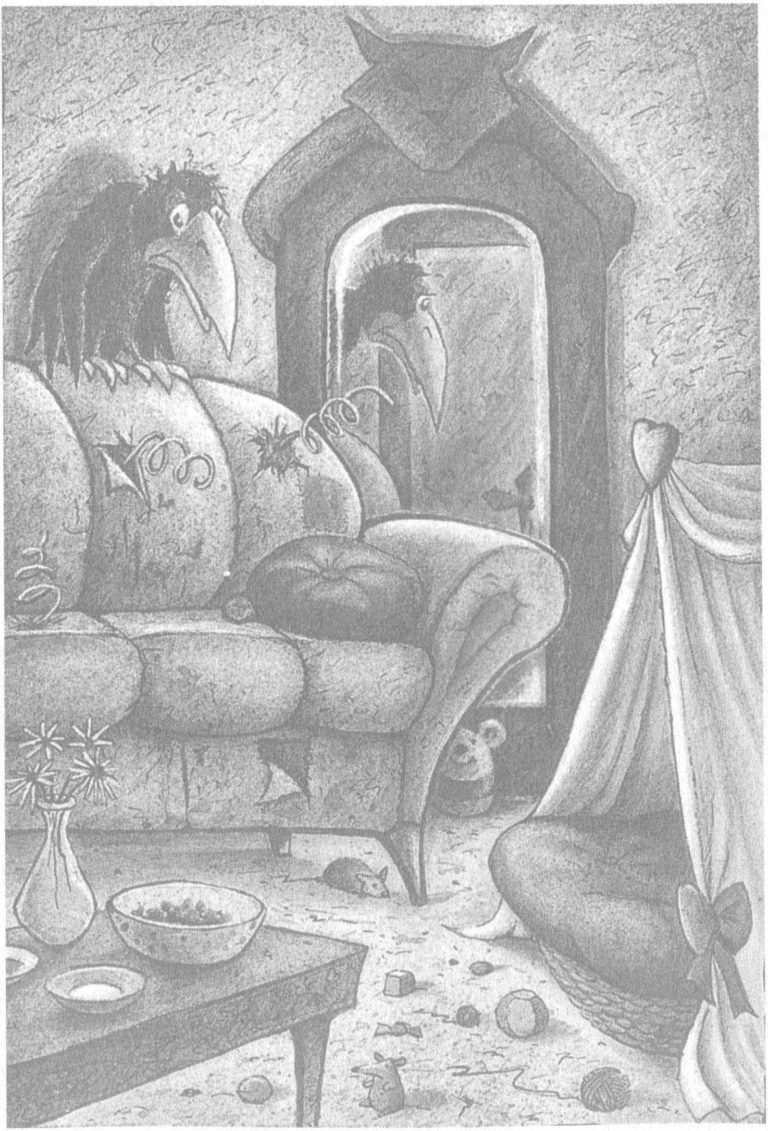
Fellah oturduğu yerden başını kaldırıp ona baktı.

"Ramona mı? Ramona da nereden çıktı birdenbire?"

"Çünkü en uzakta olan odur" diye yanıtladı Yakup üzgün üzgün, "şu anda benim en çok istediğim şey de uzakta olmak."

"Biliyor musun" diye söze başladı Fellah, kısa bir aradan sonra. "Aslında ben de çok uzaklara gitmek, oradaki insanların kalplerini şarkılarımla yumuşatmak isterdim. Fakat şu iki alçak, bu gece büyüleriyle dünyayı yok ederlerse, şarkıcılık mı kalır dünyada?"

"Eeeeh, peki?" diye kızgın kızgın söylendi Yakup. "Biz neyi değiştirebiliriz? Hem de bizim gibi iki çaresiz zavallı hayvancık? Neden başka hiç kimse –örneğin şu yukarıdaki– ilgilenmiyor? Bir şeyi aklım bir türlü ermiyor: Neden kötüler dünyada bu kadar güçlü oluyor da, iyiler hep kaybediyor? Bu haksızlık kedicik, buna hak denmez! Canıma yetti artık. Ben grev yapmaya gidiyorum." Bu sözlerden sonra karga hiçbir şey duymamak ve görmemek için başını ka-

nadının altına soktu. Bu defa sessizlik çok fazla uzayınca, karga yavaşça kanadının arasından bakarak konuştu: "Hiç değilse bana karşı çıkabilseydin!"

"Bana az önce söylediklerini düşünüyordum" diye cevap verdi Fellah. "Ben senin bu düşüncene katılmıyorum. Büyükanne Miyav çok bilgili yaşlı bir kediydi, her zaman derdi ki: 'Bir şey seni heyecanlandırıyorsa durma, hemen onu yap – ama yapamıyorsan, uyu!' Heyecan duymak zorundayım, *bunun için* olabileceklerin en iyisini hayal etmeyi, sonra da bunun için ne gerekiyorsa yapmayı istemek zorundayım. Fakat ne yazık ki, senin kadar hayat deneyimim ve pratik zekâm yok, oysa senin kadar deneyimli olabilseydim şimdi mutlaka aklıma yapabileceğimiz iyi bir şeyler gelirdi."

Karga başını kanadının altından çıkardı, gagasını açıp kapadı. Böyle eski bir şövalye soyundan gelen ünlü bir sanatçıdan gelen ve hiç beklemediği övgüleri karşısında söyleyecek söz bulamıyordu.

Fırtınalı kargaca yaşamı boyunca böyle bir şeyle hiç karşılaşmamıştı. Bir iki öksürdü. "Hımm ... yani" dedi, "burada oturduğumuz sürece hiçbir şey olmaz, bu belli bir kere. Buradan çıkmalıyız. Ama nasıl? Kapı kapalı. Senin aklına bir şey geliyor mu?"

"Belki ben pencereyi açabilirim" diye Fellah bir öneride bulundu.

"Dene bakalım!"

"Neden?"

"Yola koyulmalıyız – herhalde uzun bir yol olacak."

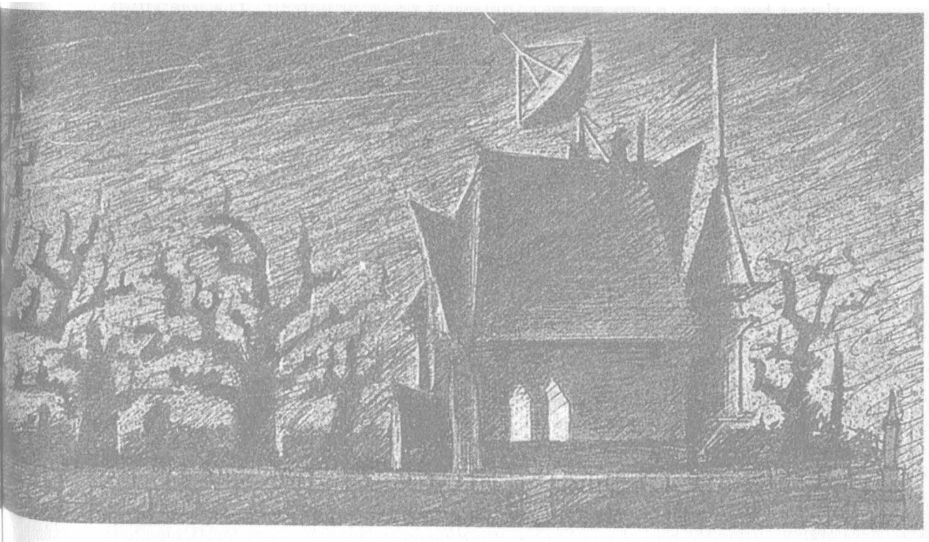
"Nereye gideceğiz?"

"Yardım bulmaya."

"Yardım mı? Yüksek Şura'ya mı, demek istiyorsun?"

"Hayır, bunun için artık çok geç. Biz oraya gidinceye ve onlar harekete geçinceye kadar vakit gece yarısını çoktan geçer. O zaman işin anlamı kalmaz."

"Bize başka kim yardım eder?"

Yakup pençesiyle kafasını kaşıdı.

"Bilmiyorum. Burası hâlâ tehlikeli. Bizi ancak bir mucize kurtarabilir. Deneyimlerime göre pek güvenilmez ama belki kader bizim yüzümüze güler. Deneyelim bakalım."

"Bu bir şey mi?" diye Fellah sıkkın sıkkın söylendi. "Bu beni heyecanlandırmaz."

Yakup başını eğdi.

"Haklısın. Ama yine de burada oturup kaldığımız sürece hiç şansımız yok."

Fellah bir an düşündü, sonra silkindi, pencerenin kenarına zıpladı ve biraz uğraşarak pencereyi açtı.

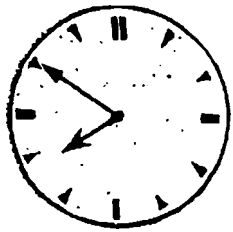
Karlar içeriye doluyordu.

"Haydi koş!" diye bağırdı karga ve dışarı uçtu. Rüzgâr onu bir anda kaptığı gibi karanlığa doğru sürükledi.

Küçük, tombul kedi, bütün cesaretini toplayıp onun arkasından dışarı fırladı ve derin bir kar yığınının içine gömüldü. Zar zor silkinerek kendini kurtardı.

"Yakup Sarsak neredesin?" diye bağırdı korku dolu bir sesle.

Yakından bir yerlerden karganın "Buradayım" diyen sesini duyuyordu.

Her türlü büyücülük işinde insanın doğru formülleri, doğru araçları bilmesi ve doğru işlemi doğru zamanda yapması önemlidir ama yeterli değildir, aynı zamanda ruhsal olarak da buna hazır olması gerekir. Aslında niyet edilen iş neyse ruh hali de ona uygun olmalıdır. İyi niyetle olduğu gibi, kötü niyetle yapılan büyülerde de değişen hiçbir şey yoktur. İyi niyetle büyü yapmak için (tabii böylesi de var ama günümüzde artık çok çok az) insanın sevgi dolu, ahenkli bir ruh hali içinde olması, kötü bir büyü yapmak içinse nefret ve kin dolu olması gerekir. Yani ne olursa olsun, bu iş belirli bir ön hazırlık ister.

İşte şimdi, büyücüyle cadı da bununla uğraşıyorlardı.

Laboratuvarın içini sayısız projektör, lamba, şamdan her köşeden aydınlatıyor, şimşekler çaktırıp ışıklar saçıyordu.

Ortalığı bir sis kaplamıştı, çünkü bir sürü buhurdanlıktan koyu ve rengârenk dumanlar çıkıyor, her tarafa yayılıyor, küçüklü büyüklü suratlara dönüşüyor, tekrar dağılıyor, yeni biçimler oluşturuyordu.

Şarlatan orgun başına oturmuş, abartılı hareketlerle tuşlara basıyordu. Enstrümanın boru şeklinde düdükleri, işkencede ölmüş hayvanların kemiklerinden yapılmıştı. En inceleri, tavuk kemiklerinden, ortancaları köpek ve maymun kemiklerinden, en kalın düdükler de fil ve balina kemiklerinden yapılmıştı.

Zalime Teyze ise Şarlatan'ın yanında durmuş, nota sayfalarını çe-

viriyordu. İkisi birlikte, *Şeytanın Şarkı Defteri*'ndeki CO_2 numaralı koro parçasını söylerken onları dinleyen insanın tüyleri diken diken olurdu.

"Kötülük sekizi vurur.
Dilerim candan gönülden
Düşünce ve akıl durur:
Bilgi ve gerçek kaçar tez elden!

Pekiştir sözümü yalan!
İmbikte kaynayıp duran
Tüm dünyayı kandırsın,
Gerçek diye inandırsın.

Ne doğada, ne insanda,
Düzene yer kalmasın,
İrade yok olsun ki,
Özgürlük hortlamasın.

Bizde vicdan ne gezer,
Gücümüz buradan gelir:
Her şeyi parçalar, ezer,
Dediğimiz dediktir.

Ant içtik, yemin ettik,
Tüm ipleri koparttık.
İlmimizin adını:
Saçma çılgınlık taktık!"

Her kıtadan sonra şu nakarat tekrarlanıyordu:

"Kara büyü haydi başlat,
Kötü şuruba hile kat!"

İşte böylece havaya girmiş olacaklardı. Keyifleneceklerdi. Hayvanların bu sırada yanlarında bulunmasını istememekte haklıydılar. Sonunda büyücüyle cadı artık yapacakları iş için gerekli ruh haline kavuşmuşlardı.

"Öncelikle Dilek Şurubu için uygun bir kap yapmalıyız" dedi Şarlatan.

"Yapmak mı?" diye sordu Zalime. "Senin bekâr evinde bir şurup tenceresi de mi bulunmaz?"

"Sevgili teyzeciğim" dedi Şarlatan küçümsercesine, "belli ki, senin alkollü cehennem içkileri hakkında hiç bilgin yok. Dünyada hiçbir şurup kazanı –yekpare elmastan bile olsa– bu içkiler için uygulanacak işleme dayanamaz. Ya çatlar, ya erir ya da buharlaşıp uçup gider."

"Peki, ne yapacağız?"

Büyücü hafifçe gülümsedi.

"*Soğuk Ateş* diye bir şey duydun mu hiç?"

Zalime başını iki yana salladı.

"Öyleyse dikkatle beni izle" dedi Şarlatan. "Görmen gereken bir şey var, Zali!"

Raflardan birine yaklaştı, uzunca bir sprey kutusu aldı, şömineye doğru yürüdü, bu sırada ateş har har alevlenmişti. Büyücü alevlere doğru gözle görünmeyen bir şeyler püskürtürken bir yandan da mırıldanıyordu:

"Alevi de yalazı da hep yalan,
Sıcağı da yakışı da aldatan,
Kandırmaca, aldatmaca,
Buna derler göz boyamaca.

İyi saatte olsunlar,
Tüm güçlerini toplasınlar,
Alevi de, yalazı da, gölgeyi de
Soğutup katılaştırsınlar!"

O anda ateşin alevleri hareketsizleşti, donup kaldı, artık kocaman yeşil yapraklarıyla acayip bir bitkiye benziyordu.

Şarlatan, çıplak elleriyle yaprakları bir bir topladı, kollarına doldurdu. O bu işi bitirir bitirmez, şöminedeki ateş yeniden alevlendi ve yalazlar oynaşmaya başladı.

Büyücü laboratuvarın ortasında duran masaya yanaştı ve cam gibi parlak sert ve yeşil renkli yaprakları yapboz oyunundaki gibi birbirleştirmeye başladı. Yaprakların girintili çıkıntılı kenarları birbirlerinin içine girdiği anda yapışıp kalıyordu, böylece en sonunda bir bütün oluşturdular. (*Her* ateş çeşitli biçimde alevler oluşturur –birleştirilecek olsalar bir bütüne ulaşır– fakat bu şekiller öylesine çabuk değişirler ki, çıplak gözle onları izlemek olanaksızdır.)

Şarlatan'ın hünerli ellerinin sayesinde yayvan bir çanak oluştu, sonra yan çeperler hafifçe yükseldi, en sonunda ortaya neredeyse bir metre çapında ve boyunda kocaman, yusyuvarlak cam bir fanus çıktı. Yemyeşil ışıltılar saçıyor ve sanki gerçek değilmiş gibi görünüyordu.

"İşte böyle" dedi Şarlatan parmaklarıyla sabahlığının kollarını sıvazlarken, "bu iş de tamam. Güzel görünüyor, değil mi?"

"Bu dayanır, diyorsun, öyle mi?" diye sordu cadı. "Eminsin yani?"

"Bana güvenebilirsin" diye yanıtladı Şarlatan.

"İblis Şarlatan" dedi Zalime, biraz hayranlık, biraz kıskançlık dolu bir sesle, "bunu nasıl yaptın?"

"Sen böyle bilimsel olayları anlayamazsın teyzeciğim" diye karşılık verdi Şarlatan. "Isı ve hareket sadece pozitif akan zaman içinde vardır. Eğer negatif anları, bir başka deyişle zaman karşıtı parçacıkları üzerine ekersen, birbirlerini yok ederler ve ateş soğuyup donar, burada gördüğün gibi."

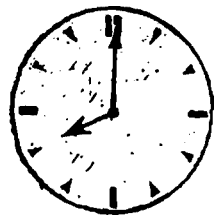
"Ona dokunabilir miyim?"

"Elbette."

Cadı dikkatle elini kocaman cam fanusun dış yüzeyinde gezdirdi ve ardından sordu: "Bunu bana da öğretir misin, oğulcuğum?"

Şarlatan başını hayır anlamında salladı.

"Meslek sırrıdır!"

Karabasan Villası'nın içinde bulunduğu Ölü Park pek de geniş bir alan değildi. Kentin tam ortasında uzanmakla birlikte çevrede oturanların hiçbiri bu parkı görmüş değildi, çünkü etrafı üç metre yüksekliğinde duvarlarla çevriliydi.

Bununla beraber büyücüler unutkanlık, üzüntü ya da şaşkınlık gibi gözle görülemeyen çeşitli engeller de oluşturabilirler. İşte Şarlatan da şatonun çevresinde, taş duvarın dışında, böyle görünmez bir engeli – korku ve dehşet engelini yaratmıştı. En meraklı insan bile, duvarın ötesinde ne var diye bakmayı aklından bile geçirmeden, aceleyle oradan uzaklaşıveriyordu.

Sadece tek bir yerde paslı ve yüksek bir demir kapı vardı, fakat oradan da parkın içi görünmüyordu, çünkü kapının önünü kara dikenli çalılar sarmıştı. Sihirmobiliyle çok ender bile olsa dışarı çıkarken Şarlatan bu kapıyı kullanırdı.

Ölü Park –bu adı almadan önce– harika kocaman ağaçlarla ve resim gibi görünen güzelim fundalıklarla doluydu, ama şimdi hepsi kurumuştu – hem de kış olduğu için değil ... Büyücü yıllar boyunca bilimsel deneylerini onlar üzerinde yapmıştı; büyümelerini durdurmuş, çoğalmalarını engellemiş, can damarlarını kurutmuş ve hepsini yavaş yavaş, birer birer öldürmüştü. Şimdi sadece kurumuş, eğri büğrü birkaç dal göğe doğru uzanıyor, son günlerinde acıklı bir şekilde imdat çığlıkları atıyordu, fakat onların attığı sessiz çığlıkları duyan hiç kimse yoktu. Çoktandır bu parka kuşlar da gelmez olmuştu, hatta

yaz günlerinde bile ...

Küçük şişman kedi karlara bata çıka yürüyor, karga da yanında kâh sekerek kâh uçarak, arada bir rüzgârdan savrularak ilerliyordu. İkisi de hiç konuşmuyor, güçlerini hızlı hızlı yürümek için saklıyorlardı.

Yüksek taş duvar Yakup için sorun değildi, ama Fellah için öyleydi. Neyse ki, vaktiyle içeri süzüldüğü demir kapıyı hatırladı. İkisi de demir çubukların arasından dışarı sıvıştılar.

Gözle görülmeyen korku engeli de onlara herhangi bir güçlük çıkartmadı, çünkü bu engel daha çok insanlar için tasarlanmıştı ve kendini hayaletler şeklinde gösteriyordu. Nedense en aklıselim insan bile bu engele toslayınca birdenbire hortlaklara inanmaya başlayıp gerisin geri kaçardı.

Hayvanların bazısı da hortlaklardan korkar – ama kargalar ve kediler çok az korkarlardı.

"Söylesene Yakup" diye sordu Fellah kısık bir sesle, "hortlaklara inanır mısın?"

"Elbette" dedi Yakup.

"Sen hiç hortlak gördün mü?"

"Ben görmedim" dedi karga, "ama vaktiyle akrabalarımın hepsi asılmış adamların sallandığı darağaçlarının üzerlerine tünermiş. Ya da perili köşklerin damlarına yuva yaparlarmış. Herhalde oralarda pek çok hortlak bulunuyormuştur. Ama ben bizimkilerin onlarla çatıştığını hiçbir zaman duymadım. Hatta bazılarıyla dost bile olmuşlar."

"Evet" diye korkusuz bir sesle ekledi Fellah, "benim atalarım da öyleydi."

Böylece görünmez engeli aşıp sokağa çıktılar.

Yüksek binaların pencerelerinden ışıklar taşıyordu, insanlar yılbaşını kutluyor, ziyafet hazırlıkları yapıyorlardı. Yollarda pek az araba vardı, ara sıra şapkasını önüne eğmiş bir yayanın hızlı hızlı bir yerlere koşturduğu görülüyordu.

Şehirdeki hiç kimsenin Karabasan Villası'nda hazırlanan felaketten haberi yoktu. Ve yine hiç kimse, küçük şişman bir kediyle perişan görünümlü bir karganın yardım bulmak için bilinmeyen bir yolculuğa çıktıklarının farkında değildi.

Önce gelip geçenlerden birine seslenmeyi düşündüyseler de sonra hemen bundan vazgeçtiler, çünkü normal bir insanın onların miyavını ve gaklarını anlaması olanaksızdı (olsa olsa acıyıp onları alır, bir kafese kapatırlardı); hem sonra hayvanların insanlardan yardım istemesinin başarılı bir sonuç verme olasılığı da yok denecek kadar azdı. Bu çok açıktı. Doğanın imdat çağrılarına insanlar, kendi yararlarına olduğu halde tamamen duyarsız kalmışlardı. Birçok hayvanın kanlı gözyaşlarını gördükleri halde, bildiklerinden hiçbir zaman şaşmamışlardır.

Hayır, insanlardan çabucak karar verip yardım etmeleri beklenemezdi. Fakat, o zaman kim yardım edecekti? Yakup ile Fellah bunu bilemiyorlardı. Durmadan yürüyorlardı. Cadde temizlenmiş olduğu için işleri daha kolaydı, ama bu seferde yüzlerine çarpan kar fırtınası onların hızını kesiyordu. Zaten nereye gideceğini bilmeyen birinin acele etmesi de çok saçmaydı.

Bir süre hiç konuşmadan yol aldıktan sonra Fellah dedi ki: "Yakup, belki artık son saatlerimizdir. Bunun için itiraf etmeliyim ki, günün birinde, bir kuşla, hele de bir kargayla arkadaş olacağım hiç aklıma gelmezdi. Fakat şimdi senin gibi akıllı ve tecrübeli bir arkadaş bulduğum için gurur duyuyorum. Doğru söylüyorum, sana hayranım."

Karga şaşırarak boğazındaki gıcığı temizledi, sonra kuru bir sesle konuştu: "Ben de bir gün ünlü bir sanatçının bana gerçekten arkadaşlık edeceğini, üstelik de bu kişinin bir centilmen olacağını hiç düşünmemiştim. Doğru dürüst cümle kuramıyorum. Kibar olmayı ve nazik sözler söylemeyi bana hiçbir zaman öğretmediler. Biliyor musun, ben çat orada çat burada, tam bir serseri gibi yaşayıp durdum. Senin gibi kültürlü değilim. İçindeki yumurtalardan birinden çıktığım yuvam, sıradan bir karga yuvasıydı, anam babam da çok sıradan kargalardı. Kimse benden hoşlanmazdı, ben bile kendimden hoşlanmazdım. Müzik konusundaysa hiçbir zaman yeteneğim olmadı. Güzel şarkılar da bilmem. Ama yeteneği ve bilgisi olanlara saygım büyüktür ..."

"Ah Yakup, Yakup!" diye arkadaşının sözünü kesti küçük kedi, neredeyse ağlamak üzere olduğunu belli etmemeye çalışıyordu. "Ben de köklü bir şövalye soyundan gelmiyorum. Atalarım da Napolili değil. doğrusu Napoli'nin nerede olduğunu bile bilmem. İsmim de Fellahoğlu Fellah değil. Bunu ben uydurdum. Asıl ismim Fuli, sadece Fuli. Sen hiç değilse anamı babamı tanıyorsun, ben onları da bilmiyorum, çünkü nemli bir bodrumda bir sürü vahşi, kavgacı dişi kedinin arasında büyüdüm. Bazen biri bazen de öteki, artık kimin canı isterse, anne rolünü üstleniyordu. Beslenmeye sıra gelince öteki kedi yavruları benden daha kuvvetliydiler. Bu yüzden ben küçük kaldım, ama iştahım yerindedir. Ve asla ünlü bir şarkıcı olmadım. Sesim de asla güzel değildi."

Uzun bir süre sessizlik oldu.

"Öyleyse, neden bunları anlattın?" diye sordu Yakup düşünceli düşünceli.

Kedi biraz düşündü.

"Ben de bilmiyorum doğrusu" dedi. "Bu yalnızca benim hayalim-

de yaşattığım hayat biçimiydi, anlıyor musun! Ünlü bir sanatçı olmayı çok isterdim. Uzun boylu, güzel, şık, bembeyaz ipek gibi tüyleri olan harika sesli biri! Herkesin seveceği ve hayran olacağı biri olmayı!"

"Hımm" dedi Yakup.

"Bu sadece bir hayaldi" diye devam etti küçük kedi, "ve bunun asla gerçek olamayacağını biliyordum. Bu yüzden sanki hepsi gerçekmiş gibi yaptım. Biliyor musun, büyük bir günaha girdim."

"Hayır, bilemiyorum" diye gakladı karga. "Ben öyle günahmış, ayıpmış, öyle şeylerden anlamam."

"Ama sen ... bunun için bana kızmadın mı?"

"Kızmak mı? Saçmalık! Tamam seni biraz uydurukçu buluyorum. Ama zararı yok. Buna rağmen iyisin."

Karga bir an için kanadını hafifçe arkadaşının sırtına koydu.

"Düşünüyorum da" diye devam etti, "bu Fuli ismi de hiç fena değil, tam tersi."

"Hayır, yani ben ünlü bir şarkıcı değilim diye."

"Kim bilir" dedi karga derin düşünceler içinde. "Ben bazı yalanların sonradan gerçek olduğunu biliyorum – o zaman da yalan olmaktan çıkarlar."

Fuli, ne demek istediğini pek anlayamadığı yol arkadaşına yan yan baktı.

"Yani benim bir gün ünlü olabileceğime inanıyor musun?" diye sordu kocaman gözlerle.

"Eğer yeterince uzun yaşarsak ..." diye yanıtladı karga daha çok kendi için.

Küçük kedi heyecanla konuşmaya başladı: "Sana çok esrarlı şeyler bilen yaşlı bilge büyükannem Miyav'dan söz etmiştim. O da bi-

zimle aynı bodrumda yaşardı. Şimdi benden başka herkes gibi, o da gökteki Büyük Kedi'nin yanında artık. Ölmeden az önce bana bir şey söylemişti: 'Bak Fuli' demişti, 'ünlü bir sanatçı olmayı istiyorsan, yaşamın bütün iniş çıkışlarını öğrenmelisin, çünkü ancak bunları bilenler tüm kalpleri yumuşatabilir.' Evet, işte böyle dedi. Ama bununla ne demek istediğini sen anladın mı?"

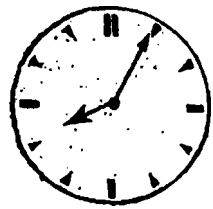
"Eh" diye ciddi bir karşılık verdi karga, "inişleri epeyce öğrendin."

"Öyle mi dersin?" diye sevinerek sordu, Fuli.

"Kuşkusuz" dedi Yakup, "bundan daha aşağısı olmayacağı kesin, kedicik. "Şimdi tek eksiğin çıkışlar."

Susarak kar ve fırtına içinde yola devam ettiler.

Caddenin sonunda uzaktan, karanlığın arasından göğe doğru yükselen Büyük Kilise'nin kulesi görünüyordu.

Bu arada laboratuvarda çalışmalar harıl harıl sürüyordu

İlk olarak Şeytanarşivatmasyondehalkolcehennemi Dilek Şurubu için gerekli çeşit çeşit maddenin bulunması işi vardı. Uzun parşömen rulosu yere açılıp yayılmış, uçlarına kıvrılmasın diye ağır kitaplar konulmuştu.

Şarlatan ile Zalime rulonun başındaki prospektüsü bir daha okuduktan sonra, asıl reçeteyi ele aldılar. İkisi birden yazıların üzerine eğilmiş, okumaya çalışıyorlardı. Büyüden anlamayan biri için bunu yapmak olanaksızdı. Çünkü reçete, son derece karmaşık, gizli anlamlar içeren "Şeytan Kodu"yla yazılmıştı. Ama her ikisi de bunu çözmeyi biliyorlardı. Ayrıca baş taraftaki maddelerin sembolleri de daha kolay anlaşılır biçimdeydi.

Bizim yazımıza çevirirsek, ellerindeki reçetenin başı şöyle başlıyordu:

Cehennemin azap kuyusu,
Dört nehirden gelir suyu,
Çamur, zehir, buz, ateşten,
Yüz gram al, her birinden.
Karıştırıcıda iyice çalkala onu,
Yalan şurubunun temeli bu!

Tedbirli her laboratuvar büyücüsü gibi, Şarlatan'ın da elinin al-

tında bu dört ana maddeden bol bol vardı. O bunları bir araya getirip özel karıştırıcısında çalkalarken Zalime de 2 no'lu kıtayı okuyordu:

Şimdi para akmalı.
Zavallı dünyalılardan,
Baskıyla sızdırmalı,
Daha azı kurtarmaz,
On bin gümüş lira olmalı!
Faiz olmadan akmaz,
Dörtte üçten az olmaz,
Dök kavanoza hepsini,
Kitabına uydur gerisini!

Paranın nasıl akıcı olacağını cadı çok iyi biliyordu. Dörtte üç litre hemen soğuk ateşten yapılmış kavanozun içinde parlamaya başladı. Odanın içine altın ışıklar saçıldı.

Şarlatan da bu sırada, karıştırıcıda hazırladığı cehennem içkisini kavanoza boşalttı. Işıklar saçan sıvı şimdi gece gibi kapkara olmuştu, ara sıra damar atarmış gibi şimşekler çakıyor, tekrar kayboluyordu.

Üçüncü tarif şöyleydi:

Bir yandan yaptığın fedakârlıktan yakın,
Bir yandan acıklı tavır takın,
Akıt damla, damla,
Timsah gibi gözyaşı.
Bunu önce yaptığın karışıma katarsın
İyice çalkalayıp birbirine katarsın.

İşte bu biraz zordu, çünkü kötü büyücü ve cadılar, söylediğimiz gibi – sahte olsa bile gözyaşı dökemezler. Ama Şarlatan bunun da çaresini buldu.

Bolluk yıllarından birinde birkaç şişe timsah gözyaşını kilerde sakladığını hatırladı. Bunu ona, hatırlı bir müşterisi olan devlet büyüklerinden biri, vaktiyle hediye etmişti. Şişeleri getirdi –tam yedi şişe– bunları kara sıvının içine döküp yavaş yavaş karıştığında sıvı kan kırmızısına dönüştü.

İşlemler böylece sürüp gidiyordu, bazen Şarlatan bazen de Zalime uygulamayı gerçekleştiriyordu. Kötülüklerinden aldıkları güçle, zahmetsizce, sanki hayatları boyunca hep böyle yapmışlar gibi birlikte çalışıyorlardı.

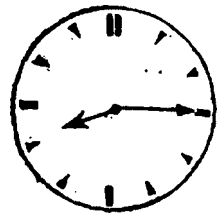
Sadece bir kere, sıra aşağıdaki maddeye geldiğinde aralarında tartışma çıktı:

> En sevdiğin renk ne ise,
> Yarı uzunluğunu al,
> O ölçüde beyin yağını
> (Dikkatli ol, sakın şaşırma!)
> Sıvının içine çal!

Bir rengin uzunluğunun *nasıl* ölçüldüğünü her ikisi de gayet iyi biliyordu, bu sorun değildi. Sorun *hangisinin* sevdiği rengin seçileceğiydi. Zalime, bu maddenin, kendisine ait parşömen parçasında yazılı olduğunu gerekçe göstererek kendisininkinin seçilmesinde ısrar ediyordu. Şarlatan ise tüm deneyin kendi laboratuvarında yapılmasını öne sürerek kendisinin en sevdiği rengin seçilmesinde inat ediyordu. Kükürt sarısıyla zehir yeşili renklerinin yarı ölçülerinin birbirinin aynı olduğunun bulunması ikisini de rahatlatmasaydı, anlaşma-

ları güç olurdu. Böylece bu sorun da çözüldü.

Herhalde şimdi bizim burada, Şeytanarşivatmasyondehalkolcehennemi Dilek Şurubu'nu yapmak için gereken bütün malzemenin listesini vermemizi hiç kimse beklemiyordur. Bundan kaçınmamızın nedenlerine gelince: Her şeyden önce bu listenin uzunluğu, bu kitabın sayfa sayısını çok aşacaktı (reçete rulosu beş metreyi buluyordu); ayrıca bizi korkutan başka bir şey vardı: Böyle bir kitabın kimlerin eline geçeceğini kimse bilemez, böyle şeytanca bir içkiyi herhangi birinin denemeye kalkışmasına izin verilemez. Zaten dünyada, Şarlatan ile Zalime gibi pek çok insan var. Bu nedenle, reçetede gösterilenlerin büyük bölümünün atlanmış olmasını, matıklı okurlarımızca anlayışla karşılanacağını umarız.

Yakup Sarsak ile Fuli, gece vakti, göğe doğru girintili çıkıntılı bir dağ gibi yükselen kilisenin kule duvarının dibinde oturuyorlardı. İkisi de suskun bir şekilde başlarını kaldırmış yukarı bakıyorlardı.

Bir süre sonra karga boğazındaki gıcığı temizleyip söze başladı: "Şu tepede" dedi, "bir zamanlar tanıdığım rahibe bir baykuş vardı. Ona Rahibe Bubu derlerdi. Çok hoş ve yaşlı bir kadındı. Dünya ve tanrı hakkında çılgınca fikirleri vardı, bu yüzden yalnız yaşar, sadece geceleri dışarı çıkardı. Ama çok şey bilirdi. Şimdi burada olsaydı ona akıl danışırdık."

"Nerede şimdi?" diye sordu kedi.

"Bilmiyorum. Dumana dayanamadığı için çıkıp gitti. Zaten çok titizdi. Belki de artık yaşamıyordur."

"Yazık" dedi kedi, sonra ekledi: "Belki çan sesleri de onu rahatsız etmiştir. Yukarıda, bu kadar yakınında, ses çok yüksek olmalı!"

"Sanmam" dedi Yakup. "Çan sesleri hiçbir baykuşu rahatsız etmez."

Sonra gene: "Çan sesleri ... Dur bakayım ... Çan sesleri ..."

Birden havaya zıpladı ve bütün gücüyle gakladı: "Tamam! Buulduuumm!"

"Ne buldun?" diye sordu Fuli, korkarak.

"Hiç" dedi Yakup kısık bir sesle ve başını kanadının altına soktu. "Olmaz. Anlamsız. Saçmalık. Unut gitsin!"

"Neydi canım? Söylesene!"

"Aklıma öylesine bir şey gelmişti."

"Nasıl bir şey?"

"Yani, örneğin, yılbaşı çanları erkenden çalabilir diye düşünmüştüm, mesela hemen, şimdi. O zaman sihirli içkinin ters etkisi ortadan kalkardı. Kendileri söylediler ya. Yeni yıl çanlarının ilk vuruşu bile yeterliymiş. Hatırlıyorsun değil mi? O zaman, onların yalancıktan istedikleri iyi dilekler, gerçekten iyi olarak yerine gelir diye düşünmüştüm."

Küçük kedi kargaya bakakaldı. İşi kavrayıncaya kadar biraz vakit geçti, sonra gözleri parlamaya başladı.

"Yakup" dedi ciddi bir şekilde. "Yakup Sarsak, eski dostum, bence sen bir dâhisin. İşte kurtuluş bu! Doğrusu çok heyecanlandım."

"Güzel olurdu" dedi Yakup üzüntüyle, "ama olacak şey değil."

"Ama neden olmasın?"

"Lütfen söyler misin, çanları kim çalacak?"

"Kim mi? Sen elbette! Sen hemen kulenin tepesine uçup çalarsın. Bu senin için çocuk oyuncağı."

"Hıh, güleyim bari!" diye gakladı karga. "Çocuk oyuncağıymış! Belki dev çocukları için öyledir. Sen hiç böyle bir kilisenin çanının nasıl olduğunu gördün mü canımın içi?"

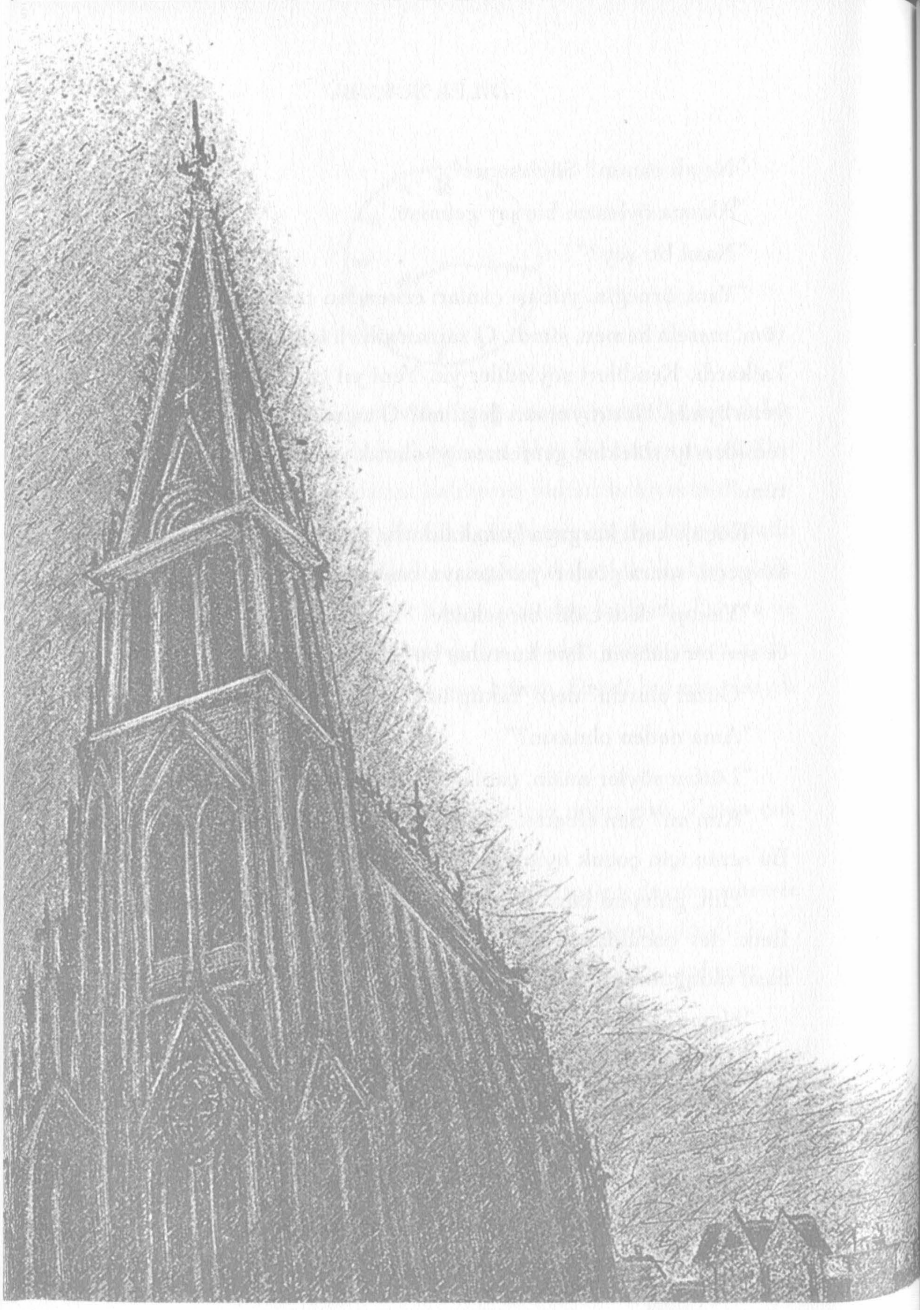
"Hayır."

"Belli! Bunlar bir kamyon kadar büyük ve ağırdır. Bir karganın, bir kamyonu yerinden oynatabileceğini mi sanıyorsun! Üstelik romatizması olan bir karganın."

"Küçük çanlar da yok mudur? Hangisi olursa olsun!"

"Dinle Fuli, en küçüğü bile bir şarap fıçısı kadar ağırdır."

"Öyleyse ikimiz birlikte deneyelim, Yakup. İkimiz başarabiliriz

herhalde. Haydi gel! Ne bekliyorsun!"

"Nereye gidiyorsun çılgın kedi?"

"Kulenin içine girelim, çan iplerinin asıldığı yere. İkimiz birden bütün gücümüzle çekersek, olur mutlaka."

Fuli, büyük işler başarmanın heyecanıyla tutuşuyordu, koştu, kilise kulesine girecek bir kapı arandı. Yakup, küfrede küfrede, söylene söylene peşinden kanat çırpıyor ve ona, günümüzde artık çanların elle çekilen iplerle değil, motorlarla ve düğmelere basılarak çalındığını anlatmaya çalışıyordu.

"Daha iyi ya" diye karşılık verdi Fuli. "Sadece düğmeyi bulmamız yeter."

Fakat boşuna umutlanmışlardı. Kulenin giriş kapısı kapalıydı. Küçük kedi kocaman demir mandala asıldı, ama ... boşuna!

"Evet, buyur bakalım, ben ne demiştim!" diye söylendi karga. "Vazgeç, kedicik. Olmayacak şey olmaz!"

"Olur!" dedi Fuli inatla. Kuleye doğru baktı: "İçerden olmazsa, dışardan olur."

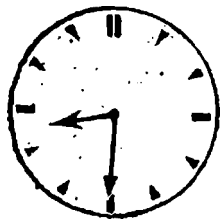
"Ne demek bu?" diye sordu karga ürkerek. "Dışarıdan kuleye mi tırmanmak niyetindesin? Hem de bu rüzgârda? Oynattın galiba!"

"Aklına bundan daha iyi bir fikir geliyor mu?" diye sordu Fuli.

"Bildiğim bir şey var" dedi karga. "Bütün bunlar tek kelimeyle çılgınlık. Sakın, böyle bir işte sana katılacağımı düşünme!"

"O halde ben de yalnız yaparım" dedi Fuli.

Soğuk ateşten yapılan cam fanus ağzına kadar dolmuştu. İçindeki sıvı şimdi menekşe rengini almıştı. Gerçi son derece acayip nesnelerin karışımıydı, ama bir Dilek Şurubu olmaktan henüz çok uzaktı. Artık büyülenmesi gerekiyordu; yani bir sürü ek işlemden geçecek ve böylece büyülü kara güçlerin onun içine iyice sinmesi sağlanacaktı.

Bu işin bilimsel yanıydı ve İblis Şarlatan'ın uzmanlık alanına giriyordu. Para cadısı teyze, ona ancak getir götürde yardım edebilirdi.

Aşağıda görülen yazı, laboratuvar büyücüsü tarafından bilim diliyle kaleme alınmıştı ve Zalime bile bir şey anlamıyordu. Sözler şöyleydi:

Anot katot ayrışsın,
Havalara karışsın,
Atom olup oynaşsın,
Sonra tekrar yatışsın!

Pata küte patlasın,
Sabır taşı çatlasın,
Gazlar içine dolsun,
Alkole kadeh kalksın!

Yerden bitme mantarlar,
Tıngırdayıp dururlar,
Termostat çalışsın,
Şnorkeller açılsın!

Glikozu olmasın,
Ekşisi bolca olsun,
Baloncuklar uçursun,
Yüksek kalite olsun!

Dozda hile olmasın,
Kurallara uyulsun,
Etkisiyle alkolün,
Maskaralık çoğalsın!

Şeytanla kontrat da
Sakın gözden kaçmasın,
Beyin baloncukları
Zarara uğramasın,

Aksi halde hayal çarkı
Sayar yerinde,
Dikkatli ol!
Sadizm boğulmasın!

Bütün bunlar olunca,
Eşref saati gelince,
Tuzunu da katınca,
Hazır ol karışım.

Bu şekilde sürüp gidiyordu.

Şarlatan, cehennem merkezine bağlı sihirli bilgisayarını çalıştırmıştı, onu gerekli bilgilerle de destekliyordu. Elektronik cihazlar için bu deyim ne derece söylenebilir bilmiyoruz ama tam gaz çalışıyorlardı. Ditliyor, dütlüyor, cırlıyor, zırlıyorlardı, ışıkları yanıp sönüyor, ortaya ekrana yansıyan birtakım formüller dökülüyordu. Bunlar, Büyücünün Dilek Şurubu kazanına hangi sıvıyı ekleyeceğini gösteren bilgilerdi.

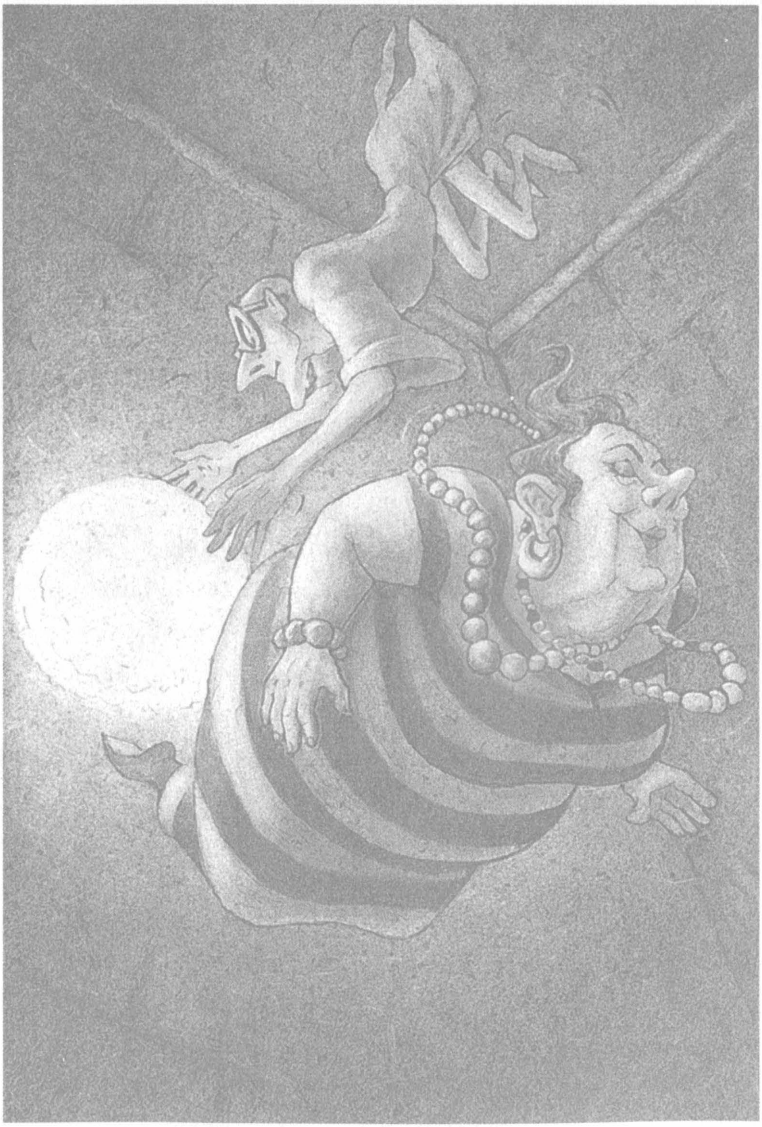
Örneğin bir ara ağırlığının tamamen ortadan kalkması için bir alan yaratmak gerekti. Bunu, ancak kazanı tamamen boşaltarak yapabilecekti. Şimdi sıvı, köpüren kocaman bir balon gibi havada dönüyordu. Şarlatan, güçlü bir elektrik yüklemesiyle, bu balonun moleküllerini tersine çevirdi. Bu işleme, ateşten yapılmış fanus da dayanamazdı.

Fakat bu sırada, büyücünün ve teyzesinin de ağırlığı ortadan kalkmış, ikisinin de ayakları yerden kesilip havada yüzmeye başlamışlardı; bu da işlem yapmalarını oldukça zorlaştırmıştı. Büyücü baş aşağı vaziyette laboratuvarın tavanında dönerken, teyzesi yatay bir şekilde fırıldak gibi havada dönüyordu. Sonunda yüklemeyi tamamlayan Şarlatan, ağırlık kaldırıcı jeneratörü durdurmayı başardı. Sıvı balon şap diye fanusun içine düşerken, teyzesiyle büyücü de küt diye kendilerini yerde buldular.

Fakat böyle riskli denemelerde bu tür olaylar kaçınılmaz olduğu için ikisi de buna aldırış etmedi.

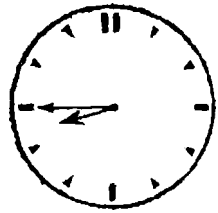
Bununla birlikte kısa bir süre sonra, büyücüyle cadı hiç ummadıkları bir olayla karşılaştılar ve bundan çok korktular: Fanusun içindeki sıvı birden *canlandı*.

Normalde çok küçük olup yalnızca mikroskopla görülebilen tek hücreli amip denilen canlılar vardır. Bu defa, dev gibi bir amibe dö-

nüşmüş olan kitle, fanusun içinden dışarı taşıp laboratuvarın zemininde hareket etmeye başladı. Büyücüyle teyzesi, geriye çekilip kaçıştılar. Bu dev gibi tek hücreli yaratık önce ikiye bölündü, sonra bölünen bu iki parça da büyücüyle teyzesinin üzerine doğru yürümeye başladı, onları yutmak istedikleri belliydi. Büyücüyle cadı, sonradan birbirinin üzerine atılıp birbirini yemeye başlayan kitleyi binbir güçlükle tekrar kavanozun içine soktular. Kitle yeniden sıvıya dönüştü ve böylece tehlike de geçmiş oldu.

Nihayet büyüleme işlemi tamamlanmıştı. Fanusun içindeki karışım şimdi cıva görünümündeydi ve ayna gibi parlıyordu. Artık sihir gücünü yani bu durumda tüm dilekleri yerine getiren esrarengiz gücünü göstermeye hazırdı.

Fuli yan taraftaki girişin alçak çatısına zıplamış, oradan ön kapının daha büyükçe olan çatısına atlamış, sonra da üzeri çıkıntılı taşlarla süslü sivri bir kuleciğe tırmanarak ve onun üzerinden de daha yukarıdaki bir duvar çıkıntısına atlayarak oturmuştu. Az kalsın kar ve buzla kaplı taşların üzerinden kayıp düşecekti, neyse ki dengesini kaybetmedi.

Karga onun yanına uçtu.

"Yeter artık!" dedi öfkeyle. "Çabuk aşağıya in, duydun mu? Bütün kemiklerini kıracaksın. Çok şişmansın ve böyle şeyler için antrenmanlı değilsin."

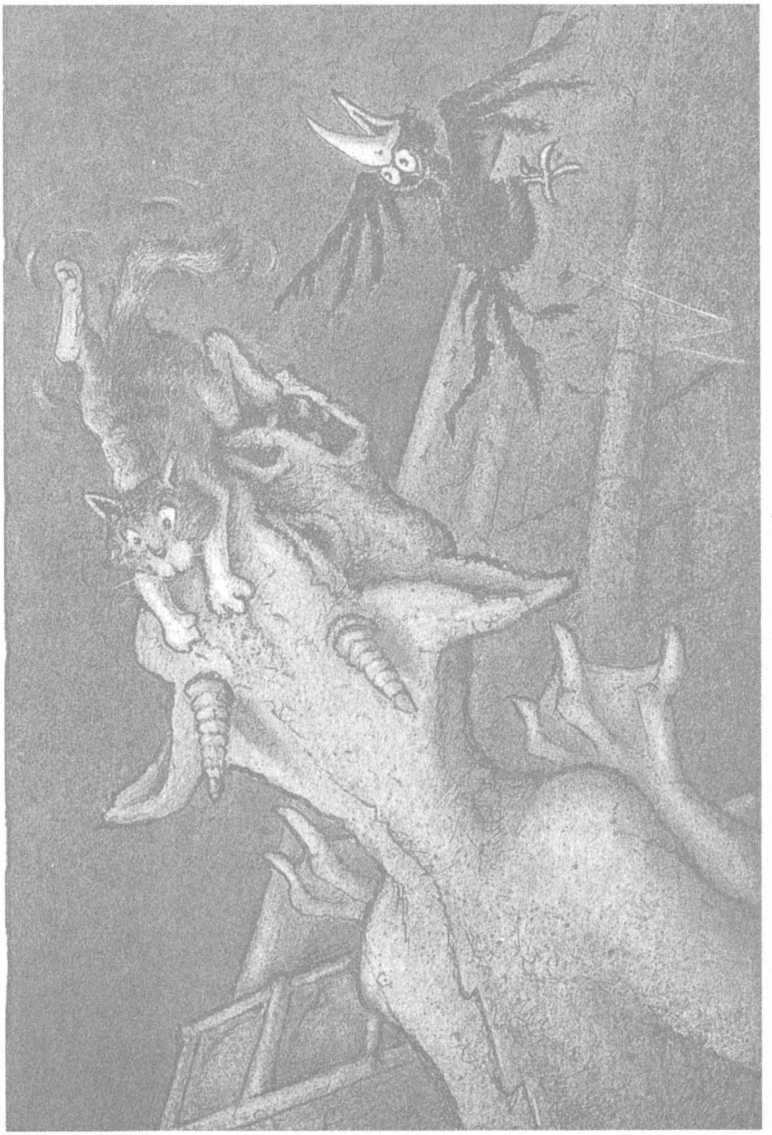
Fakat kedi tırmanmayı sürdürdü.

"Huu" diye arkasından kızgın kızgın bağırdı Yakup, "çenemi tutmadığım için bütün tüylerimi yolabilirim. Aptal kedi, senin şu kafanın içinde bir gramcık bile beyin yok mu? Sana saçma bir fikir olduğunu söylüyorum, anlamıyor musun? Yukarıdaki çanlar ikimize göre de çok ağırdır."

Kedinin cevabı çok açıktı: "Göreceğiz bakalım."

Tırmandıkça tırmanıyordu. Yükseklere çıktıkça rüzgârın kulaklarındaki uğultusu artıyordu.

Büyük kapının üst kısmını süsleyen çelenk biçimi taştan çiçeklere ulaştığındaysa birdenbire gücünün kesildiğini hissetti. Başı dönüyordu. Zaten hiçbir zaman sporla ilgilenmemişti, bu da yetmezmiş

gibi zehirli atıklarla dolu o çöp bidonunda oturmanın zararlı etkisini hâlâ üzerinden atamamıştı.

Sivri kulaklı, sırıtkan şeytan suratı biçimindeki bir yağmur oluğunun üzerinden sıçramak üzereyken kaydı ve uçtu. Az daha boşluğa düşecekti –deneyimli bir kedi için bile bu kesinlikle ölümle sonuçlanırdı– neyse ki Yakup hemen uçup gagasıyla onu kuyruğundan yakaladı. Küçük kedi, nefes nefese, titreyerek duvara yapışıp kaldı, şimdi bir taraftan rüzgârdan korunmaya çalışıyor bir taraftan da soğuktan donmuş pençelerini ısıtmaya uğraşıyordu.

Karga onun önüne tünedi.

"Bak!" dedi. "Çok ciddiyim. Tepedeki çana ulaşmayı başarsan bile –zaten ulaşamazsın ama neyse– bu işin sonu yok. Hayatında bir kerecik olsun aklını kullan dostum! Dediğim gibi. Varsayalım ki ikimiz çanı çalmayı –olmaz, ama neyse– başardık, senin üstat ile benim hanımefendi de onu duyacaklar. Duyunca da yaptıkları içkinin ters etkisinin ortadan kalktığını anlayacaklar. Sonra ne olacak? Hemen bundan vazgeçerler. Bunu sadece bizi aldatmak için öyle yapacaklardı. Biz orada olmadığımıza göre artık ters etkinin gereği kalmayacak. O zaman onlar da dileyebildikleri kadar kötülük dilerler ve yerine gelir. Biz onları dinlemediğimiz için zahmetten kurtulurlar. Yoksa sen, yeniden kuleden aşağı inmeyi, o kadar yolu yürüyüp tekrar geri dönmeyi ve partiye yetişmeyi mi hayal ediyorsun? Bunu nasıl düşünebilirsin? Ne olursun biliyor musun? Yok olursun! Bir hiç uğruna, pisi pisine gidersin. İşte, olacak olan bu!"

Fakat Fuli dinlemiyordu. Karganın sesi kulağına çok uzaklardan gelir gibiydi, kendisini son derece yorgun ve hasta hissediyor, öyle karışık bir düşünce zinciri kuramıyordu. Sadece bir şey biliyordu: Şimdi yukarısı da, aşağısı da aynı uzaklıktaydı, başlamıştı bir kere, o halde yukarı çıkmalıydı – anlamı olsun olmasın. Bıyıkları donmuştu,

rüzgâr gözünden yaş getiriyordu, fakat o tırmanıyor, tırmanıyordu ...

"Hey" diye hırsla arkasından bağırdı karga, "beni iyi dinle: *Ben* artık sana yardım etmem. Ölmek istiyorsan, kendin bilirsin. Benim kahraman olmaya niyetim yok, benim romatizmam var, senin dik kafalılığından da bıktım artık, bilesin! Ben kirişi kırıyorum, duydun mu, sıvışıyorum, gittim! Eyvallah! Hoşça kal! Adiyö! Bay bay Arkadaş!"

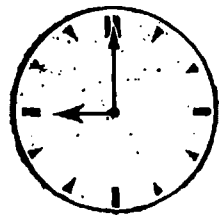
Tam o sırada karga, küçük kedinin havada takla attığını ve sadece ön pençeleriyle bir yağmur oluğuna tutunduğunu gördü. Hemen ona doğru uçtu, rüzgârla savaşarak yanına sokuldu, gagasıyla onu ensesinden yakalayıp var gücüyle oluğun içine çekti.

"Keşke doldurulmuş bir kuş olsaydım!" diye bağırdı. "Herhalde ben daha yumurtadayken yuvadan düşmüşüm de doğuştan kafadan sakatım."

Sonra o da, gücünün tükendiğini fark etti. Çöp bidonunun içinde kalmalarının etkisi, onda da kendisini gösteriyordu. Ölecek kadar perişandı.

"Artık yerimden kıpırdayamam" diye derin derin nefes aldı, "burada kalıyorum, oturacağım. Dünya batsa umurumda değil. Gücüm tükendi. Bir kere daha uçmaya kalkışırsam, güm diye aşağıya çakılırım."

Oluğun kenarından aşağıya doğru bir göz attı. Çok çok aşağılarda şehrin ışıkları parıldıyordu.

Daha sonrasını Zalime halledebilirdi. Dileklerin yerine gelmesi gücünün şurubun içine yedirilmesi kesinlikle cadılara göre bir işti. Bunun için de karmakarışık bir dil bilmek gerekiyordu – bizim sözcüklerimizden oluşan, ama tamamen bambaşka anlamlarda kullanılan bir dil. Hiçbir sözcük bildiğimiz anlamı içermiyordu. Örneğin, *erkek çocuk* sözcüğü *dünya* demekti, *kız çocuk* da *fıçı*, *gezmeye gitmek* ise *patlamak* demekti; *bahçe bavul* anlamına geliyordu, *görmek* sözcüğü *çekmek*, *köpek* ise *yudum* demekti, *renkli hemen*, *birdenbire* de *duyarsız* anlamına geliyordu. Eğer bir örnek vermemiz gerekirse "Bir oğlanla bir kız bahçede gezerken, birdenbire renkli bir köpek gördüler" cümlesi cadıların dilinde "Bir dünya ile bir fıçı bavulun içinde patladı, duyarsızca hemen bir yudum çektiler" şeklinde anlatılıyordu.

Zalime bu dili iyi biliyordu. Bu dile sahip olmayan biri reçetedeki yazılardan hiçbir şey anlayamazdı, ancak tam bir deli saçmalığı derdi:

Ustalığı ele al,
Oku, üfle, dile, kal
Bir nefeste püf diye
Kavanozdaki gazlar,
Çat diye çatlasınlar!

Pompala, hoppala,
Kazanda coppala,
Zıppala, mıppala,
Baharatı bol ola
Kaynasın ballı-kola!

Kıpır, kıpır tıpalar,
Batakta batıp çıkar,
Gıcık, gıcık gıcıklar,
Derinliği bu kadar,
Ölç bakalım ne kadar?
Tepeden tırnağa,

Yel yepelek, sekerek,
Kursakta kalsın, varsın,
Ne varsa yenilecek, içilecek.

Yazılar bunun belki beş katı uzayıp gidiyordu. Ama örnek olarak bu kadarı yeter.

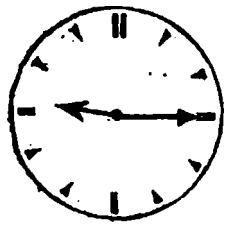
Zalime bütün bunların çevirisini yaptıktan sonra, teyze ile yeğeni laboratuvarın bütün ışıklarını söndürüp geri kalan büyüleri tamamlamak üzere yarışırcasına çalışmaya başladılar. Tıpkı uykuda insanın boğazına çöken karabasanlar gibi birtakım hayaletler karanlıkta görünüp kayboluyorlardı.

Havada alev hortumları oluşuyor, bunlar hırıltılarla birbirlerinin üzerinde yükseliyor, iç içe geçip dolanıyor, küçük bir kurtçuk haline gelene kadar büzülüyor, sonra da vücudu olmayan bir kuş gagası onu hemen kapıveriyordu; derken gri renkli bir bulut peyda oluyor, bulutun içinden kuyruğundan asılmış bir köpek iskeleti sarkıyor,

sonra da bunun kemikleri ışık saçan yılanlara dönüşüyor ve top gibi yumak olup yerde yuvarlanıyordu. Göz yuvaları oyuk olan bir at kafası diliyle yalanıyor ve korkunç kahkahalar atarak kişniyordu. İnsan suratlı küçük fareler, cam fanusun çevresinde halka olmuş dönüp duruyorlardı. Koskocaman mavi renkli bir tahtakurusunun üzerine ata biner gibi oturmuş cadıyla sarı renkte dev bir akrebin sırtında oturan büyücüyse sanki bir yarışmadalarmış gibi dört dönüyor, bu arada pembe renkli sülükler de tavandan aşağı yağmur gibi dökülüyorlardı. İnsan büyüklüğünde kapkara bir yumurta çatlıyor ve içinden sürüyle simsiyah eller dışarı fırlayarak örümcekler gibi etrafa yayılıyorlardı; bir kum saatinin kumları aşağıdan yukarı doğru akıyor, karanlıkta ışık saçan bir balık ortalıkta dolaşıyordu; üç tekerlekli bir bisikletin üstündeki minicik bir robot, elindeki mızrağı taştan yapılmış bir güvercine saplıyor, güvercin dağılıp toz oluyordu; dazlak kafalı dev gibi bir adam açıkta duran göğüs kafesini akordiyon gibi oynatarak çalıyordu ...

Böylece, hayaletler birbiri ardına, dönüp dolaşıp sonunda cam fanusun içindeki şuruba karışıyor ve her seferinde sıvı, kızgın demir batırılmış gibi cazırtılarla köpürüp kaynıyordu.

Son bir defa birbirine karışan hayaletler tuhaf bir patlama sesiyle Dilek Şurubunun içindeki yerlerini almalarının ardından soğuk ateşten yapılan cam kazanın içindeki sıvı, portakal sarısı bir renge dönüşüp parlamaya başlamıştı. Ardından da Şarlatan ışıkları tekrar yaktı.

O ve teyzesi iyice yorgun düşmüşlerdi. Fakat zaman acımasızca ilerliyordu ve oturup dinlenecek vakitleri yoktu. Büyünün son kısmını tamamlamak için gereken gücü bulmalarını içtikleri bazı özel haplar sağlayacaktı.

İşlemin dördüncü ve son bölümü, bizim zaman ve mekân dediğimiz bilinen dünyamızda gerçekleşemezdi. Bunun için dördüncü boyuta atlamak gerekiyordu. Zaten reçete de, bizim dünyamızda hiçbir zaman bulunmayan, dördüncü boyuttaki olayları ve eşyaları belirleyen bir dille yazılmıştı ve çevirisi bu dünyada asla yapılamazdı.

Bütün dilekleri ters olarak algılayacak gücü şurubun içine yerleştirmeye yarayacak bu son ve çok önemli işlemden kaçınmak olanaksızdı.

Bunun için tarifte şu sözler yer alıyordu:

Vurduğunda vur fırtsın,
Titrepatla kıravaz:
Saçmatakan kancakos
Kalpatapan vayavaz!

Zemzehirin çılçığlık
Haykırıkın saldırık
Dellendirik ölümcük

Öfketapın yeryatas
Gacıguyur tepetas
Köpürüktür çim ezer,
Korkutağın teztezer.

Gurul vurur meydana
Kalkanaka toztozun,
Kantanaka-kaybala!

Katıfıçın devirgen?
Vurduğunda vur fırtsın
Kalpatapan vayavaz!

Reçetenin bu bölümünü başlangıçta cadı da büyücü de tam olarak çözemedi. Fakat bu kısmın yalnızca ve yalnızca dördüncü boyutta anlaşılacağını biliyorlardı, oraya gitmekten başka hiçbir çareleri de yoktu.

Aslında bu dördüncü boyut, öyle uzakta falan değil, burada, dünyamızdadır; ama bizim gözümüz ve kulağımız buna göre yaratılmadığı için biz onu algılayamayız.

Zalime teyzenin bu konuda pek fazla bilgisi yoktu, fakat İblis Şarlatan bir boyuttan diğer bir boyuta nasıl atlanacağını çok iyi biliyordu.

Gidip bir enjektörle garip biçimli küçük bir şişe getirdi. İçinde renksiz bir sıvı vardı.

Üzerinde,

"Lusifer'in

Saltolu boyut

Dönüştürücüsü" yazılıydı.

"Doğrudan damara şırınga edilmeli" dedi büyücü.

Zalime de gözlerini kırparak bunu kabul etti.

"Şimdi, seni boşuna okutmadığımı görüyorum, oğlum. Bunu hiç denemiş miydin?"

"Biraz, Zali. Ara sıra, bazen araştırma bazen de eğlence amaçlı kısa yolculuklar yapmıştım."

"Öyleyse, hemen gidelim."

"Fakat seni uyarıyorum sevgili teyzeciğim, bu işe tamamen tehlikesiz demek çok yanlış olur. Aslında bütün mesele dozun iyi ayarlanmasında."

"Ne demek bu?" diye sordu cadı.

Şarlatan da kadının o an için hiç hoşlanmadığı bir şekilde kıkırdadı.

"Bu demek oluyor ki" diye devam etti, "sen herhangi bir zamana gidebilirsin, Zalicim. Doz birazcık az olursa ikinci boyuta düşersin; işte o zaman yamyassı olursun, tıpkı bir film parçası gibi. Önün arkan bile belli olmaz. Üstelik kendi gücünle bizim üçüncü boyutumuza geri dönemezsin. Belki bütün ömrün boyunca iki boyutlu bir film parçası olarak kalırsın, benim zavallı yaşlı kızım. Ama eğer doz fazla gelirse beşinci veya altıncı boyuta çıkarsın. Bu yüksek boyutlar öyle karışıktır ki, hangi parça sana ait, hangisi değil, bilemezsin. Belki yarım bir şekilde geri dönersin veya parçaların yanlış yerlere yerleşmiş olur – tabii ki eğer dönebilirsen."

Birkaç saniye boyunca sessizce birbirlerine baktılar.

Kadın, yeğeninin bundan sonra da kendisine ihtiyacı olduğunu

biliyordu. Şeytanarşivatmasyondehalkolcehennemi Dilek Şurubu tam olarak hazır olmadıkça, teyzesini gözden çıkaramazdı. Büyücü de onun bunu bildiğinin farkındaydı.

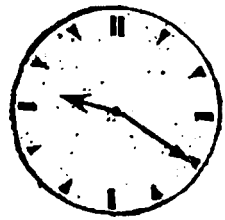
Cadı hınzırca gülümsedi.

"Pekâlâ" diye yavaşça konuştu, "gerekli işlemleri yüzde yüz doğru yapacağına eminim. Senin bencilliğine güveniyorum, sevgili oğlum."

Büyücü renksiz sıvıyı enjektöre çekti, ardından ikisi de sol kollarını sıvadılar; Şarlatan dozu iyice ayarladı ve önce teyzesine sonra da kendisine iğneyi yaptı.

İkisinin de konturları önce titreşip belirsizleşti, enleri boylarına, boyları enlerine karıştı, sonra ikisi de görünmez oldular.

Soğuk ateşten fanusun içinde, kendiliğinden garip hareketler olmaya başladı ...

"Ben dâhi olmalıyım!" diye söyleniyordu karga. "Evet, kesinlikle – harika bir dâhi! Bu dâhiyane fikrimden dolayı kendimi parçalamak istiyorum. Bir daha asla akıl yürütmeyeceğim, yemin ederim ya da ömrüm boyunca yaya yürürüm. Düşünmek bir işe yaramıyor, hatta hiç de hoş olmayan şeylere sebep oluyor."

Fakat kedi onu dinlemiyordu, biraz daha yukarıya, kulenin eğik damının başladığı noktaya kadar tırmanmıştı.

"Gerçekten başardı!" diye söylendi Yakup kendi kendine. "Bir yaşıma daha girdim, başardı işte!"

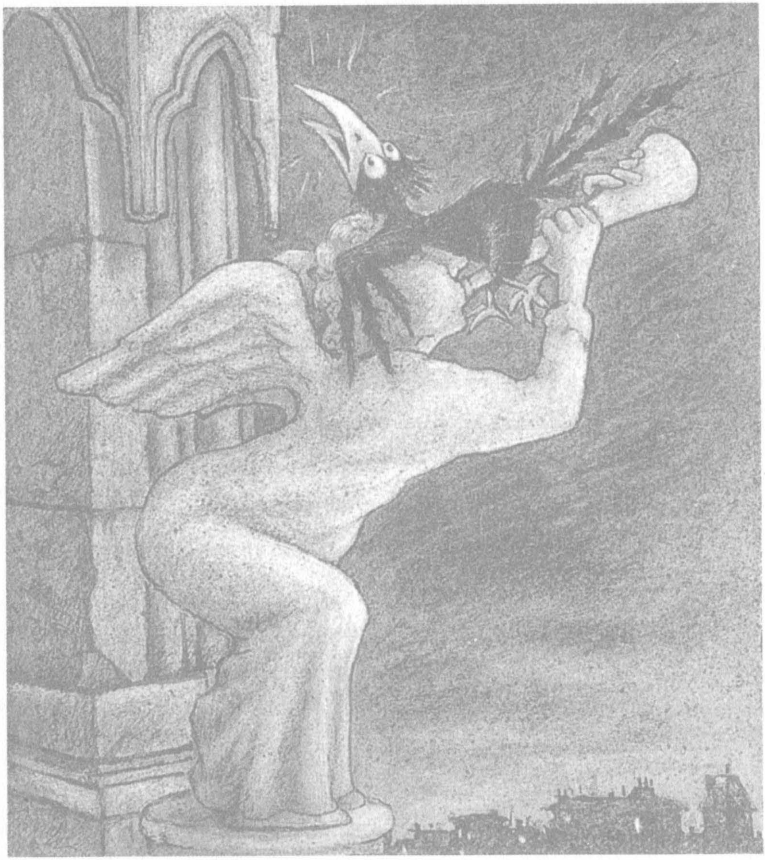
Son gücünü toplayıp kedinin yanına uçtu, fakat karanlıkta onu göremedi. Mahşer günü borusunu çalan bir melek heykelinin üzerine kondu, etrafına bakındı.

"Fuli, neredesin?" diye seslendi.

Cevap yoktu.

Karanlığa doğru gaklamaya başladı: "Çana kadar ulaşsan bile ... heyy küçük şövalye ... ikimiz birlikte çanı çalsak bile ... olmaz, yararı yok ... çünkü ... onu *hemen* çalarsak ... yeni yıl çanı değil ki ... rastgele bir çan sesi. Söz konusu olan bu değil, gece yarısı duyulacak çan sesi olmalı ..."

Kulenin çevresinde, taş heykellerin arasında rüzgârdan başka ses çıkaran yoktu. Yakup boru çalan meleğin başına sıkıca yapışıp var gücüyle bağırdı: "Heyy, kedicik, burada mısın yoksa düştün mü?"

Bir an yukarlardan bir yerlerden bir miyavlama sesi geldiğini sandı. Kendini karanlığa bırakıp sese doğru uçtu, birkaç kere havada dalgalandı, yalpaladı.

Gerçekten de Fuli –ne olduğunu bilemeden– kulenin çatı penceresine ulaşmıştı; oradan kuleye girebilirdi. Yakup yanına konduğunda artık bütün gücü tükenmiş durumdaydı. Bayıldı ve içeri doğru yuvarlandı, neyse ki düştüğü yer çok yüksek değildi. Kürk yumağı gibi yuvarlanıp çanaklığın tahta kenarına serildi.

Yakup hemen aşağı sekti, gagasıyla onu itiştirdi. Fakat küçük kedi kıpırdamıyordu.

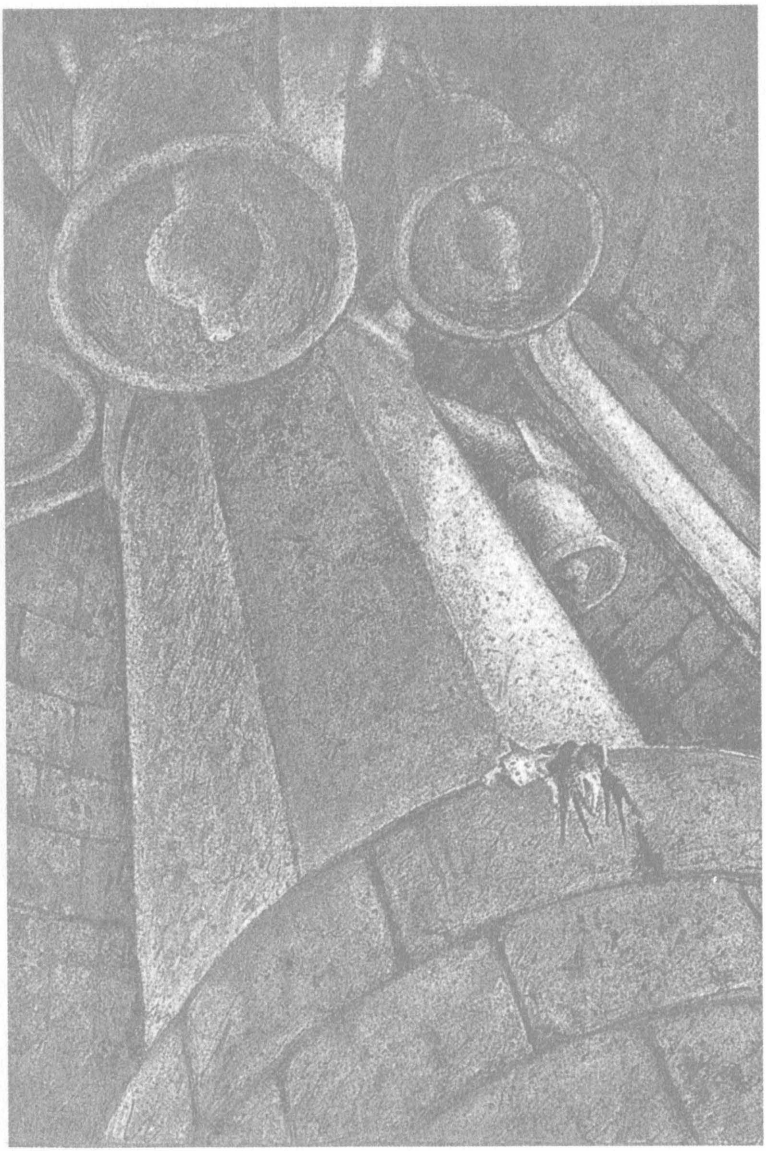
"Fuli" diye inledi karga, "öldün mü?"

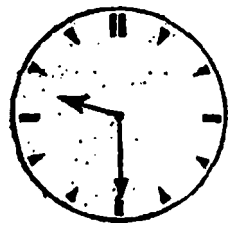
Cevap alamayınca başını eğdi, iliklerine kadar ürperdi.

"Şunu kabul etmek gerek, kedicik" diye fısıldadı, "her ne kadar fazla aklın olmasa da sen bir kahramansın. Var olsalardı, kibar ataların seninle gurur duyarlardı."

Sonra onun da gözü karardı ve yana devrildi. Kulenin tepesinde rüzgâr cirit atıyor, içeriye karları dolduruyordu, iki hayvanın üstü yavaş yavaş karla örtülüyordu.

Hemen yakında, başlarının üzerinde eskimiş kararmış kirişlerden, dev gibi kocaman çanlar, hayal gibi suskun sarkıyor, tüm görkemleriyle yeni yılı selamlamaya hazır bir şekilde bekliyorlardı.

Soğuk ateşten yapılan fanusun içinde, kuyruğu gök kuşağını andıran kocaman altın bir balık sanki çıldırmış gibi dönüp duruyor, şurup da girdap yaparak dalgalanıyor ve içinden şimşekler, kıvılcımlar saçılıyordu.

Şarlatan ile Zalime dördüncü boyuttan dönmüşler ve yorgun düşmüş bir halde koltuğa yığılmışlardı. Üstlerindeki gerginliği atmak için aslında biraz dinlenseler iyi olurdu, ama bunu asla yapamazlardı, çünkü o zaman hayatları tehlikeye girerdi.

Cam gibi gözlerle kavanoza bakıyorlardı.

Şurup aslında hazırdı, ama yaptıkları bu şeytanca işin tam olması için bir güçlüğü daha aşmaları gerekiyordu, ki bu da en zor olanıydı. Yani artık hiçbir şey *yapmamaları* gerekiyordu.

Parşömen rulosundaki reçetenin son talimatına göre, kavanozdaki sıvının içindeki bütün pütürcüklerin tamamen erimesini ve sıvının durulmasını beklemeliydiler. Bu gerçekleşene kadar *hiçbir şekilde* ne *bir şey sorabilirler* ne de herhangi bir soru *düşünebilirlerdi.*

Her soru (örneğin: "Başarılı olacak mı?" veya "Bunu neden yaptım?" ya da "Ne anlamı var?" yahut "Şimdi ne olacak?") bir kuşku belirtisiydi. Ve bu son anda hiçbir şeyden kuşku duymamak gerekiyordu. Hatta insan, neden kuşku duymaması gerektiği sorusunu bile aklından geçirmemeliydi.

Sıvı tamamen durulup şeffaf ve berrak bir hal almadıkça, yani

son derece duyarlı ve hareketliyken, her türlü duygu ve düşünceden olumsuz bir şekilde etkilenebilirdi. En ufak bir kuşku, bütün sıvının bir atom bombası gibi patlayıp yalnız büyücü ve cadıyı değil, Karabasan Villası'nı, hatta bütün mahalleyi havaya uçurmasına yeterdi.

Herkes bilir ki birisinden istenecek en zor şey, hiçbir şey *düşünmemesidir*. Örneğin normalde aklınızda sürekli kangurular yoktur. Ama birisine şimdi hiçbir şekilde beş dakika süreyle kanguruları aklına getirmeyeceksin, derseniz, ne olur – kanguruyu düşünmemek için ne yapar? Sadece bir olanak vardır: Ne olursa olsun fark etmez insan başka bir şey düşünmeye konsantre olmalıdır.

Şarlatan ile Zalime de oturmuş, korku ve heyecanla, gözleri yuvalarından fırlamış, şurupla ilgili hiçbir şey düşünmemeye çalışıyorladı.

Büyücü kısık bir sesle, küçükken Çocukçölünde öğrendiği şiirleri sıralıyordu (Çocuk*çölü*, normal insanların Çocuk*bahçesi* dediği yerdir, kötü büyücüler oraya gider).

Monoton bir sesle, nefes almadan mırıldanıyordu:

"Şimdi küçük domuzum,
Saçlarım pis kokar.
Acımasız, huysuzum,
Büyüyünceye kadar."

Veya:

"Oğlan kurbağacığın kafasını kopardı,
Sevincinden hopladı,
İyilik aptallıktır,
Kötülükten zevk aldı."

Veya:

"Sinek bacağı koparır,
Kuş daha yavruyken.
Çubuk önce bükülür,
Çengel olayım derken."

Hatta sonunda çok küçükken annesinin ona söylediği ninnileri bile söyledi:

"Uyu bebeğim uyu,
Babanın asildir soyu,
Yarasadır, bütün gece dolaşır,
Kanını emdiği insanlara ulaşır,
Uyu bebeğim uyu,

Em bebeğim, em,
Dişlerin çıksın hemen,
Sen de babana benze,
Dön, dolaş, geze geze!"

Veya daha başka şiirler, şarkılar mırıldanıyordu.

Bu sırada Zalime Vampirsoy da, sıfır yılında yüzde 0,6 faizle bankaya yatırılan bir gümüş liranın, bugün faizin faiziyle ne kadara ulaşacağını hesaplamakla meşguldü; tabii böyle bir bankanın aradan geçen onca yıl boyunca ayakta kaldığını varsayarak. Bunu bütün para cadılarının bildiği bir formülle yapıyordu:

$$Kn = Ko(1+i)^n$$

Sonuç olarak, günümüze kadar gelemediği halde, dünyamız bü-

yüklüğünde birkaç tane altın küreye eş değerde bir toplam çıkarmıştı. Hesap kitap yapmaya hiç durmadan devam ediyordu, çünkü bunu yaşamı pahasına yapıyordu.

Dakikalar geçtikçe –şurup hâlâ berraklaşıp durulmamıştı– Şarlatan'a, ince uzun vücudu, kıvrılıp bir soru işaretine dönmüş gibi geliyordu. Zalime de, gözünün önünde canlanan sayı dizileri, sanki küçücük birer soru işaretine dönüşüp bir türlü düzene girmek istemiyorlarmış duygusuna kapılıyordu.

"Tüm klonlanmış genler adına!" diye sonunda patladı Şarlatan, "Daha fazla dayanamayacağım, başka bildiğim şiir kalmadı ..."

Zalime dehşet içinde fısıldadı: "Ben bilançoyu iyice karıştırdım ... Eşittir ... eşittir ... eşittir diye düşünüp duruyorum ..."

Şırakk!

Büyücü kuşkularından kurtulması için teyzesinin suratına bir tokat patlattı.

"Ay!" diye çığlık attı cadı şaşkınlıkla. "Dur!" O da yeğeninin yanağına bir şaplak indirdi, adamın gözlüğü fırlayıp yere düştü.

Derken, ikisi arasında bir dövüştür başladı, doğrusu çıkardıkları seslere diyecek yoktu.

Sonunda durup yerde oturarak birbirlerine baktılar. Nefes nefese kalmışlardı, teyzenin burnu kanıyordu, yeğenin gözü morarmıştı.

"Kişisel bir kastım yoktu, Zali" dedi Şarlatan, sonra soğuk ateşten yapılan kazana işaret etti. "Bak şuna!"

Kuyruklu yıldızın ışık saçarak dönmesi durmuş, bulanıklık kalmamış, Şeytanarşivatmasyondehalkolcehennemi Dilek Şurubu gökkuşağı renkleri içinde pırıl pırıl parlıyordu.

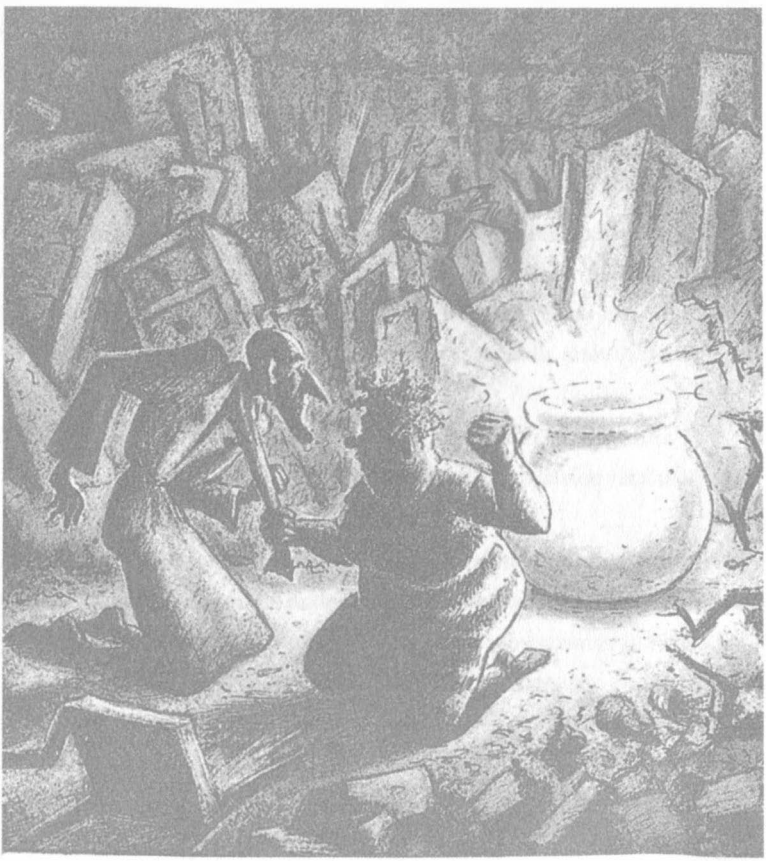
İkisi de rahatlamış olarak derin birer nefes aldılar.

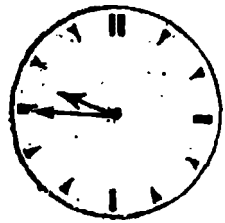
"Tokat akıllıca bir fikirdi. İyi bir çocuksun oğlum" dedi Zalime.

"Bak şimdi teyzeciğim" dedi Şarlatan, "artık tehlike geçti. Şimdi, ne isteyeceğimizi iyi düşünmeliyiz. Bunu canu gönülden yapmalıyız, öyle değil mi?"

"Tamam" diye teyze gözlerini devirerek karşılık verdi.

Şarlatan, sinsice sırıttı. Elbette bunu söylerken bir art düşüncesi vardı. Teyzesi şaşıp kalacaktı.

Karga ile küçük kedi tekrar kendilerine geldiklerinde önce rüya gördüklerini sandılar. Soğuk soğuk esen rüzgâr dinmişti, etrafta çıt çıkmıyordu ve gökyüzünde yıldızlar pırıl pırıl parlıyordu. Kargayla kedi artık üşümediklerini fark ettiler. Çan kulesinin balkonuna da altın renkli garip bir ışık vurmuştu. Yıllardan beri kulenin çatı penceresinin dışında kenti seyreden taş heykellerden biri içeriye doğru dönmüş, öylece duruyordu. Fakat artık taştan değildi, canlanmıştı.

Altın sırmalı uzun bir mantosu olan ve omuzlarına karlar birikmiş, zarif görünüşlü yaşlı bir adamdı. Başında bir rahip başlığı, sol elinde bir asa vardı. Gür beyaz kaşlarının altındaki açık mavi gözleriyle iki hayvana dostça, ama belki birazcık da şaşkınlıkla bakıyordu.

İlk anda insan onu Noel Baba sanabilirdi, ama kesinlikle değildi, çünkü sakalı yoktu. Hiç Noel Baba'nın traş olduğu görülmüş şey midir?

İhtiyar adam yavaşça sağ elini kaldırdı; Yakup ile Fuli birdenbire konuşamadıklarını, hatta kıpırdayamadıklarını hissettiler. İkisi de hem korkuyorlardı hem de garip bir güven duygusu hissediyorlardı.

"Sizi gidi yaramazlar" dedi yaşlı ve nazik adam. "Sizi buraya, yukarıya getiren ne?"

Onlara yaklaşıp daha iyi görmek için eğildi. Gözlerini kırpıştırıyordu, herhalde miyoptu.

Kargayla kedi, oturdukları yerden ona bakıyorlardı.

"Ama ne istediğinizi biliyorum" diye devam etti yaşlı adam. "Buraya çıkıncaya kadar epeyce bağırıp çağırdınız. Güzelim yeni yıl çanımın sesini aşırmak istiyordunuz. Doğrusu, bunu size hiç yakıştıramadım. Ben Aziz Silvester'im, şakadan anlarım, ama sizin burada yapmak istediğiniz şey kötü bir şaka, değil mi? İyi ki vakitlice yetiştim."

İki hayvancık itiraz etmek istediler, ama konuşamıyorlardı.

Aziz Silvester devam etti: "Siz herhalde benim, yılda bir defa, birkaç dakikalığına, ne olup bittiğine bakmak için buraya geldiğimi bilmiyordunuz. Bana yapmak istediğiniz bu şaka için sizi bir süreliğine taşa çevirip şuraya, sütunların arasına yerleştirebilirim, ki bunu yapacağım. Hiç değilse yarın sabaha kadar, yaptığınızı düşünesiniz diye. Ama önce bana söylemek istediğiniz şey neymiş, onu duymak istiyorum."

Ancak hayvanlar hâlâ hareket edemiyorlardı.

"Birdenbire dilinizi mi yuttunuz?" diye sordu Aziz Silvester şaşkınlıkla, ama sonra hatırlayarak devam etti: "Ah, ah, özür dilerim ... unutmuşum ..."

Eliyle yeniden bir şeyler yaptı. "Şimdi konuşabilirsiniz. Ama güzelce, sırayla ve lütfen bana yalan söylemeyin!"

Nihayet bizim yanlış anlaşılan kahramanlar, gaklayarak, miyavlayarak kim olduklarını, buraya neden geldiklerini, büyücüyle cadının kötü planlarını bir bir anlattılar. Heyecanla bazen ikisi birden konuşuyor, ama böyle zamanlarda Aziz Silvester onları anlamakta güçlük çekiyordu. Fakat dinledikçe yaşlı adamın gözleri dostça parlamaya başladı.

İblis Şarlatan ile Zalime Vampirsoy kendi kendilerini içinden çıkılmaz bir duruma sokmuşlardı.

Büyücü, biraz rahatlamak ve iyice düşünmek için dinlenmeleri gerektiğini söylediğinde, sinsice bir plan yapmıştı. Teyzesini hazırlıksız yakalayıp atlatmak istiyordu. Dilek Şurubu hazırdı, artık teyzesine ihtiyacı kalmamıştı. Sihirli içkinin akıl almaz gücünü yalnız başına kullanmak için teyzesini devre dışı bırakmaya karar vermişti. Fakat Zalime de aynı amaçla, güya böyle bir dinlenmeye razı olmuştu. O da artık yeğeninden kurtulması gerektiğini düşünüyordu.

İkisi de aynı anda bütün sihirli güçlerini topladılar ve birbirlerini sihirli bakışlarıyla felç etmek üzere hazırlandılar. Karşı karşıya oturuyor ve gözlerini birbirlerine dikmiş bakışıyorlardı. Aralarında sözsüz ama müthiş bir savaş başlamıştı. Fakat kısa sürede ikisinin de irade gücünün aynı kuvvette olduğu belli oldu. Ve öylece, konuşmadan, kımıldamadan oturdular, harcadıkları enerji yüzünden şakır şakır terlemeye başlamışlardı. İkisi de birbirini gözden kaçırmıyor, canla başla karşısındakini hipnotize etmeye çalışıyordu.

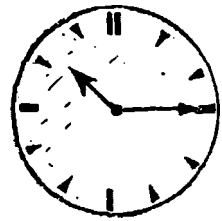
Tozlu rafların arasında kışı geçirmeye niyetlenmiş şişman bir sinek birdenbire canlanıverdi ve laboratuvarın içinde uçmaya başladı. Keskin bir güneş ışığı gibi güçlü bir enerjinin kendisini çektiğini hissetmişti. Fakat bu ışık değildi, aksine cadıyla büyücünün gözlerinden fışkıran ışınlar, ikisi arasında bir elektron akımı oluşturmuştu. Sinek tam bunların kesiştiği noktaya gelince, yavaşça pıt diye yere

düştü, bacağını bile kıpırdatamadı. Kısacık ömrünün geri kalan kısmında öylece kalakaldı.

Fakat teyze ile yeğen de kıpırdamıyorlardı. Her ikisi de karşısındaki tarafından hipnotize edilmişti ve elbette bu sebepten, hipnotizmaya bir son veremiyorlardı.

Yavaş yavaş aptalca bir şey yaptıkları kafalarına dank etti, ama artık çok geçti. Parmaklarını oynatacak halleri bile yoktu; ne kafalarını başka tarafa çevirebiliyor ne de hiptonizmayı kesmek için gözlerini kapatabiliyorlardı. Zaten biri yapmadan öteki bunu *yapamazdı*; çünkü o zaman ötekinin gücüne karşı koyamazdı. Büyücü bu işe son vermeden, cadı son veremezdi; cadı bitirmeden büyücü bitiremezdi. İçine düştükleri bu zor durum kendi suçlarıydı. Büyücü çevrelerinde buna Circulus Vitiosus derler; bu uğursuz döngü anlamına gelen bir terimdi.

"Öğrenmenin sonu yoktur" dedi Aziz Silvester. "İşte bizlerin de yanılabileceği görülüyor. Sizlere haksızlık ettim küçük dostlarım, affınızı dilerim."

"Önemi yok, efendimiz" diye yanıtladı Fuli, zarif bir pati hareketiyle, "böyle şeyler en kibar çevrelerde bile olabilir."

Yakup da ekledi: "Bağışlandınız efendim, dert etmeyin. Ben bana kötü davranılmasına alışığım."

Aziz Silvester bıyık altından güldü, ama sonra hemen ciddileşti.

"Ne yapalım şimdi" diye endişeyle sordu. "Anlattıklarınız çok korkunç şeyler!"

Fuli, yüksek makamdan gelen bu beklenmedik desteğe heyecanlanarak bir öneride bulundu: "Acaba efendimiz, çanları bizzat kendileri çalmak lütfunda bulunurlar mı ..."

Fakat Aziz Silvester başını iki yana salladı.

"Hayır hayır, canlarım, öyle olmaz! Asla öyle olmaz. Dünyada her şeyin bir düzeni vardır, zamanın, mekânın, eski yılın bitip yeni yılın başlamasının; üstelik böylesine cüretkâr hareketlerle bir şeyler değiştirilemez, yoksa her şey alt üst olur ..."

"Ben demedim mi?" diye söylendi karga suratını asarak. "Hiç işte! Hepsi boşunaydı. Bütün dünya şeytana kalsa bile, düzen bozulmamalıymış!"

Aziz Silvester, Yakup'un yakışık almayan sözlerini duymadı, çün-

kü başka şeyler düşünmeye başlamıştı. "Haa, evet, evet kötülük, hatırlıyorum ..." Derin bir iç çekti: "Aslında kötülük nedir ve neden dünyada olmak zorunda? Biz yukarıda bunu tartışıp duruyoruz, fakat gerçekten de bu bizler için bile büyük bir bilmece."

Gözleri uzaklara dalmıştı, ama sonra toparlanıp sözüne devam etti.

"Bakın küçük dostlarım, sonsuzluk açısından bakıldığında, kötülük zaman içinde olduğundan çok başka türlüdür. Aslında kötülük eninde sonunda iyiliğe hizmet eder. Yani bir tür çelişki içerir. Daima iyiliğe üstün gelmeye çalışır, ama ancak iyilik varsa var olabilir. Gün gelir de mutlak egemenliğini kurmaya karar verirse ilk önce üstün olmak istediği iyiliği ortadan kaldırmak zorundadır. Bu yüzden kötülük, ancak mükemmele erişemediği sürece var olabilir. Eğer gücü tam olursa, kendi kendisini yok eder. Bunun için sonsuzluk içinde yer almaz. Sonsuza kadar var olacak olan şey yalnızca iyiliktir, çünkü onun kendi içinde bir çelişkisi yoktur ..."

"Heeyy!" diye Yakup Sarsak bağırararak gagasıyla sırmalı mantoyu çekiştirdi: "Kusura bakmayın efendim –pardon efendimiz diyecektim– ama şu anda bunun için zamanımız yok. Siz felsefe yapmayı bitirinceye kadar, iş işten geçmiş olacak."

Bu yüzden de Aziz Silvester, yaşadıkları ana dönmek zorunda kaldı.

"Nasıl?" diye gülümseyerek sordu. "Biz neden bahsediyorduk?"

"Şundan efendimiz" diye açıklamaya başladı Fuli. "Yani, korkunç felaketi önlemek için, mutlaka hemen bir şeyler yapmamız gerektiğini söylüyorduk."

"Aa evet, evet" dedi Silvester, "fakat ne?"

"Galiba efendimiz, bizi yalnızca bir mucize kurtarabilecek. Siz

kutsal birisiniz. Acaba basit ve küçücük bir mucize gösteremez miydiniz?"

"Basit bir mucize mi!" diye azıcık ürkerek tekrarladı Silvester. "Sevgili küçük dostum, mucizeler senin zannettiğin kadar basit değildir. Yukarıdan emredilmedikçe, hiçbirimiz mucize gösteremeyiz. Önce benim Yüksek Makam'a bir dilekçe sunmam gerekir, kabul edilmesine gelince, o da belli olmaz – uzun zaman alır."

"Ne kadar uzun?" diye sordu Fuli.

"Aylar, yıllar, belki yüzyıllar ..." diye karşılık verdi Silvester.

"Çok uzun!" diye gakladı Yakup. "Biz almayalım. Bizim hemen, şimdi bir şeyler yapmamız gerek."

Aziz Silvester'in bakışları gene uzaklara daldı.

"Mucizeler" dedi saygılı bir tavırla, "dünyanın düzenini bozmaz; büyücülük değildir, yeraltındaki sınırlı aklın kavramayacağı yüce bir düzenin eseridir ..."

"Doğrudur" diye bağırdı Yakup Sarsak. "Ama ne yazık ki, bizim işimiz büyücülükle, üstelik bu gece, hem de çok acele."

"Evet, evet" dedi yüce düşüncelerinden sıyrılmakta güçlük çeken Aziz Silvester, "doğrusu sizi anlıyorum küçük dostlarım, fakat korkarım ki sizin için yapabileceğim pek fazla bir şey yok. Kendi başıma hareket etmeme izin verileceğine de emin değilim. Fakat madem ki ayrıcalıklı olarak burada bulunuyorum, belki küçük bir şans vardır ..."

Fuli kargayı dürttü: "Gördün mü, bize yardım edecek."

Yakup kuşkuyla cevap verdi: "Bakalım."

"Az önce yanlış anlamadıysam" diye söze başladı Aziz Silvester: "Yeni yıl çanlarının bir tekinin sesi, etkinin değişmesine yetecek, şu ... atmasyondehalkol ..." derken takılıp kaldı.

"Şeytanarşivatmasyondehalkolcehennemi Dilek Şurubu" diye hemen devam ettirdi Fuli.

"Doğru" dedi Aziz Silvester. "Böylece onun ters etkisi ortadan kalkmış olacak. Öyle miydi?"

"Evet, aynen öyle duyduk" dedi kedi, karga da onu desteklercesine başını salladı.

"Ve böylelikle korkunç olay tersine çevrilmiş olacak, diyorsunuz."

"Elbette" dedi Yakup. "Fakat, tabii, o iki şeytanın bundan haberi olmamalı. Onlar kötülük için sözde iyi şeyler dileyecekler, ama dilekleri aynen yerine gelecek."

"Pekâla, pekâlâ" diye düşünceli düşünceli mırıldandı Silvester. "Yeni yıl konserimden tek bir sesi size armağan edebilirim. Umarım, kimse bunun eksikliğini fark etmez."

"Fark etmez efendimiz" diye heyecanla atıldı Fuli, "bir konserde tek bir sesin fazla veya eksik olması önemli değildir, bunu her şarkıcı bilir."

"Birkaç tane daha olsa, olmaz mıydı?" diye sordu Yakup. "Yani her ihtimale karşı demek istiyorum."

"Kesinlikle daha fazla olmaz" dedi Aziz Silvester, gayet sert bir tonla. "Bu bile çok aslında, çünkü dünyanın düzeni ..."

"Anladık!" diye onun sözünü kesti karga. "Bir soralım dedik! Fakat bu nasıl olacak efendimiz? Siz şimdi çana vurursanız, iki hain sesi duyar ve uyarılmış olur."

"Şimdi çalmak mı?" diye Aziz Silvester irkildi. "Şimdi çalmak anlamsız olur, çünkü o zaman bu yeni yıl çanı olmaz. O yalnızca gece yarısında çalınır. Hep de öyle olacak, çünkü yılın sonu ile başı ..."

"Tamam, tamam!" diye sabırsızca homurdandı karga: "Düzen meselesi. Ondan sonra da zaten artık çok geç kalınmış olur."

Fuli ona susması için uyardı.

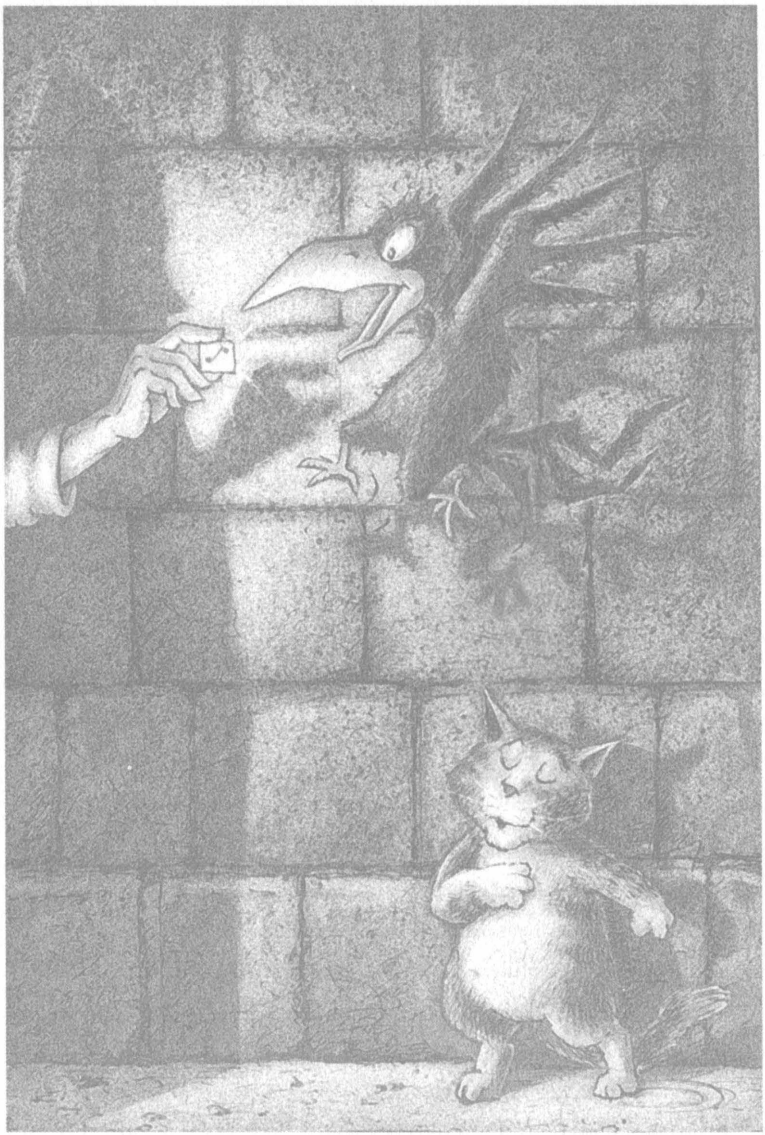
Aziz Silvester'in bakışları gene uzaklara dalmıştı. Birdenbire sanki daha uzamış, daha heybetli olmuştu.

Konuşmaya başladı:

"Sonsuzluk âleminde biz, zaman ve mekânın dışında yaşarız. Orada öncelik ve sonralık yoktur; neden ve sonuç birbirini izlemez, aksine hep var olan bir bütündür. Bunun için aslında yılbaşında çalınacak olan çan sesini size armağan edebilirim. Sonsuzluktan gelen birçok bağış gibi onun da sonucu nedeninden önce oluşacaktır."

Hayvancıklar birbirlerine baktılar. Aziz Silvester'in ne dediğini her ikisi de anlamamıştı. Silvester dikkatle parmaklarını çanın yuvarlak gövdesinde dolaştırıyordu, birden elinde küçük parlak bir buz parçası göründü. Baş parmağıyla işaret parmağı arasında tutarak onu iki hayvana doğru uzattı. Onlar da buzu iyice incelediler. Buz kristalinin ortasında, tek bir nota biçiminde harika güzellikte bir ışık parlıyordu.

"İşte" dedi Silvester, "bunu alın, hemen oraya gidin ve gizlice şeytan bilmem ne şurubunun içine atın. Ama sakın düşürmeyin, kaybet-

meyin, çünkü bu tektir, ikincisini vermem imkânsız."

Yakup Sarsak dikkatle buz parçasını gagasının arasına aldı ve artık "hımmm! hımm!"dan başka bir şey diyemediğinden başını birkaç kez salladı.

Fuli de ayacıklarını bükerek zarifçe eğilip selam verdi: "Saygıyla teşekkürlerimizi sunarız, efendimiz" diye miyavladı. "Güveninize layık olacağız. Fakat bize son bir akıl veremez miydiniz? Oraya vaktinde nasıl ulaşabiliriz?"

Aziz Silvester ona baktı, gene çok uzaklara dalmıştı; sonsuzluktan sıyrılıp döndü.

"Ne dedin küçük dostum?" diye sordu ve yüzü kutsal kişilerin gülümsemesiyle aydınlandı. "Neden söz ediyorduk şimdi biz?"

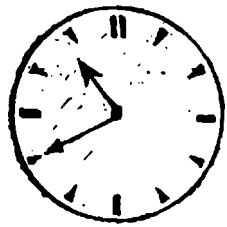
"Özür dilerim" diye mırıldandı küçük kedi, "şey, ben diyordum ki, galiba tekrar kuleden aşağı inmek çok zor olacak. Zavallı Yakup'un da gücü kalmadı."

"Yaa, yaa" diye onayladı Silvester, "ama sanırım bu sorun olmayacak. Bu nota sayesinde uçacaksınız ve birkaç saniye içinde villada olursunuz. Birbirinize sıkıca tutunun. Ama ben artık size hoşça kalın demek zorundayım. Tanrı'nın böyle yürekli ve bilgili iki yaratığıyla tanışmak beni çok sevindirdi. Yukarıdakilere sizi anlatacağım."

Sağ elini onları kutsarcasına kaldırdı.

Kediyle karga birbirlerine sarılıp ses hızıyla geceyi yarıp birkaç saniyede kendilerini yeniden kedinin odasında buldular. Pencere açık duruyordu ve sanki odadan hiç çıkmamış gibiydiler.

Bunun rüya olmadığını, Yakup Sarsak'ın gagasında tuttuğu ve içinde parlak ışığı olan buz parçacığı kanıtlıyordu.

Kara büyücülerin yaşamını zorlaştırıp huzursuz eden şey, çevrelerindeki bütün canlıları, hatta en küçük nesneleri bile devamlı kontrol altında tutmak zorunda olmalarıdır. Bir an için tedbiri elden bırakmak veya zayıflık göstermek onlara yaramaz, çünkü bütün güçlerini çevrelerine baskı yapmaktan alırlar. Hiçbir yaratık veya eşya kendiliğinden onlara hizmet etmez. Bu yüzden de çevrelerindeki her şeyi, yaydıkları büyülü güçleriyle tutsak haline getirirler; ama bir dakikacık olsun baskıyı ihmal edecek olsalar, hemen bir direniş başlayacaktır.

Böyle baskı yapmayı zevk edinmiş insanların var olmasını, normal insanların anlaması çok güçtür. Fakat bu denli bir gücü elde etmek ve onu elinde tutmak için hiçbir şeyden çekinmeyen insanlar hep vardır; günümüzde de olduğu gibi – ve bunlar sadece cadılar ve büyücüler değil.

Zalime'nin karşısında, hipnoza karşı hipnozla diretmeye çalışan Şarlatan'ın gittikçe daha fazla iradesini zorladığı için "Doğa Bilimleri Müzesi" dediği yerdeki bir sürü elementel ruhu denetim altında tutan enerjisi iyice azalmıştı.

Son derece iğrenç, küçük bir yaratık olan Akıldane kıpırdanmaya, gerinip açılmaya başladı, uyanıp da nerede olduğunu görünce, kavanozun içinde öyle tepindi, öyle tepindi ki kavanozla birlikte raftan yere düştü. Çok fazla yüksekte olmadığı için canı yanmadı, ama cam kavanoz tuz buz oldu.

Kımıldanmaya ve itişmeye başlayan diğer kavanoz sakinleri de onu izledi. Kavanozlar peşpeşe kırılıyor, serbest kalan kurbanlar öteki tutsakları kurtarıyor, sayıları gittikçe artıyordu. Kısa sürede karanlık koridoru, her türden ve biçimden küçük cinler, iyi saatte olsunlar, gulyabaniler, su perileri ve elfler sarmıştı. Karabasan Villası'nın içini bilmeyen bütün bu tutsaklar birbirine çarpıp tosluyorlardı.

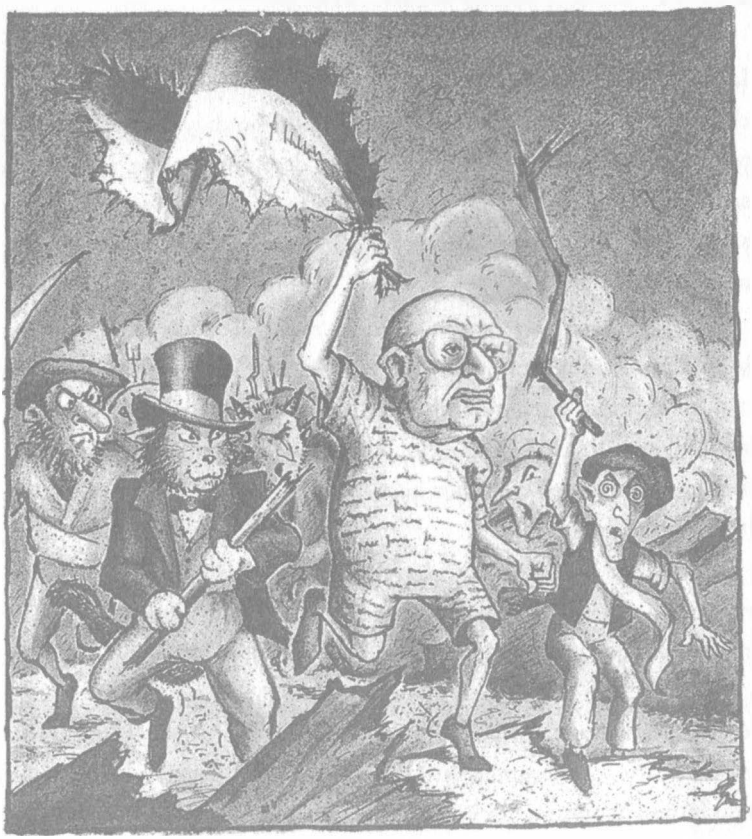
Akıldane onlarla ilgilenmedi, çünkü böyle varlıkların var olduğuna inanmayacak kadar çok okumuştu ve bilgiliydi. Burun deliklerini oynatıp etrafı kokladı. Bir kitabı kemirmeyeli oldukça uzun zaman olmuştu ve bunun açlığını çekiyordu. Hiç yanılmayan sezgisi, aradığı şeyin nerede bulunduğunu ona söylüyordu, böylece hemen laboratuvarın yolunu tuttu. Önce birkaç cüce cin, özgürlüğün yolunu gösterir umuduyla onu izledi, sonra daha başkaları onlara katıldı, derken bin kişilik bir ordu halinde yürümeye başladılar, başlarında da –bilmeyerek de olsa– Akıldane; adeta isyancıların lideri rolünü üstlenmişti.

Bütün bu hayaletler vücutça ufacık olmalarına karşın, bilindiği gibi çok güçlüydüler. Ordu halinde laboratuvara saldırıp da vurup kırmaya başladıklarındaysa duvarlar deprem olmuş gibi temelden sarsıldı. Kapılar çarpıyor, pencere camları kırılıyor, duvarlar bomba düşmüş gibi çatlıyordu.

Nihayet, Şarlatan'ın sihirli gücüyle donanmış eşyalar, cin çarpmış isyancılarla birlikte savunmaya geçtiler. Şişeler, tüpler, imbikler, potalar hareketlendi; balerin adımlarıyla oradan oraya dans ederken içlerindeki kimyasal sıvıları saldırganlara püskürtmeye giriştiler. Birçoğu bu savaşta kırılıp gitti, ama hayaletlerin bazısı derslerini almış olacaklar ki topallayarak ve sızlanarak Ölü Park'a kaçıp sığınmayı yeğlediler.

Akıldane bu kargaşa sırasında, sakin ve sessiz duran kütüphaneye kapağı atıp açlığını gidermeye yönelmişti. Hemen en yakınındaki bir cildi çekti ve keyfince kemirmeye başladı. Fakat büyülü kitap bundan hoşlanmayıp ona vurdu.

İkisi dövüşürken kütüphanedeki diğer kitaplar da herekete geçtiler. Yüzlercesi binlercesi, sıraya girip raflardan yürümeye başladılar.

Kitapların da çoğu zaman birbirlerine düşman kesildiği bilenen bir gerçektir. Normal kitaplar, doğal olarak savunmasızdırlar, tabiki insanlar da *Heidi*'yi *Justine*'nin yanına, *Vergi Yasaları*'nı *Bitmeyecek Öykü*'nün yanına koymayacak kadar da sağduyuludurlar. Fakat büyü kitaplarında, hele de tutsaklıktan yeni kurtulmuş olanlar için durum başkadır. Böylece kısa zaman içinde, konularına göre kitaplar arasında çeşitli savaş grupları oluştu ve yırtılmış kapaklarıyla birbirlerine saldırıp birbirlerini yutmaya kalkıştılar. Akıldane bile o kadar korktu ki, her şeyi bırakıp oradan uzaklaştı.

Sonunda mobilyalar da bu ayaklanmaya katıldı. Koca koca dolaplar gıcırtılarla harekete geçti, ev eşyaları ve kap kacakla dolu sandıklar azametle ortalıkta zıplamaya başladı; sandalyeler ve koltuklar tek bacakları üzerinde kayak yapar gibi dört dönüyorlar, masalar da sanki rodeoya katılan atlar gibi ön ve arka ayakları üzerinde çifteler savuruyorlardı; kısacası ortalık tam anlamıyla Cadı Kazanına dönmüştü.

Başparmağın üzerine çekiçle vuran rakkaslı duvar saati, artık çekiciyle çılgın gibi etrafındaki her şeyi kırıyor, akreple yelkovan da çıldırmış gibi ha babam dönüyordu; sonunda duvardan kopup savaş alanının üzerinde helikopter gibi dolanmaya başladı; cadıyla büyücünün başlarının üzerinden her geçişinde, kafalarına bir çekiç darbesi indiriyordu.

Tutsak kalan son hayaletler de bu arada serbest kalıp rüzgâra karışmışlardı. Şimdiye kadar birbirleriyle savaşan kitaplar, mobilyalar ve eşyalar sonunda birleşip kızgınlıklarını baskıcılara yönelttiler. Kitaplar cadıyla büyücüye çarpıyor, köpekbalığı onları ısırıyor, imbikler üzerlerine püskürüyor, komodinler itiştiriyor, masalar tekmeliyordu; derken en sonunda ikisi birden yere düştüler. Böylece her ikiside hipnozdan kurtulup kendilerine gelebildiler.

Şarlatan bütün gücüyle gök gürlemesi gibi haykırdı: "Durunnn!"

Kollarını kaldırdı, on parmağının ucundan laboratuvarın dört köşesine, Karabasan Villası'nın bütün odalarına, koridorlara, merdivenlerden çatıya, hatta bodruma kadar uzanan şimşekler yayıldı, bir yandan da bağırıyordu:

"Ne varsa uzak yakın,
Aklını başına takın,
Hizmet et efendine!
Esirsin benim fendime!"

Kaçıp giden hayaletleri elbetteki artık geri getiremezdi, çünkü onlar sihirli gücün dışında kalıp kendilerini kurtarmışlardı, fakat villanın içindeki patırtı gürültü bir anda durdu, sesler kesildi. Havada uçuşan ne varsa yere saçıldı, birbirlerine dolananlar ayrıldılar – her şey tekrar donup kaldı. Sadece uzun parşömen rulosu kocaman bir solucan gibi kıvrılmıştı, çünkü şömineye düşmüş ve yanıp kül olmuştu.

Zalime ile Şarlatan güçlükle nefes alarak laboratuvarın haline baktılar. Görüntü korkunçtu, parçalanmış kitaplar, kırılmış pencereler, devrilmiş mobilyalar, cam kırıkları ve paçavralar ... tavandan ve duvarlardan kimyasal sıvılar damlıyor, yerdeki birikintilerden dumanlar çıkıyordu.

Büyücüyle cadının da halleri perişandı, şişlikler, çizikler, çürükler ve yırtık pırtık elbiseler içinde kalmışlardı.

Sadece soğuk ateşten yapılmış fanusun içindeki Şeytanarşivatmasyondehalkolcehennemi Dilek Şurubu, hiç zarar görmeden odanın ortasında kalabilmişti.

Koridordan kırılan kavanozların şangırtılarının duyulduğu sırada karga ile kedi, kulenin tepesinden kedinin odasına henüz dönmüşlerdi. Bu kıyamet benzeri gürültünün sebebini anlayamadıkları için de korkuyla kendilerini karanlık bahçedeki kurumuş bir ağacın dalına atıvermişlerdi. Şimdi orada birbirlerine sokulmuş oturuyor ve bütün villayı sarsan depremin gürültüsünü dinleyip camların kırılışını seyrediyorlardı.

"Kavga mı ediyorlar dersin?" diye sordu Fuli.

İçinde güzel ışığın parladığı buz parçacığını tutkuyla gagasının arasında tutan Yakup sadece "mmm, mmm?" diyebildi ve kanadını silkti.

Dışarıda rüzgâr tamamen kesilmişti. Kara bulutlar dağılmış, gökyüzünde elmas ışıltısı gibi milyonlarca yıldız parlıyordu. Fakat hava daha da soğumuştu.

İki hayvancık titreyip birbirlerine iyice sokuldular. Şarlatan ile Zalime, koca şurup kazanının iki tarafında karşılıklı duruyorlardı. Birbirlerine saklamadıkları bir nefretle bakıyorlardı.

"Lanet olası ihtiyar cadı" diye Şarlatan dişlerini gıcırdattı, "bütün bunlar senin suçun."

"Asıl senin, seni sinsi yalancı" diye tısladı cadı. "Bir daha bunu yapma!"

"Sen başlattın."

"Hayır, sen."

"Yalan söylüyorsun."

"Şurubu tek başına içmek için beni devreden çıkarmak istedin."

"Sen de aynı şeyi yapmak istedin."

İkisi de kızgındılar, ama sonunda sustular.

"Oğlum" dedi nihayet cadı, "aklımızı başımıza toplayalım. Her ne olduysa, bir hayli zaman kaybettik. Bu şurubu boşuna yapmış olmak istemiyorsak, artık tam zamanıdır.

"Haklısın Zali Teyze" dedi Şarlatan çarpık bir gülüşle. "Hemen gidip bizim şu iki ajanı getirelim de parti başlasın."

"Ben de seninle geliyorum" dedi Zalime, "belki son anda gene aptalca bir şey yapmak gelir aklına, oğlum."

Aceleyle yıkıntıların üzerinden atlayıp koridora koştular.

"Tamam, gittiler" dedi geceleri çok iyi gören Fuli, evin içini rahatça gözetleyebiliyordu. "Şimdi, çabuk ol Yakup! Sen hemen uç, ben de arkandan geliyorum."

Yakup, ürkek ürkek daldan uçup laboratuvarın kırık pencerelerinden birine kondu. Fuli ise kısacık bacaklarıyla kuru ağaçtan aşağı inip kalın karlara bata çıka eve ulaşmak ve pencerenin kenarına zıplayıp kırık camın arasından içeri girmek zorunda kaldı.

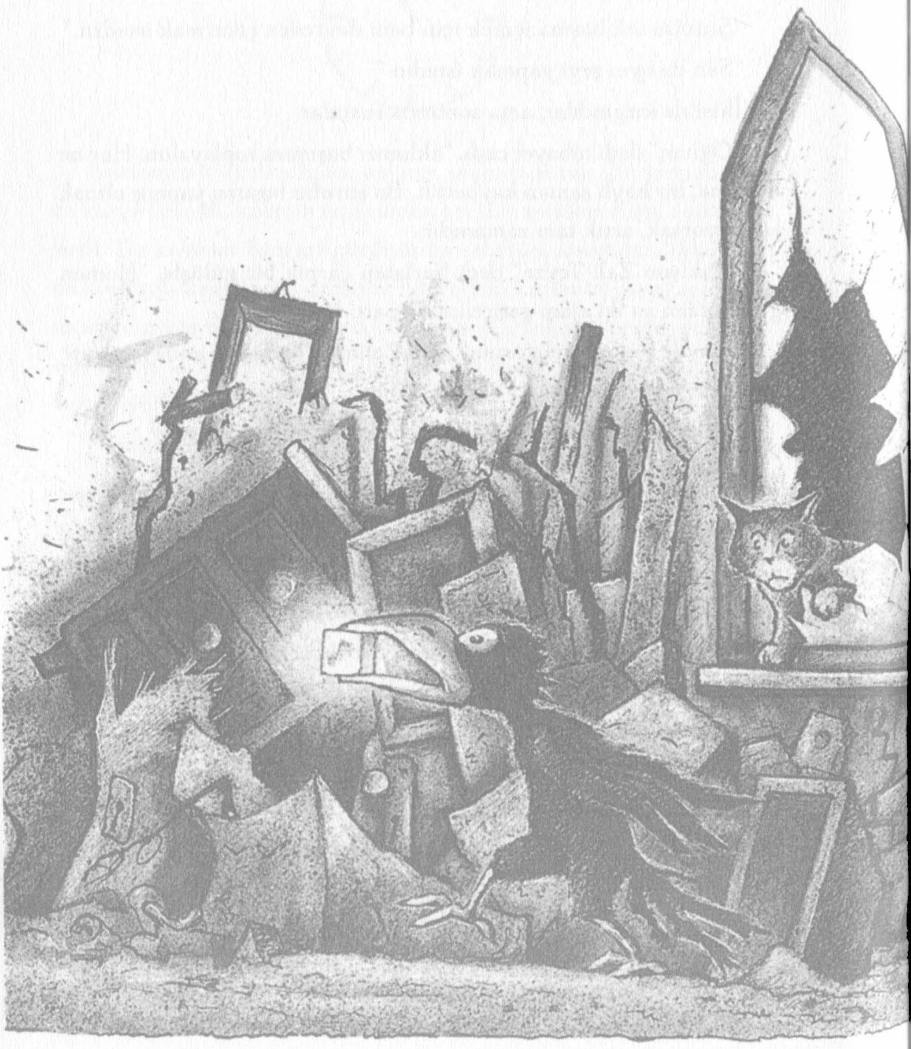
Cam kırıkları üzerinde birkaç kanlı tüy görünce korktu.

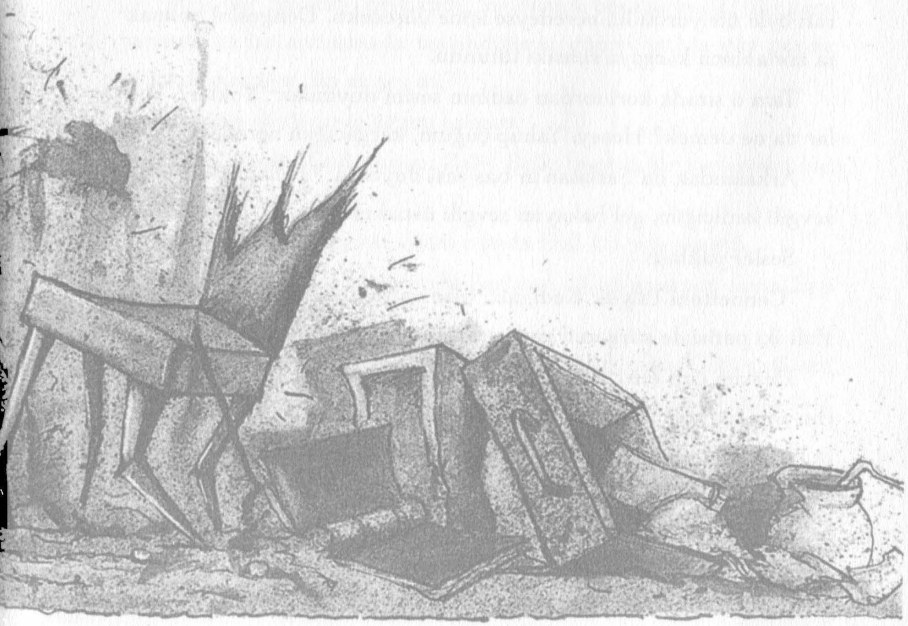
"Yakup" diye fısıldadı, "sana ne oldu? Yaralı mısın?"

Sonra üst üste birkaç kere öyle kuvvetli aksırdı ki, neredeyse düşüyordu. Kuşkusuz iyice üşütmüştü.

Laboratuvara bir göz gezdirdi ve dağınıklığı görüp "Aman Tanrım" diye söylendi, "burası ne hale gelmiş?"

Fakat sesi ancak bir ıslık gibi çıkıyordu.

Yakup çoktan şurup kazanının kenarına konmuş, buz parçasını içeri atmaya çabalıyor ama bir türlü beceremiyordu. Gagası da donarak buza yapışıp kalmıştı.

Yardım arayan gözlerle Fuli'ye bakınıyor ve durmadan "mmm, mmm, mmm!" diyordu.

"Sus artık!" dedi küçük kedi üzgün üzgün. "Beni duyuyor musun? İşte olanlar olmuş. Her şey bitti artık!"

Karga kazanın kenarında kızgın kızgın sekip duruyordu.

"Ne bekliyorsun?" diye fısıldadı Fuli. "At artık şunu içine!"

"Mmm! Mmm!" diyebildi karga ve gagasını açmaya çalıştı.

"Dur sana yardım edeyim" dedi nihayet karganın gagasının donduğunu fark eden Fuli. O da kazanın kenarına zıpladı, fakat her tarafı öyle titriyordu ki, neredeyse içine düşecekti. Dengesini bulmakta zorlanınca kargaya sımsıkı tutundu.

Tam o sırada koridordan cadının sesini duydular. "Yoklar? Yoklar da ne demek? Heeey, Yakup'çuğum, kargacığım neredesin?"

Arkasından da Şarlatan'ın bas sesi duyuldu. "Fellahoğlu Fellah, sevgili kediciğim, gel bakayım sevgili üstadına!"

Sesler yaklaştı.

"Cennetteki Büyük Kedi'miz, bize yardım et" diye mırıldanarak Fuli iki patisiyle karganın gagasını açmaya uğraşıyordu.

Derken cup etti! Kocaman cam fanusun yüzeyinde kıpırtılar oldu, ama hiç ses çıkmadı. Sonra sıvı tekrar duruldu ve içindeki notayla birlikte buz parçası Dilek Şurubu'nun içinde eridi gitti.

İki hayvan kocaman fanusun kenarından yere atlayıp devrilmiş bir komodinin arkasına saklandı. Aynı anda Şarlatan ile onun arkasından Zalime odaya girdiler.

"Neydi bu?" diye kuşkuyla sordu cadı. "Burada bir şey olmuş, hissedebiliyorum."

"Ne olabilir ki?" diye sordu büyücü. "Ben yalnızca şu hayvanların nerede saklandıklarını bilmek istiyorum. Eğer kaçıp gitmişlerse, şurubun hazırlanması için yaptığımız onca zahmet boşa gidecek demektir."

"Hey, dur bakalım" dedi cadı, "ne demek boşa gidecek? Biz gece yarısına kadar antlaşmada üstlendiğimiz görevi yüzde yüz yerine getirmiş olacağız. Bu az şey mi?"

Şarlatan eliyle onun ağzını kapattı.

"Suss!" dedi. "Çıldırdın mı Zali? Belki burada bir yerlerdedirler, bizi duyabilirler."

İkisi de kulak kabarttı – tam o anda Fuli kuvetle aksırdı.

"Ooo!" diye seslendi neşeyle Şarlatan. "Çok yaşayın, sayın Bay Şarkıcı!"

Hayvanlar komodinin arkasından çekinerek çıktı. Göğüs tüyleri kanlanmış olan karga, kanatlarını düşürmüştü, Fuli de sendeleyerek ilerliyordu.

"Ooo!" dedi Zalime de. "Ne kadar zamandır buradasınız, sevgili küçükler?"

"Daha şimdi pencereden içeri girdik" diye gakladı Yakup, "gördüğünüz üzere ben de yaralandım, Bayan."

"Peki, neden size söylendiği şekilde, kedinin odasında kalmadınız?"

"Oradaydık." Karga hemen bir yalan buldu. "Uzun süre uyuduk. Sonra birden gürültü patırtı başlayınca, öyle çok korktuk ki bahçeye kaçtık. Neler oldu öyle? Doğrusu çok korkunçtu. Hem siz ikinize ne oldu böyle? Çok perişan görünüyorsunuz?"

Karga kediyi dürtükledi, o da kısık bir sesle "... ne oldu size?" diye tekrarladı. Sonra kötü kötü öksürmeye başladı.

Küçük bir kedinin içi dışına çıkacak gibi öksürdüğünü görenler, bunun ne kadar acıklı bir durum olduğunu bilirler. Büyücüyle cadı da çok üzülmüş gibi yaptılar.

"Çok kötü görünüyorsun küçüğüm" dedi Şarlatan.

"İkiniz de çok bitkin görünüyorsunuz" dedi Zalime, "gerçekten başka bir şey olmadı değil mi?" diye sordu.

"Başka bir şey mi?" diye bağırdı Yakup. "Haa, yok yok, teşekkür ederim! İçeri dönmeye korktuğumuz için yarım saat –üstelik bu soğukta– dışarıdaki ağacın tepesinde oturduk. Başka hiçbir şey yok. Ben bir kargayım Bayan, penguen değil. Bütün vücudumun ağrıdığını hissediyorum, kanadımı bile kaldıramıyorum. Başka ne olsun ki! Zaten bu işin sonunun çok kötü olacağını da önceden söylemiştim."

"Peki, ya burada, içeride?" diye Zalime gözlerini kısarak sordu: "... Burada bir şeye dokundunuz mu?"

"Hiçbir şeye" diye gakladı Yakup, "şu kâğıt yılanın korkusu bize yetti."

"Uzatma Zali" dedi büyücü. "Sadece vakit kaybediyoruz."

Fakat kadın başını hayır anlamında iki yana salladı.

"Ben bir şey duydum, bundan eminim."

İki hayvana dikkatle bakıyordu.

Yakup önce gagasını açtı, fakat tekrar kapadı, aklına söyleyecek bir şey gelmiyordu.

"O bendim." Islık gibi çıkan sesiyle Fuli konuşmaya başladı. "Özür dilerim, kuyruğum öyle donmuştu ki, baston gibi dimdik olmuş, adeta hissizleşmiş; yanlışlıkla şu kazana çarptım – ama sadece çok hafifçe ve hiçbir şey olmadı, üstadım."

Karga arkadaşına övercesine baktı.

Büyücüyle cadı rahatlamış görünüyorlardı.

"Siz şimdi buranın neden bir savaş alanına döndüğünü merak ediyorsunuz değil mi dostlarım?" dedi Şarlatan. "Beni ve yaşlı teyzemi kimin bu hale soktuğunu soruyorsunuz değil mi?" dedi.

"Evet, kim?" diye gakladı Yakup.

"Size anlatayım" dedi büyücü ağzını yaya yaya konuşuyordu. "Siz ikiniz odada mışıl mışıl uyurken, biz ikimiz burada bir zafer kazandık – bizi yok etmek isteyen düşmanlarla savaştık. Ve neden, biliyor musunuz?"

"Hayır, neden?" diye Yakup sordu.

"Size çok büyük ve harika bir sürpriz hazırladığımızı söylemiştik, değil mi? Sözümüzü tuttuk. Bunun ne olduğunu tahmin edebilir misiniz?"

"Hayır, nedir?" diye Yakup sordu, Fuli de onunla birlikte mırıldandı.

"O halde, dinleyin, benim küçük sevgili dostlarım ve sevinin" dedi Şarlatan. Sevgili teyzem ve ben, büyük kişisel fedakârlıklarla, durup dinlenmeden –bu sırada Zalime'ye keskin bir bakış attı– bütün dünyanın huzuru için çalıştık. Paranın gücü –parmağıyla cadıyı işaret etti– ile bilimin gücü –elini kendi göğsüne koyarak göz-

lerini kapattı– artık, insanlığın ve bütün acı çeken yaratıkların sağlık ve mutluluğu için birlik olacaklar."

Bir an sustuktan sonra, elini gözlerinin üzerine koyarak tiyatral bir şekilde devam etti:

"Fakat kötü güçler planı bozmak için hemen harekete geçtiler. Üzerimize saldırdılar ve bizi engellemek için ellerinden geleni yaptılar – sonucu görüyorsunuz işte! Fakat biz ikimiz, tek yürek tek ruh olarak savaştığımız için bizi yenemediler. Onları kaçırttık. İşte eserimizi orada görüyorsunuz: Bütün dilekleri yerine getirmek gibi tanrısal bir güce sahip olan şu harika şurup. Elbetteki böyle bir güç, ancak onu egoistçe kullanmayı asla düşünmeyecek, yüce kişilere, Zali Teyze ile benim gibi değerli kimselerin eline verilebilir ..."

Anlaşılan bu kadarı ona da fazla gelmiş olmalı ki, gülmemek için eliyle ağzını kapatmak zorunda kaldı.

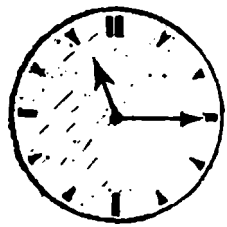
Zalime başıyla onu onayladı ve hemen sözü aldı: "Sevgili oğlum, bunu çok güzel söyledin. Duygulandım. O büyük an geldi."

Sonra hayvanların üzerine eğildi, onları okşadı, üstüne basa basa şu sözleri söyledi:

"Ve siz sevgili küçükler, bu harika olaya tanık olmak için seçildiniz. Bu sizin için çok büyük bir onur. Mutlu olmuşsunuzdur herhalde?"

"Hem de nasıl!" diye acı içinde gakladı Yakup. "Çok teşekkür ederim."

Fuli de benzer bir şeyler söylemek istedi ama yeni bir öksürük nöbetine tutuldu.

Cadıyla büyücü çevreye dağılmış eşyaların arasında iki kadeh buldular, bir de kepçe aldılar, şurup kazanının iki tarafına birer sandalye çekip karşılıklı oturdular.

Kadehlerini opal rengindeki içkiyle doldurup bir dikişte içtiler. Ama bitirdiklerinde her ikisi de ağızlarını kocaman kocaman açarak hava alma gereksinimi duymuşlardı, çünkü bu gerçekten de alkollü cehennem içkisi gibiydi. İblis Şarlatan'ın kulaklarından dumanlar çıkıyordu, Zalime'nin seyrek saçlarıysa kıvır kıvır kıvrılmıştı.

"Aaaah!" dedi. "İyi geldi."

"Eveeet" dedi cadı, "canlandırıyor."

Sonra dileklerini sıralamaya başladılar. Etkili olması için şiir şeklinde söylenmesi gerekiyordu.

Büyücü ilk tekerlemeyi cadı teyzesinden çabuk toparlamıştı:

"Ey içkilerin şahı,
dileğim olsun gayrı:
Ormanda ölüp giden
onbinlerce ağaç,
Sürüp çıksın yeniden,
Ve hâlâ ayakta kalanlar,
genç ya da yaşlı,
Dursun olduğu yerde."

Cadı da tekerlemesini hazırlamıştı:

"Ey içkilerin şahı,
dileğim olsun gayrı:
Kelkafa firmasının senetleri,
Getirmesin artık kâr,
Tuvalet kâğıdı gibi olsunlar,
Onların yeri Orası."

Sonra birbirlerine birer bardak daha ikram edip hırsla bir dikişte içtiler, çünkü fazla zamanları kalmamıştı ve gece yarısına kadar hepsini içip bitirmeleri gerekiyordu. Şarlatan yine çabuk davrandı:

"Ey içkilerin şahı,
dileğim olsun gayrı:
Elbe, Weser, Tuna, Ren
Ve bütün diğer nehirler,
Tertemiz olsun eskisi gibi,
balıklarla dolup taşsın içi,
Hatta eskisinden de iyi."

Ondan hemen sonra Zalime haykırdı:

"Ey içkilerin şahı,
dileğim olsun gayrı:
Kim ki zehirler pınarları,
satmak için pisliği,
Dönsün diye köşeyi,
İçtiği ne şarap ne şampanya
Olsun yalnızca kendi pisliği."

İkisi birden yeniden birer bardak doldurup telaşla yuvarladılar. Bu kez teyze önce davrandı:

"Ey içkilerin şahı,
dileğim olsun gayrı:
Fok derisi, fildişi ve
Balinaların etini satanlar,
Batsınlar yerin dibine,
Ödemesin onlara kimse beş para bile."

Yeğen de anında ona katıldı:

"Ey içkilerin şahı,
dileğim olsun gayrı:
Hiçbir hayvanın soyu,
Tükenmesin yararlısı, yararsızı
Yaşasın hepsi doğanın hükmünce,
Karada, havada ve denizde."

İkisi de yeniden birer bardak devirdikten sonra büyücü gürledi:

"Ey içkilerin şahı,
dileğim olsun gayrı:
Şaşırmış mevsimler soğuğu sıcağı,
Duman ve kirli gazlarla,
Dönsünler eski düzenlerine
Alışıldığı gibi."

Biraz düşündükten sonra cadı da şakıdı:

"Ey içkilerin şahı,
dileğim olsun gayrı:
Kim delerse gökyüzünü bir daha,
Dünyanın sonsuz kâr yarışında,
Bundan böyle kendisi yansın,
Cayır cayır sonunda."

Birer bardak daha devrildi. Bu kez cadı daha hızlıydı:

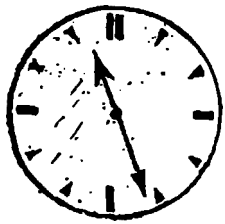
"Ey içkilerin şahı,
dileğim olsun gayrı:
Kim ki ikilik sokar halklar arasına,
Körüklemek için savaşı,
(Şakır şakır) silah satar,
(Şıkır şıkır) dolsun diye kasa,
İflas etsin o anda."

Ve hemen peşinden Şarlatan sıtma görmemiş sesiyle böğürdü:

"Ey içkilerin şahı,
dileğim olsun gayrı:
Deniz yaşama dönsün, ta dibine kadar,
Mazot ölümü yok olup gitsin,
Okyanuslar ve kıyısında yaşayanlar,
kavuşsunlar sağlığına."

Böyle aralıksız kafayı çekip dörtlükler attırırken, gülmemek için kendilerine daha zor hâkim oluyorlardı.

Görünürde böylesine soylu dileklerin, gerçek hayatta ne büyük felaketler doğuracağını hayal ediyorlar ve yanlarındaki iki hayvanı, dolayısıyla Yüksek Şura'yı böyle haince aldatmaları onlara çılgınca bir zevk veriyordu. En azından onlar her şeyin planladıkları gibi gideceğini sanıyorlardı. Ayrıca cehennem içkisi de etkisini yavaş yavaş gösteriyordu. Gerçi her ikisi de malın gözüydü ve içkiye dayanıklıydı, ama öylesine çabuk içmeleri ve içkinin şeytanca gücü yapacağını yapıyordu

Bardaklar yuvarlandıkça dilekler de yükselip kanatlanıyordu. Her ikisi de on bardaktan fazla içince yağıp gürlemeye başladılar:

Sıra yine Zalime'deydi:

"Ey içkilerin şahı,
dileğim olsun gayrı:
Buralarda hava atılan zenginlik,
Haklı kazanca dayandığı sanılan – hıçk!
Ödenmesin artık halkların sefaletiyle
Yüzülmesin derileri faizlerle."

Sonra yine Şarlatan başladı:

"Ey içkilerin şahı,
dileğim olsun gayrı:
Tehlikeli enerji kaynakları kaldırılsın –hıçk!
Rüzgâr ve güneşten yararlanılsın,
Onlar güç versin bize."

Yeni bir bardaktan sonra cadı haykırdı:

"Ey içkilerin şahı,
dileğim olsun gayrı:
İyi ve has şeyler satılsın yalnızca,
İnsan elinden çıkma,
Satılmasın asla yaşam, vicdan ve haklar,

Satılmasın şeref ve makamlar – hıçk!

Ve büyücü böğürdü:

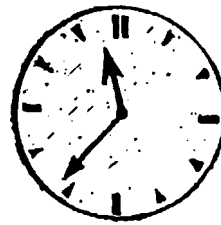
"Ey içkilerin şahı,
dileğim olsun gayrı:
Yeni salgınlar çıkmasın ortalığa,
Ne doğalı, ne yapayı – hoppa!
Kaybolup gitsin eskileri de
Hem de bu gece."

Her ikisi de yeniden birer bardak devirdi; Zalime ciyakladı:

"Ey içkilerin şahı,
dileğim olsun gayrı:
Çocuklara umut ve neşe aşılansın,
Ve gelecek günlere güven –hıçk!
Zehirlenmesin ruhları ve bedenleri,
Sağlıkları olsun paradan daha değerli! –hıçk!"

Sonra Şarlatan yeni bir dörtlük daha okudu ve bu böylece devam edip gitti. Tıpkı bir içki ve şiir yarışması gibiydi, bazen biri bazen de öteki bir burun farkla öne geçiyor, fakat bir diğerini kesin olarak geride bırakamıyordu.

Tüm bu olup biten kediyle kargayı korkutmuştu. Bu dileklerin gerçek hayatta nasıl bir etkisi olduğunu bilemiyorlardı. Acaba yeni yıl çanlarının bu bir tek notası, gerçekten etkili olmuş muydu? Yoksa bu cehennem içkisinin ters etki yapmasını engelleyemeyecek kadar zayıf mı kalmıştı? Cadıyla büyücü baklı çıkar da, tuttukları dileklerin hepsinin *tersi* olursa, bu dünya için felaket demek olurdu ve bunu artık kimse durduramazdı.

Bütün bunlar olup biterken Yakup Sarsak kafasını kanadının altına sokmuştu, Fuli de patileriyle kâh gözlerini kâh kulaklarını sıvazlayıp duruyordu.

Bu arada cadıyla büyücünün hareketleri de giderek ağırlaşmıştı; bu durum kısmen kafiye bulmakta zorlanmalarından ve biraz da artık kötülüklerinin nasıl olsa yerine getirildiğine inandıklarından, kısmen de bu işten birazcık olsun bıktıklarındandı. Onlar da dileklerinin sonucunu o anda kendi gözleriyle göremiyorlardı, oysa bu tür insanlar yarattıkları felaketleri yalnızca kendi gözleriyle görürlerse zevk alırlar.

İşte bu sebeple, Dilek Şurubu'nun geri kalanını kendi eğlenceleri için, yani çevrelerindeki kişiler üzerinde kullanmaya karar verdiler.

Yakup ile Fuli bunu duydukları zaman neredeyse yüreklerine inecekti. Şimdi artık iki olasılıkla karşı karşıyaydılar: Ya Aziz Silvester'in çan sesinin etkili olmadığı anlaşılacaktı ve her şey bitmiş olacaktı ya da Dilek Şurubu'nun ters etkisi kendini gösterecek ve Şarlatan ile Zalime işin farkına varacaklardı.

Fakat büyücüyle cadı şimdiye kadar otuz bardaktan fazla içtikleri için adamakıllı sarhoş olmuşlardı ve sandalyelerinde zor oturuyorlardı.

"Bana bak, sevgili –hıçk!– Sevgili Zali teyze" dedi büyücü yay-

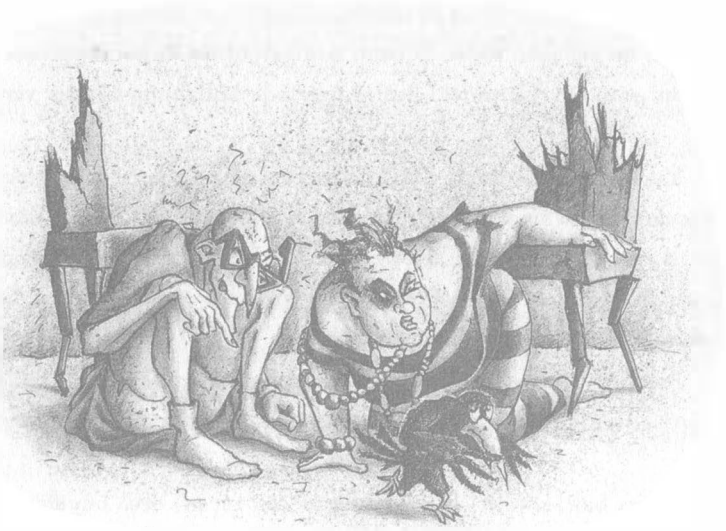
van yayvan konuşarak. "Şimdi bizim sevimli küçük hayvancıkları iyileştirelim, sen n ... ne ... ne dersin?"

"Gerçekten çok iyi bir fikir bu, oğlancık" diye karşılık verdi cadı, "gel bakayım yanıma Yakup'cuğum, benim sevgili uğursuz –hıçk!– kargam!"

"Ama, ama!" diye korku içinde bağırdı Yakup. "Bayan, rica ederim, bana olmaz, ben hoşlanmam, imdat!"

Kaçmaya kalkıştı, laboratuvarın içinde sekip duruyor, saklanabileceği bir yer arıyordu, fakat Zalime bu arada dolu bir bardağı yuvarlamış ve güçbela bir dörtlük ortaya atmıştı:

"Şahların içkisi, –hıçk!– dolsun tileğim:
Yakup yaygaracasısının ... geçsin ağrısı, sızısı,
Ne yarası kalsın, ne romatizması,

Tam aksine, en güzel tüylüsü olsun ...
bütün kaar ... kargaların,
Ve de en güçlüsü ... hıçk!"

Büyücüyle cadı –biraz da karamsar karga– zavallının hemen yolunmuş tavuk gibi çırılçıplak kalıp ağrılar sızılar içinde ölü gibi yere yığılacağını sandılar.

Ama tam aksine, Yakup bir anda, bedenini evvelce hayatında hiç görmediği kadar güzel, lacivert parıltılar saçan yumuşacık, sıcacık tüylerin kapladığını fark etti. Karga silkindi, tüylerini kabarttı, doğruldu, göğsünü öne doğru gerdi, önce sol, sonra sağ kanadını açıp başını yana eğerek onları inceledi.

Kanatlarının her ikisi de mükemmeldi.

"Vay canına!" diye heyecanla gaklamaya başladı. "Fuli, sen de benim gördüklerimi görüyor musun, yoksa ben iyice sersemleştim mi?"

"Görüyorum" diye fısıldadı küçük kedi. "Seni yürekten kutlarım, yaşlı bir karga için oldukça şık görünüyorsun."

Yakup yepyeni gagasını çarparak coşku içinde tekrar gakladı. "Heey! Artık hiçbir yerim ağrımıyor! Yumurtadan yeni çıkmış gibiyim."

Şarlatan ile Zalime kargaya şaşırmış gözlerle baktılar. Ne olduğunu anlamayacak kadar akılları karışmıştı.

"Na ... nasıl şey bu?" diye kekeledi cadı: "Bu ... bu ... küstah da ne yapıyor böyle! Salak kuş, aptal şey? Bü ... bütün bunlar saçmalık."

"Zalzale teteyze" diye kikirdedi büyücü, "sen herhalde bir sersemlik yaptın –hıçk!– Karıştırdın her şeyi! Zavallı yaşlı kız, çok acelecisin! Şimdi sana bir uzman –hıçk!– nasıl yaparmış göstereceğim.

İyi bak; dikkat et!"

Dolu bir bardağı bir dikişte içti ve şunları geveledi:

"Dileklerin içkisi, isteklerimi dile:
Bu kedi hepsinden muhteşem olsun,
Sapasağlam karnı ve boynuyla –hıçk!–
En iyi şarkıcı olsun, en büyük tenor
Bembeyaz ... bembeyaz kürkü olsun ..."

Az önce ölümcül derecede hasta olan ve hiç sesi çıkmayan Fuli, bir anda, küçük, tombul, zavallı vücudunun gerilip uzadığını, son derece güzel ve adaleli bir erkek kediye dönüştüğünü fark etti. Tüyleri artık renkli değil, bembeyaz ve ipek gibi parlaktı, bıyıkları bir kaplanınki gibi gürdü.

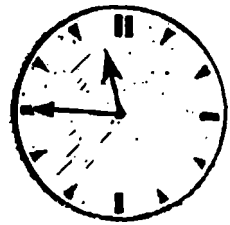
Bir iki öksürdü, sonra son derece ahenkli ve dolgun bir sesle, ki kendisi de buna hayran kaldı, konuşmaya başladı: "Yakup, sevgili dostum – beni nasıl buldun?"

Karga ona bir göz kırptı. "Birinci sınıf, Fuli, prensler gibisin. Aynen, hep olmayı istediğin gibi oldun."

"Biliyor musun Yakup" dedi kedi, bıyığını sıvazlayarak, "şu andan itibaren artık bana yine Fellah Fellahoğlu diyebilirsin. Bana daha çok yakışır, sence de öyle değil mi? Beni bir dinlesene!"

Derin bir nefes aldı ve miyavlamaya başladı: "O sole mio ..."

"Pist!" dedi Yakup. "Dikkatli ol!"

Neyse ki cadıyla büyücünün bir şey duyacak halleri yoktu, kavga etmeye çoktan başlamışlardı bile. Birbirlerini suçlayıp duruyorlardı.

"Bir de uzmanım diyorsun ha?" diye bağırıyordu Zalime: "Güleyim bari, hah hah hay. Sen sadece bir –hıçk!– gülünç bir beceriksizsin."

"Ne buyurdunuz!" diye kükredi büyücü: "Sen ne hakla benim mesken ... kemsi ... mesleki onuruma dil uzatırsın, seni gidi ihtiyar amatör."

"Gel kediciğim" diye fısıldadı Yakup, "biz yavaşça sıvışalım, galiba en iyisi bu. Neler olduğunu bunlar şimdi anlayacaklar, o zaman sonumuz kötü olur."

"Doğrusu ne olacağını görmeyi çok isterim" diye yavaşça mırıldandı kedi.

"Ne yazık ki eskisinden fazla akıllanmamışsın" diye yanıtladı karga. "Öyle ya, şarkıcıya akıl gerekmez. Gel şimdi, hem de çabuk diyorum sana."

Cadıyla büyücü kavga ededursunlar karga ile kedi kırık pencereden fark ettirmeden dışarı süzülüverdiler.

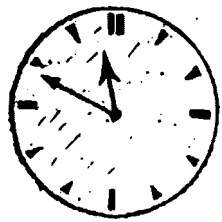
Dilek Şurubu'ndan geriye çok az bir parça kalmıştı, ama teyze ile yeğen deyim yerindeyse patlamaya hazır bomba gibiydiler. Böyle

binde bir rastlanan durumlarda kötü huylu insanların yaptığı gibi anlamsız bir kızgınlıkla bağırıp duruyorlardı.

Hayvanları düşündükleri bile yoktu, onların ortadan kaybolduğunu da iyi ki görmemişlerdi. Birilerinin sihirli içkinin etkisini tersine döndürmüş olabileceği akıllarına bile gelmiyordu. Öfke içinde birbirlerini ortadan kaldırmaya niyet etmişlerdi – hem de yine sihirli içkiyi kullanarak. İkisi de en kötüsü ne olabilir diye düşünüyordu; olabildiğince yaşlı, çirkin ve hastalıklı yapmak istiyordu. Böylece ikisi birden birer bardak daha içip bir ağızdan haykırdılar:

"İçkilerin şehi, dillerin ossun gali,
Sana şimdi güzellik, sonsuz gençlik dilerm.
Sağlık sarsın bedengini, ruhgunu,
Her türlü bilgelik ve yetenek senin olsun
Ve her şeyden önce –hıçk!– bir kalp iyilik dolu."

Ve birden tam bir şaşkınlık içinde tıpkı masallardaki prensler ve prensesler gibi genç ve güzel bedenlerin içinde, karşılıklı oturmakta olduklarını gördüler.

Zalime Vampirsoy mükemmel vücuduna sessizce dokundu (şimdi kükürt sarısı tuvaleti üzerinden dökülüyordu). Şarlatan da elini başına götürdü ve bağırdı: "Aman! Başımdan neler fışkırıyor? –hıçk!– Hayda, ne şahane bu ... bu ... bukleler! Bana birisi ayva ile kürek versin ... şey aman canım ... yani aynayla tarak diyecektim, şunları düzelteyim."

Gerçekten de dazlak kafası, birden aslan yelesi gibi siyah saçlarla kaplanmıştı. Bu sırada teyze, uzun altın sarısı saçlarını, deniz kızı gibi omuzlarından aşağı savuruyordu; sonra elini eskiden buruş buruş olan yüzünde gezdirip haykırdı: "Cildim –hıçk!– bebek poposuna dönmüş!"

Sonra ikisi de durup ilk defa karşılaşmışlar gibi birbirlerine bakıp gülümsediler (elbette böyle bir fiziğe sahip olan biri böyle olurdu).

Dilek Şurubu ikisini de tamamen değiştirmişse de aynı kalan bir şey vardı, hatta daha da artmış olan bir şey, yani şarhoş olmaları. Hiçbir sihir, kendi sihirini yok edemez, bu olanaksızdır.

"Yavruucuğum, sen gerçekten tam bir bebeksin. Sadece –hıçk!– sadece çift gibi görünüyorsun." dedi Teyze dili yalpalayarak konuşmaya uğraşıyordu.

"Dur, tatlı kız" dedi yeğen, "sen benim için bir *serapsın*, çünkü senden tanrısal bir ışık yayılıyor, hayır iki. Sana karşı saygım sonsuz,

sevgili teyzeciğim. Ruhumun derinliğinde alt üst oldum. Hıçk! Biliyor musun, çok huzurluyum, neden acep? Ölçüsüz derecede hoş ve sevgi doluyum ..."

"Ben de öyleyim" dedi teyze. "Bütün dünyayı kucaklayabilirim, yüreğimin derinliğinde öyle bir iyilik var ki ..."

"Cicim" diye Şarlatan dili dolaşarak onun sözünü kesti: "Sen gittikçe daha çekici bir teyze oluyorsun. Seninle sonsuza kadar dost kalmak isterim. Artık birbirimize sen diyelim, olur mu?"

"Fakat tatlı yavrum" dedi teyze. "Biz zaten birbirimize hep sen diye hitap ederiz."

Şarlatan başıyla onayladı.

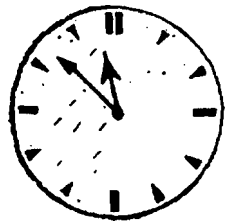
"Doğru, doğru. Gene sen haklısın. Öyleyse birbirimize artık ilk isimlerimizle seslenelim. Örneğin ... benim adım neydi ... –hıçk!– neydi adım?"

"Ö ... Ö ... Önemi yok canım" dedi teyze: "Eskiden olanların hepsini unutalım. Yepyeni bir yaşama başlayalım, di mi ama? İkimizde –hıçk!– eskiden çok fena, çok kötü insanlardık."

Büyücü ağlamaya başladı.

"Evet, öyleydik. Ters, aksi, çirkin ve sevimsizdik! –hıçk!– Çok utanıyorum, teyzeciğim."

Şimdi teyze de köpek gibi ulumaya başlamıştı.

"Gel, seni tertemiz bağrıma basayım genç soylu –hıçk!– soylu genç! Şu andan itibaren her şey değişecek demektir. İkimiz de sevgi ve iyilikle dolu olacağız; ben sana, sen bana karşı, ikimiz herkese karşı."

Şarlatan ağlıyordu.

"Ah, ah! Evet öyle olsun! Bu beni çok duygulandırdı."

Zalime Vampirsoy onun yanağını okşadı: "Ağlama böyle, canımın içi, beni üzüyorsun, hem hiç gereği yok, biz o kadar iyi şeyler yaptık ki."

"Ne zaman?" diye Şarlatan gözlerini sildi.

"Bu akşam" dedi cadı.

"Nasıl?"

"Dilek Şurubu, isteklerimizin hepsini aynen yerine getirdiği için anlıyor musun? Ters etki olmadı."

"Sen nereden biliyorsun?"

"Eeee, bize bir baksana! Hıçk! Biz şimdi bunun kanıtı değil miyiz?"

Ama kendisi de o anda ne söylediğinin farkına vardı. Taş gibi donarak birbirlerine baktılar ve büyücünün yüzü yemyeşil, cadınınki sapsarı kesildi.

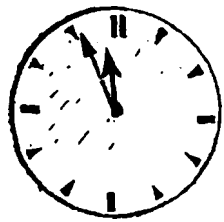
"A ... ama ... ama ... bu demek oluyor ki" diye kekeledi Şarla-

tan, "biz antlaşmamızı yerine getiremedik."

"Daha da kötüsü" diye söylendi Zalime, "elimizde olanları da kaybettik. Hem de hepsini."

"O halde biz mahvolduk!" diye homurdandı Şarlatan.

"İmdat!" diye bağırdı cadı. "Ben haczedilmek istemiyorum! Bak ... son bir bardak şurup, ikimize de yeter. Eğer çok, çok kötü, feci bir felaket dilemek için bunu kullanırsak, belki kendimizi kurtarabiliriz."

İkisi de inanılmaz bir hızla kadehlerini doldurdular. Hatta Şarlatan son damlasını bile boşa harcamamak için soğuk ateşten yapılan cam fanusu ters çevirdi. Sonra ikisi de bir dikişte içkilerini içtiler.

Ikınıyorlar, sıkınıyorlar, fakat ikisinin de aklına şöyle esaslı bir kötülük gelmiyordu.

"Olmuyor" dedi Şarlatan, "artık senin için bile kötülük dileyemem, Zali."

"Ben de oğlum" diye inledi teyzesi. "Niçin biliyor musun? Çünkü artık böyle şeyler için çok fazla iyiyiz!"

"Korkunç!" diye yakındı büyücü. "Dilerim ki ... dilerim ki ... yine eskisi gibi olalım, o zaman sorun kalmaz."

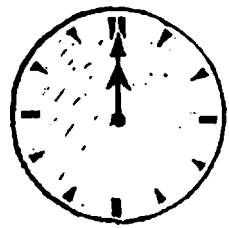
"Ben de, ben de" diye ağladı teyze.

Bu sözler kafiyeli olarak söylenmediği halde, sihirli şurup onların dileğini yerine getirdi. İkisi de bir anda eski hallerine döndüler: Kötü huyları ve çirkinlikleri geri geldi.

Fakat bu artık onların hiçbir işine yaramazdı. Çünkü Şeytanarşivatmasyondehalkolcehennemi Dilek Şurubu son damlasına kadar içilip bitirilmişti. Ve bu son bardak da onların sonu oldu. Sandalyelerinden yuvarlanıp yere serildiler.

Aynı anda, soğuk ateşten yapılma boş şurup kazanının içinden bronz bir çan sesi duyuldu ve kazan paramparça oldu.

Dışarıda yeni yıl çanları çalmaya başlamıştı.

"Efendiler" diye birden söze başladı, yeniden Şarlatan'ın eski uzun arkalıklı koltuğunda beliriveren Bay Kurtçuk, "işte bu kadar. Vaktiniz doldu. Ben artık görevimi yapacağım. Söylemek istediğiniz bir şey var mı?"

Cevap yerine iki sesli bir horultu duyuldu.

Misafir ayağa kalkıp laboratuvarın perişan haline kapaksız gözlerle baktı.

"Haa" diye mırıldandı. "Efendiler çok eğlenmişe benziyor. Uyandıkları zaman bu kadar rahat olamayacaklar."

Kadehlerden birini kaldırdı, merakla kokladı ve korkuyla geriledi.

"Püff!" diye tiksinerek kadehi fırlatıp attı: "Ne pis bir koku! Bu içkinin bozuk olduğu kokusundan belli."

Başını sallayarak derin bir iç çekti.

"İnsanlar neler içiyor! Zamanımızda içkiden anlayan da pek kalmadı. Böyle yeteneksiz serserilerin trafikten men edilmesinin tam zamanı."

Siyah evrak çantasına uzandı, içinden üzerinde yarasa resmi bulunan birkaç haciz pulu çıkardı. Diliyle ıslatıp Şarlatan ile Zalime'nin alınlarına birer tane yapıştırdı. Bu sırada cızırtılı sesler çıkıyordu.

Sonra Melun Kurtçuk tekrar koltuğa oturdu, bacak bacak üstü-

ne atıp bu ikisini götürmek üzere gelecek olan cehennemin ruh toplayıcısını beklemeye başladı. Bir yandan da hafifçe ıslık çalıyor ve yakında daha yüksek bir mevkiye getirileceğini düşünerek seviniyordu.

O sırada Yakup Sarsak ile Fellahoğlu Fellah büyük kilisenin damında yanyana oturuyorlardı.

Yeni bedenleriyle oraya tırmanmak artık onlar için basit bir işti. Binlerce pencerenin ardında kucaklaşan insanları, kentin üzerinde patlayıp rengarenk ışıklar saçan havai fişeklerini neşeyle seyrediyor, yeni yıl çanlarının konserini heyecanla dinliyorlardı.

Şimdi yeniden taş bir heykele dönüşmüş olan Aziz Silvester, kilise kulesinin tepesinden, bu bayram şenliğine gülümseyerek bakıyordu.

"Yeni yılın kutlu olsun, Yakup" dedi Fellah içtenlikle.

"Senin de" diye karşılık verdi karga. "Sana başarılar dilerim. İyilikler Fellah Fellahoğlu."

"Bu bir ayrılık konuşmasına benziyor" dedi kedi.

"Evet" diye gakladı karga. "İnan bana bundan sonra böyle olması daha iyi. Koşullar tekrar doğal olunca, kedilerle kuşlar da yeniden doğal düşmanlar olurlar."

"Doğrusu çok yazık" dedi Fellah.

"Aman, boş ver" diye cevapladı karga, "düzen böyle."

Bir süre susup çan seslerini dinlediler.

Nihayet kedinin sesi çıktı: "Cadıyla büyücüye ne olduğunu çok merak ediyorum. Ama bunu asla öğrenemeyeceğiz."

"Önemi yok" dedi karga. "Önemli olan sonucun iyi olması."

"Öyle mi oldu?" diye sordu kedi.

"Kuşkusuz!" dedi karga, "tehlike geçti. Biz kargalar bunu hissederiz. Bu konuda hiç yanılmayız."

Kedi bir süre düşündü.

"Yine de" dedi kısık bir sesle, "şu ikisi için biraz üzülüyorum."

Karga ona ters ters baktı.

"Artık yetti ama!"

İkisi de susup yine çanları dinlediler. Birbirlerinden hâlâ ayrıl-

mak istemiyorlardı.

"Herhalde" diye yeniden söze başladı Fellah, "herkes için çok iyi bir yıl olacak – yani eğer bizimle olan herkese iyi olacak demek istiyorum."

"Olacak." Yakup düşünceli düşünceli başını salladı. "Ama insanlar bunu kime borçlu olduklarını asla bilemeyecekler."

"İnsanlar bilemeyecek" diye ekledi kedi, "birisi onlara anlatsa bile, bir masal olduğunu sanacaklardır."

Tekrar uzun bir suskunluk oldu, hâlâ ayrılmak için bir harekette bulunmuyorlardı. Yıldızlarla kaplı gökyüzüne baktılar, şimdiye kadar gökyüzü ikisine de hiç bu kadar yüksek ve geniş görünmemişti.

"Görüyor musun" dedi Yakup. "Şimdiye kadar özlemini çektiğin yaşam yüksekliği işte bu."

"Evet, bu" dedi kedi heyecanla. "Bundan sonra ben bütün yürekleri yumuşatabilirim, değil mi?"

Yakup kar gibi bembeyaz, şahane kediye bir göz attı: "Dişi kedilerinkini evet" dedi. "Rahat yuvamda Elvira'nın yanında olmak bana yeter. Beni böyle genç ve birinci sınıf bir frak içinde görünce gözleri faltaşı gibi açılacak."

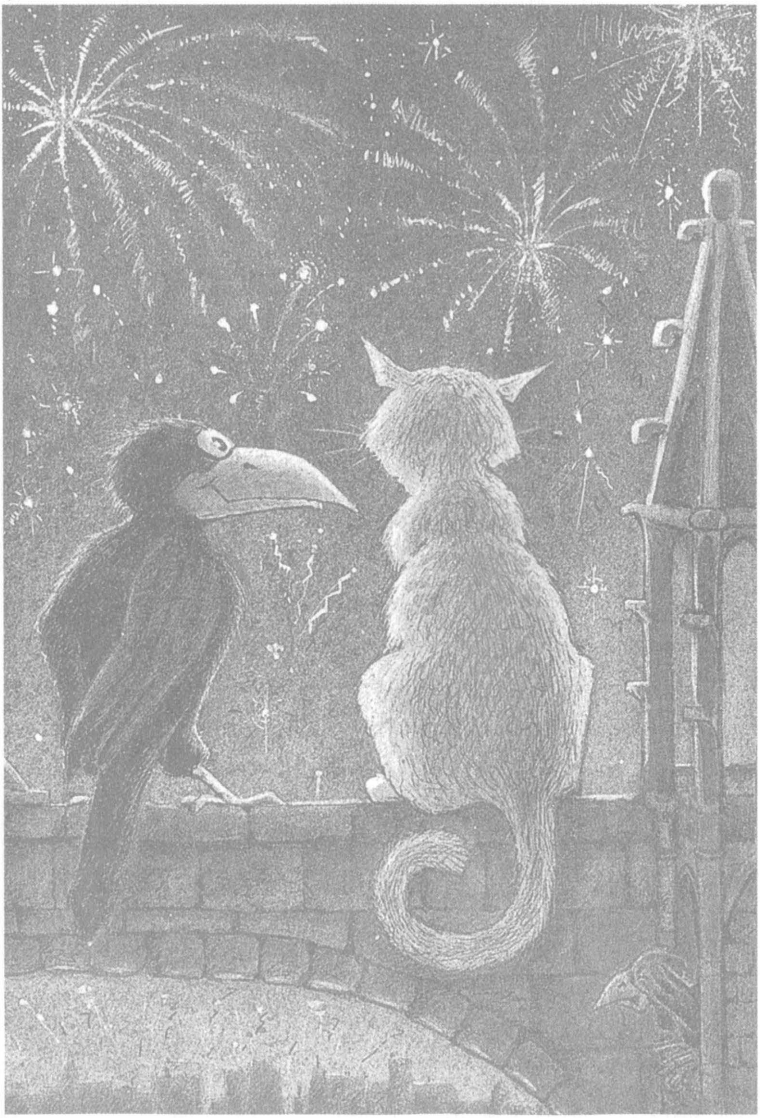
Dağınık duran birkaç tüyünü gagasıyla dikkatlice düzeltti.

"Elvira mı?" diye sordu Fellah. "Doğru söyle bana, kaç tane karın var senin?"

Karga şaşırarak bir iki yutkundu: "Ah, bilir misin, kadınlara güven olmaz. Zamanında yedek bulundurmazsan, sonra yapayalnız kalırsın. Evi olmayan biri de, her yerde sıcak bir yuva arar. Neyse, sen daha anlamazsın."

Kedinin canı sıkıldı.

"Bunu asla anlayamayacağım!"

"Göreceğiz bakalım, Bay Şarkıcı" dedi Yakup kuru bir sesle.

Çan sesleri gitgide azalıyordu. Karga ile kedi yanyana, sesiz sesiz oturuyorlardı.

Karga sonunda bir öneride bulundu: "Şimdi Yüksek Şura'ya bilgi vermemiz gerek. Sonra ikimizde özel hayatlarımıza geri döneriz, yollarımız ayrılır."

"Dur biraz!"dedi Fellah. "Yüksek Şura'ya nasıl olsa gideriz. Önce ben ilk şarkımı söylemek istiyorum."

Yakup korkuyla ona baktı.

"Bunu bekliyordum" diye gakladı. "Ama sen kimin için söyleyeceksin? Burada seyirci yok, ben de müzikten hiç anlamam, hem de hiç."

"Ben Aziz Silvester için ve cennetteki Büyük Kedi'nin onuruna söyleyeceğim."

"Eh, iyi." Karga kanatlarını silkti. "İlle de söyleyeceksen. Fakat yukarıda birilerinin seni duyacağına emin misin?"

"Sen bunu anlayamazsın, dostum" dedi kedi büyük bir ağırbaşlılıkla. "Bu bir düzey meselesidir."

Hızla, ipek gibi parlayan beyaz tüylerini temizledi, bıyıklarını düzeltti, pozunu takındı ve sabırla onu bekleyen karganın önünde, yıldızlı göğe doğru ilk ve en güzel aryasını miyavlamaya başladı.

Ve, ne hikmetse, akıcı bir İtalyancayla o eşsiz kadife gibi yumuşak tenor sesiyle, bir Napoliten arya tutturdu:

"Tutto é ben' quel' che finisce bene ..."

Ve bunun Türkçesine gelince:

HER ŞEY İYİ, MUTLU SON!